BT
1039
.R6S6

CATECHISMUL APOSTOLIC

DE

IOAN R. SOCACIU

Class BT1039
Book .R6S6
Copyright No.

COPYRIGHT DEPOSIT

Catechismul Apostolic

— de —

Ioan R. Socaciu.

"ORI-CÂȚI V'AȚI BOTEZAT INTRU CHRISTOS,
CU CHRISTOS V'AȚI IMBRACAT".

Evanghelia pentru credință și practica.

Berkowitz Press Inc. — 347-9 Hastings Street
DETROIT, MICHIGAN, U. S. A.
1918.

BT1039
.R656

IN MEMORIA

Tîncrilor Copii Iubitori de Christos
Aceasta Carte Este Dedicată,

de Autorul.

JAN 16 1919
©Cl. A511328

no 1

Catechismul Apostolic

Copyright 1918

by

Ioan Rose Socaciu

Published December, 1918.

DREPTURI:

Imi rezerv toate drepturile asupra cărţei de faţă,

Ioan R. Socaciu.

De acelaş autor:

Istoria Bisericească, in pregătire.

PREFATA

Aceasta carte este, prin charul Dumnului, pregătiță a fi o mapă sufletească și o candelă luminătoare pentru toți cetitorii. Creștinii vor afla în ea cunoștinți despre toate adevărurile Dumnezeești și hrana cea sufletească, după care multe suflete pioase doresc; iar cei ce până acuma n'au pornit pe Calea Mântuirei, urmând Lui Christos, ci doresc a cunoaște Adevărata Cerdință Nou-Testamentala, ca să plece și ei cu noi pe Calea Domnului vor afla în aceasta carte fiecare îndrumare, întrebare și răspuns, arătătoare spre CHRISTOS Domnul și Mântuitorul nostru, în Care vor afla deplina mântuire și iertare.

Numele cărței este "Catechismul Apostolic", pentrucă crede și declară învățătura Lui Christos tocmai precum au crezut-o și declărat-o Apostolii Domnului... Alta Credință, afară de cea ce este în Christos, nu conține. Vor fi cărți multe și cu diferite scopuri, dară din cele ce am aflat, afară de Sfintele Scripturi, în Limba noastră Românească, nici una nu are mai inalt scop și mai sfântă misiune de cât Catechismul Apostolic. Izvoarele și indrumările acestei cărți sunt Sfintele Scripturi; spre a da la față Adevărul cel ascuns de dinaintea Poporului nostru Românesc, autorul s'a simțit obligat numai și numai de Biblie — Cartea Lui D-zeu. — Care este puterea Lui Dumnezeu și spre mântuire la toți cei ce cred.

Catechismul Apostolic apare tocmai la timpul cuvenit — in timpul când învățăturile cele falșe se trudesc

a se inchuiba in popor in mai mare măsură ca până acuma; când Luxul și ateismul incearcă se surpă Speranța neamului omenesc; când Creștinii cei adevărați trebuie și sunt siliți mai mult de cât in trecut să apere Credința cea dată sfinților Domnului. Deci scopul acestei cărți este să arate tuturor Adevărul, ca fiecare să potă alege grâul de neghină, și Credință cea Adevărată de învățăturile cele falșe.

Mă simt obligat a mulțămi întâiu Domnului și apoi fratilor in Christos, cari m'au încurăjiat in aceasta operă. Datoresc cu deosebită mulțămită lui Rev. George C. Ewart, din Granville, Ohio, U. S. A., iubitul martor al Evangheliei, care a făcut în mare parte posibil tipărirea cărței.

Cu inimă plină de bucurie și cu rugăciune către Dumnezeu să reverse charurile Sale bogate asupra tuturor cetitorilor și asupra Neamului nostru Românesc, vă dau aceasta carte ajutătoare. Charul Domnului Isus Christos, și iubirea Lui Dumnezeu, și împărtășirea Duhului Sfînt fie cu voi toți. Amin.

Ioan R. Socaciu.

CATECHISMUL APOSTOLIC

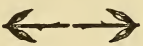

CUNOȘTINȚI PENTRU ADEVĂRUL DUMNEZEESC

Intrebare.—*Ce este Catechismul?*

Răspuns.—Catechismul este cartea care dă învățături despre Credința Apostolică; ea învață pe Creștin cum poate a bine plăcea Lui Dumnezeu și a umbla pe Calea Mântuirei, în gătirea Evangheliei Păcei.

I.—*Ce însemnifică cuvântul catechismul?*

R.—Cuvîntul "catechism" însemnează învățătură prin graiu, dupre învățăturile Domnului și ale sfinților Apostoli.

I.—*Ce este de trebuință omului pentru a bine plăce Lui D-zeu și pentru a urma pe Calea Mântuirei?*

R.—Mai întâiu îi este de lipsă cunoștința Adevăratului D-zeu Mîntuitorul nostru, Care ni s'a arătat în Christos, și Dreapta Credință în El. Apoi când crede în Dumnezeire, să se pocăiască, să se nască de nou, de sus, și prin credință se urmeze Domnului, căci fără credință nu este cu putință a bine plăce Lui Dumnezeu (Ebr. 11:6).

I.—*Ce este Credința?*

R.—După tălcuirea apostolului Pavel: "Credință este adeverirea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor celor nevăzute" Ebr. 11:1).

I.— *Ce este pocăința?*

R.—Pocăința este a ne căi pentru păcatele noastre, pentrucă am greșit naintea Lui D-zeu, și pentru totdeauna a ne întoarce dela ele spre Adevăratul D-zeu, urmînd zisele Lui (Vezi "Pocăința").

I.—*De unde știm că pocăință și credința sunt de lipsă la fiecare suflet?*

R.—Insuși Domnul nostru Isus Christos zice: "Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie" (Marcu 1:15). Iar apostolul Petru zice: "Deci pocăiți-vă și vă întoarceți ca să se șteargă păcatele voastre, și ca să vină timp de-resuflare dela față Domnului" (Fap. 3: 19). Astfel omul se naște de nou din Duhul Sfînt și din Cuvîntul Lui D-zeu (1 Petru 1:23; Ioan 3:5).

I.—*Pentruce trebuie să fie cu credința și faptele cele bune?*

R.—Pentrucă "Credința fără fapte bune este moartă, după cum trupul fără suflet este mort" (Iacob 2:26).

I.—*Ce deosebire este între știință și credință?*

R.—Știința se silește a cunoaște cele văzute și cele ce se pot cuprinde cu mintea;

iar credinţa este nădăjduirea în cele nevăzute şi necuprinse cu mintea. Ştiinţa se întemeează pe cercetarea şi deslușirea lucrului; iar cerdinţa pe încredinţarea în mărturisirea Adevărului. Ştiinţa este cercetarea minţii, deşi poate împreuna şi inima; credinţa atârnă mai cu seama din inimă deşi ea porneşte din cuget.

I.—*Pentruce la învătătura bunei credinţi trebuie nu numai ştiinţă, ci şi credinţă?*

R.—Pentrucă cel mai de căpetenie lucru al acestei învăţături este D-zeul Cel nevăzut şi necuprins, şi înţelepciunea Lui D-zeu cea în taină ascunsă; din care pricină multe părţi ale aceastei învăţături nu pot fi cuprinse cu mintea, însă pot să fie primite prin credinţă. Credinţa este ochiul care luminează cugetul. Ea dăruieşte cunoştinţă omului care o are. Domnul zice: "Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura, din pântecele lui vor curge rîuri de apă vie," Ioan 7:38. "Eu sunt Lumina lumei; cel ce îmi urmează, nu va umbla în întunerec, ci va avea Lumina Vieţei" Ioan 8:12.

I.—*Cum poate a se explica aceasta, că credinţă este Absolut trebuincioasă?*

R.—Nu numai nouă, celor cari credem în Christos, este de mare lipsă credinţa, dară şi toate cele ce se săvîrşesc în lume,

chiar și prin oamenii cei necreștini, se săvîrșesc toate prin credință. Lucrarea pământului se întemeiază pe credință; căci, cel ce nu crede că va aduna roadele celor semănate și crescute, acela nici osteneala nu va voii a purta. Cei ce călătoresc pe mare se poartă cu credință că vor ajunge la liman, la locul pe care nu'l văd. In cele ce se văd nu ne trebuiește credință că le vedem, dară trebuie să avem credință în lucrurile cele ce există însă sunt nevizibile. Ebr. 11:1.

I.—*Cum vine credința și cu ce trebuie omul să crează?*

R.—Credința vine din auz, iar auzul prin cuvîntul Lui D-zeu (Rom. 10:17). Cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire. "Că de vei mărturisi cu gura ta pre Domnul Isus, și vei crede în inima ta, că D-zeu l'a sculat din morți, te vei mântui" (Rom. 10:9).

Izvorul Credinței Creștine.

I.—*Ce însemnează a crede?*

R.—A crede însemnează a ține, cu siguranță, de adevărat ceeace ne spune altul.

I.—*Ce însemnează a crede în D-zeu?*

R.—A crede în D-zeu însemnează, a crede că El există, a ține de adevărate toate

cele ce D-zeu ni le-a spus și ni le-a descoperit.

I.—*Ce este credința Creștinească?*

R.—Credința Creștinească este acel dar dela D-zeu, prin care omul nou născut, credincios în Christos, crede și mărturisește pe Un D-zeu adevărat în trei fețe și toate învățăturile descoperite de D-zeu.

I.—*Prin cine ne-a descoperit D-zeu învățăturile Sale?*

R.—Mai de mult prin patriarchi și profeți, iar în urmă prin Unul născut Fiul Său Isus Christos și prin sfinții apostoli și învățăcei.

I.—*Cum s'au păstrat Cuvîntul sau învățăurile descoperile ale Lui D-zeu până în ziua de astăzi?*

R.—S'au păstrat parte prin Predanie și în scris.

I.—*Unde este păstrat în scris Cuvîntul Lui D-zeu?*

R.—Cuvîntul Lui D-zeu și învățăturile Sale sunt păstrate în Sfintele Scripturi.

I.—*Ce sunt Sfintele Scripturi?*

R.—Sfintele Scripturi sunt Cuvintele și învățăturile Lui D-zeu, ele sunt Izvorul Credinței Creștine.

Trebuința și Insușirile Credinței.

I.—*Pentruce este de mare lipsă omului Credința?*

R.—Credința este de mare lipsă omului pentrucă fără credință n'am putea cunoaș-

te pe D-zeu şi prin urmare nu ne-am putea primi Mântuire. Ebr. 11:6.

I.—*Cum trebuie să fie Credinţa noastră în Christos?*

R.—Credinţa noastră în Domnul Isus Christos Mântuitorul nostru trebuie să fie deplină, tare şi vi., Ioan 5:24; 6:35; 7:38; 20:31.

I.—*Când este Credinţa noastră deplină?*

R.—Credinţa noastră este deplină, când credem toate adevărurile descoperite de D-zeu (Marcu 16:16), Mat. 28:20.

I.— *Când este Credinţa noastră tare?*

R.—Credinţa noastră este tare, când nu ne îndoim a crede cele ce zice Domnul şi când suntem gata a suferi chiar şi moarte pentru Credinţa noastră în Isus Christos. Ebr. 3:12.

I.—*Când este Credinţa noastră vie?*

R.—Credinţa noastră este vie atunci, când este împreunată cu IUBIREA, cu Nădejdea şi când ne îndeamnă la îndeplinirea faptelor bune, în gătirea Evangheliei păcei Lui Christos. 1 Cor. 13:2; Iacob 2:26.

I.—*Prin ce semn trebuie ca oamenii să cunoască şi noi să li mărturisim Credinţa noastră Creştinească?*

R.—Noi trebuie să mărturisim oamenilor Credinţa noastră Creştinească nu numai prin graiu viu, ci prin fapte bune, prin viaţa cea nouă pe care am primit'o cre-

zând Domnului și urmând Lui precum este scris în Evanghelie. Ca fiecare să putem zice: "M'am crucificat cu Christos; dară viez; însă nu eu, ci Christos viază în Mine; și întru cât viez acum în corp, viez prin credința în Fiul Lui D-zeu, care m'a iubit și s'a dat pre sine pentru mine" Gal. 2:20.

I.—*Unde putem noi afla credința cea advărată așa, după cum a înființat-o Christos cu Apostolii Săi?*

R.—Credința cea adevărată așa, precum a propus-o Mântuitorul cu Apostolii Lui o putem afla în Noul Testament, practicată, ca în timpul Apostolilor, în bisericele Pocăiților (numiți de lume "Baptiști"), cari sunt adevărat Creștini Nou Testamentali.

Credeul.

I.—*Ce este Noul Testament și cum cred Creștinii Nou Testamentali?*

R.—Vezi sub titlul 'Cuvîntul Lui D-zeu.' Creștinii Nou Testamentali sunt cei ce cred cele scrise în Noul Testament, precum au ordinat Domnul și Apostolii Săi. Marcu 16:15, 16; Mat. 28:18-20. Pe lângă credință ei le și practică acele învățături așa cum Evanghelia arată.

I.—*Cum să zicem pe scurt, și care este, CREDEUL mărturisirei?*

R.—Următorul și să zicem ast-fel:

Cred într'unul D-zeu: Tatăl Atotțiitorul,

Făcătorul cerului și al pământului, văzutelor tuturor și nevăzutelor.

Și într'unul Domn Isus Christos, Fiul Lui D-zeu, Unul născut, mai 'nainte de toți vecii; lumină din lumină, D-zeu adevărat, din D-zeu adevărat născut, iară nu făcut; Cel ce este de o ființă cu Tatăl, prin Carele toate s'au făcut;

Carele pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire s'a pogorît din ceriuri și s'a întrupat dela Duhul Sfînt și din Maria Fecioară și s'a făcut om;

Și s'a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont și a pătimit și s'a îngropat;

Și a înviat a treia zi—după sfintele Scripturi—;

Și s'a suit la ceriuri și șade de-a dreapta Tatălui;

Și iarăși va să vină cu mărire, să judece vii și morții, a căruia împărăție nu va avea sfârșit.

Și întru Duhul Sfînt, Domnul de viață Făcătorul, carele din Tatăl purcede cela ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și mărit, carele a grăit prin profeți.

Și întru apostolicească și evanghelică Biserică, compusă din credincioși botezați întru mărturisirea credinței lor în Christos (Marcu 16:16).

Mărutrisesc Un Domn, Mântuitor suficient (Fapt. 3:12), iertare și curățire de păcate prin sfînt sângele Lui Christos (1 Ioan 1:7), o Credință bazată numai și numai pe Noul Testament, și, conform învățăturei Dumnezeiești, mărturisesc Un singur Botez, dat de Christos Dumnezeul nostru pentru cei ce cred în Unicul Domn și Mântuitor, având Credința Nou Testamentală (Marcu 16:16).

Aștept învierea morților.

Și viața veacului, care va să fie! Amin.

I.—*Ce se cuprinde pe scurt în acest credeu?*

R.—In acest credeu se cuprinde credința despre Dumnezeu-Tatăl, despre Dumnezeu-Fiul, despre Dumnezeu Duhul Sfînt, despre Biserica cea adevărată, despre Botez, despre învierea morților și despre viața de veci.

I.—*Care este credeul drept cerdincioșilor, în care să se arate acestea toate mai pe larg și despre toate lucrurile necesare pentru viața și conductul credinciosului?*

R.—Toate acestea, precum și cele de lipsă în viața și conductul credinciosului, se află Declarația Credinței culeasă și compusă din Sfânta Scriptură.

CUVANTUL LUI DUMNEZEU

Predania și Sfînta Scriptură.

I.—In ce chip s'a lățit Dumnezeiască descoperire între oameni?

R.—Prin două mijloace: Prin Predanie și prin Sfânta Scriptură.

I.—*Ce este Predania?*

R.—Predania este predarea învățăturei Lui D-zeu prin graiu viu din neam în neam ca să se păstreze de cei credincioși, era mai nainte de a fi Cuvîntul scris.

I.—*Este și acuma de lipsă Predania?*

R.—Patriarchii și credincioșii, mai nainte de a fi fost Vechiul Testament scris, au avut lipsă de Predanie, însă noi, având Cuvîntul Lui D-zeu scris, nu mai avem trebuință de Predanie că toate cele de trebuință se află în Sfînta Scriptură.

I.—*Nu s'au folosit și Creștinii cei adevărați de Predanie?*

R.—Nu. Creștinii cei adevărați în toate timpurile s'au folosit de Cuvîntul Lui D-zeu pe care profeții și apostolii Domnului l'au scris spre învățătura noastră, și ca să credem (Ioan 20:31). Apostolii Domnului, fiind martorii oculari și ministrii ai Cuvîntului, ni-au scris cele ce ei au văzut și auzit; așa nu mai avem lipsă de predanie

care lesnă poate fi falșificată și se contra zică Sfintele Scripturi. Deci pentru noi este unicul mijloc din care învățăm Dumnezeiasca descoperire: SFÎNTA SCRIPTURĂ.

I.—*Ce se numește Sfânta Scriptură?*

R.—Sfînta Scriptură se numește Cărțile care sunt scrise de oamenii Lui D-zeu cari au fost îndreptățiți prin Credință (Ebr. 11:33), sfinți și purtați de Duhul Lui D-zeu. II Petru 1:21.

I.—*Cum se numesc oamenii Lui D-zeu cari au scris Sfânta Scriptură?*

R.—Profeți, Evangheliști și Apostoli.

I.—*Cum se împarte Scriptura?*

R.—In Vechiul și Noul Testament. Vechiul Testament este scris de profeți, iar Testamentul Nou s'au scris de Evangheliști și Apostoli. Testamentul Vechiu și Testamentul Nou se numesc laolaltă BIBLIE.

I.—*Ce însemează cuvîntul BIBLIE?*

R.—Biblie este cuvînt grecesc (din **biblion**) **și însemnează carte, mai pre sus de toate** ea este cartea Lui D-zeu dată noauă ca să ne învățăm dintrânsa.

I.—*Ce însemenează cuvîntul Testament?*

R.—Testamentul însemnează lesământ și legătură. D-zeu a dat promisiune și a făcut legătură cu poporul Său—a dat Testament.

I.—*Dece sunt două Testamente?*

R.—Testamentul Vechiu s'a dat poporului Israel mai nainte de Christos, în care li s'au dat legi și promisiuni în acea că D-zeu a făgăduit oameniolr Un Mântuitor. Iar Testamentul Nou este dela Christos, care arată împlinirea celor făgăduite, arătarea Lui D-zeu în CHRISTOS (Ioan 1:1-14), învățătura cea desăvîrșită și de sfîrșit viață de veci celor ce urmează Lui Christos precum este scris. Acestea Două Testamente se numesc Sfînta Scriptură sau Biblia.

I.—*Care sunt cărțile cele sfinte ale Bibliei?*

R.—In Testamentul Vechiu sunt treizeci-și-nouă de cărți și în Testamentul Nou sunt două-zeci-și-șeapte.

I.—*Cum sunt împărțite cărțile Testamentului Vechiu după cuprisul lor?*

R.—In următorul mod: 1, cărțile care cuprind așezămînturile Legei; 2, cărțile istorice; 3, cărțile poetice și învățătoare; 4, cărțile profetice.

I.—*Care sunt acele cinci cărți ale lui Moise?*

R.—Cele cinci cărți ale lui Moise sunt: Facerea, Exodu, Leveticu, Numeri, și Deuteronomu.

I.—*Ce cuprinde cartea Facerei?*

R.—Cartea Facerei cuprinde istoria despre crearea lumii și a omului, apoi așeză-

mânturile cinstirei de D-zeu în timpurile dintâiu ale neamului omenesc.

I.—*Ce coprind celealte partu cărţi?*

R.—Istoria adorărei de D-zeu şi Legea dată de D-zeu prin Moise.

I.—*Care sunt cărţile istorice ale Vechiului Testament?*

R.—Cărţile istorice sunt următoarele: Iosua, Judecători, Rut, 1 şi 2 Samuel, 1 şi 2 Regi, 1 şi 2 Chronici, Ezra, Neemia, şi Ester. Două-spre-zece cărţi.

I.—*Care sunt cărţile poetice?*

R.—Iov. Psalmi, Proverbii, Ecclesiasticul şi Cântarea Cântărilor—cinci.

I.—*Ce se mai coprinde în acestea cărţi?*

R.—In cărţile acestea aflăm şi profeţii despre Domnul Isus Christos.

I.—*Care sunt şi câte cărţile profetice?*

R.—Sunt patru cărţi mari şi 13 mici, între cele din urmă Plângerile lui Ieremia, fără asta sunt 12. Patru profeţi mari şi 12 profeţi mici.

I.—*Cari sunt profeţii cei mari?*

R.—Isaia, Ieremia, Ezechil şi Daniel.

I.—*Cari sunt profeţii cei mici?*

R.—Osea, Ioel, Amos; Obadia, Iona, Mica; Nahum, Habakuk, Zephania; Haggai, Zecharia, Malachiu.

I.—*Câte sunt cărţile Testamentului Nou?*

R.—Cărţile Testamentului Nou sunt 27.

I.—*Cum se inpart aceasta cărți?*

R.—Cărțile Testamentului Nou sunt Evanghelii, Faptele Apostolilor, Epistoale, și Apocalips.

I.—*Cine au scris Evangheliile? Și câte sunt?*

R.—Evangheliile sunt scrise de patru Evangheliști: Mateiu, Marcu, Luca și Ioan și fiecare poartă numele evanghelistului. Sunt patru evanghelii și acestea laolaltă se numesc EVANGHELIE.

I.—*Ce însemnează cuvîntul Evanghelie?*

R.—Evanghelie este cuvînt grecesc (euaggelion) și însemnează Bună-vestire, veste bună sau veste de bucurie.

I.—*Ce vestesc, în deosebi, acestea cărți, ce se numesc Evanghelie?*

R.—Ele vestesc Dumnezeirea Domnului nostru Isus Christos, Intruparea Lui, Viața Lui de pe pămînt, mărețele Lui fapte și învățătura cea mântuitoare, Moartea Lui pe cruce, Inmormîntarea Lui, mărita Lui Inviere și Innălțare la Cer.

I.—*Pentru ce se numesc acestea cărți Evanghelie?*

R.—Pentrucă aceasta este cea mai mare bucurie pe care oamenii o pot avea, acesta stîmpără setea sufletului și 'l hrănește cu mană cerească. In ea sunt cuvintele vieții de veci. Ioan 6:68, 69.

I.—*Se află și cărți istorice, între cărțile Testamentului Nou?*

R.—Se află; toate patru evangheliile pot fi considărate și în modul istoric, cărți istorice, în deosebit Faptele Apostolilor este o carte istoriccă.

I.—*Ce cuprinde aceasta carte?*

R.—Pogorîrea Duhului Sfînt preste apostoli și credincioși, botezarea celor ce cred în Christos, lupta apostolilor și creșterea bisericilor.

I.—*Ce însemnează cuvîntul Apostol?*

R.—Cuvîntul Apostol înseamnează Trimis, un vestitor trimis. Acest nume s'a dat de Domnul nostru Isus Christos învățăceilor pe cari i-a ales și trimis să propovăduiască Evanghelia.

I.—*Care sunt cărțile cele învățătore ale Testamentului Nou?*

R.—Epistoalele sfinților apostoli: Pavel, Iacob, Petru, Ioan și Iuda.

I.—*Care sunt epistoalele generale și câte?*

R.—Pavel apostolul a scris 14 epistoale și anume: Romani, 1 și 2 Corintheni, Galateni, Efeseni, Filippeni, Colosseni, 1 și 2 Thessaloniceni, 1 și 2 Timotheiu, Titu, Filimon, Ebrei (cea din urmă numai se zice că a scris'o el, probabil a scris'o Apolos sau Barnaba).

I.—*Care sunt epistoalele generale și câte?*

R.—Sunt șeapte epistoale generale: Iacob, 1 și 2 Petru, 1, 2, și 3 Ioan și epistoala lui Iuda fratele lui Iacob.

I.—*Se află între cărțile Noului Testament și profeție?*

R.—Da, aflăm cea ce Domnul a prezis în Evanghelie și în Apocalips.

I.—*Ce însemnează cuvîntul apocalips?*

R.—Cuvîntul apocalips (apokalufsis) în limba grecească însemnează descoperire.

I.—*Ce cuprinde aceasta carte?*

R.—Șeapte epistoale către cele șeapte biserici din Asia, Isus invingător asupra dușmanilor Săi și închipuirea cea de taină a soartei celei viitoare a Bisericii Lui Christos și a întregei lumi. Aceasta carte se înțelege mai bine în mod istoric, trecut, prezent și viitor.

Inspirarea și Autoritatea Bibliei.

I.—*Au fost cărțile Bibliei scrise de oameni?*

R.—Da, ele s'au scris de oamenii Lui D-zeu, dară acești oameni au fost purtați și conduși de Duhul Sfînt. 2 Pet. 1:21; 1 Cor. 14:37.

I.—*Ce dovadă avem că tot Vechiul Testament este înspirat?*

R.—Christos și apostolii vorbesc de Sfintele Scripturi că sunt inspirate de D-zeu și

știm că Sfintele Scripturi este Testamentul Vechiu. Ioan 10:35; 2 Tim. 3:16.

I.—*Ce autoritate are Biblie pentru noi?*

R.—Biblia este atotsuficientul izvor de învățătură pentru noi în credință și practică, ea este Cartea cărților sfîntă și adevărată.

I.—*Ce ne învață Biblia?*

R.—Biblia ne învață voia Lui D-zeu, toate cele ce trebuie să știm despre relația noastră cu D-zeu, despre păcat și despre mântuire.

I.—*Cum trebuie să studiem Biblia istoric?*

R.—Noi trebuie să studiem Biblia ca pe istoria Providenții și o istorie a mântuirei.

I.—*Cine este figura principală în Biblie?*

R.—Christos, Speranța lui Israel și Mântuitorul nostru.

I.—*Ce face Biblia pentru cei ce cred în Christos?*

R.— Biblia face pe cei credincioși în Christos înțelepți spre mântuire. 2. Tim. 3:15.

I.—*Ce mai conține Biblia afară de istorie?*

R.—Învățături, devotări în rugăciuni, laude; ne învață cum să trăim și cum să murim, în Christos.

I.—*Ce ajutor trebuie să dorim în studierea Bibliei?*

R.—Ajutorul Duhului Sfînt ca să înțălegem Cuvîntul Adevărului. Lu. 24:45.

Despre Credința Adevărată Creștină.

I.—*Ce ne trebuie spre a fi Creștini adevărați?*

R.—Credința, Nădejdea, și Iubirea, acestea trei, din cari îi mai mare Iubirea, însă legată laolaltă cu Credința și Nădejdea, și așa urmând Lui Christos și făcând zisele Lui. 1 Cor. 13.

I.—*Prin ce mijloace putem ști care este Credința cea Adevărată?*

R.—Prin Sfînta Evanghelie. "Căci alta temeliă nimenea nu poate pune afară de cea pusă, adecă ISUS CHRISTOS." 1 Cor. 3:11.

I.—*Care este învățătura ce ne povățuește la Nădejde?*

R.—Cuvintele și Promisiunele Domnului. Nimenea nu poate avea nădejde fără credință în lucruirle promise în Cuvintele Lui D-zeu.

I.—*Cum putem învăța iubirea de D-zeu și toți oamenii?*

R.—"Că așa a iubit D-zeu lumea, încât a dat pre Fiul Său cel unul născut, ca tot cel ce crede în El, să nu se pearză, ci să aibă viață veșnică." Ioan 3:16. **D-zeu ne-a iubit întâiu** și pentru că El ne-a iubit pe noi fiind păcătoși și noi trebue să 'L iubim pentru că El ne-a mântuit. Ca Creștini noi trebue să iubim chiar și pe dușmanii noștri. Rom. 12:9-16.

I.—*De unde se ia învățătura Credinții adevărate?*

R.—Din Dumnezeiasca Descoperire.

I.—*Ce este Dumnezeiasca Descoperire?*

R.—Dumnezeiasca Descoperire, se înțelege aceea ce singur Dumnezeu prin Duhul Său a descoperit oamenilor sfinți, în vechime, ca ei să poată crede drept și să prezente Cuvîntul Adevărului tuturor.

I.—*Tuturor oamenilor le-a dat D-zeu așa descoperire?*

R.—Nu. El a dat-o pentru toți oamenii, căci este pentru toți trebuincioasă și mântuitoare. Dar, de oarece nu toți oamenii sunt vrednici de a o coprinde, nemijlocit, descoperirea Lui D-zeu, pentru acea El a întrebuințat vestitori și mijlocitori deosebiți ai descoperirei Sale, cari s'o poată vesti tuturor oamenilor, celor ce voiesc ca s'o pirmească. Efes. 4:11.

I.—*Pentru ce nu toți oamenii sunt vrednici a primi, fără mijlocire, descoperirea Dumnezeiască?*

R.—Pentru că unii sunt mai slabi ca alții; și precum corpul are mai multe membre și fieștecare are o deosebită funcție, dară tot în acel corp, așa și în poporul lui D-zeu sunt mai mulți însă nu toți au acelaș dar. 1 Cor. 12:4-31.

I.—*Cine au fost vestitorii descoperirii Dumnezeiști?*

R.—Adam, Noe, Abraham, Moise, și alții profeți din vechime. Insă deplina și desăvîrșita descoperire dumnezeiască a adus-o pe pământ oamenilor Domnul nostru Isus Christos care prin învățăceii și apostolii Săi a lățit-o în toată lumea. Ebr. 1:1-4; 1 Cor. 2:7-11; Ioan 1:18; Mat. 11:27.

I.—*Poate omul să aibe cunoștință de D-zeu, fără descoperire divină?*

R.—Omul poate cunoaște pe D-zeu prin luarea aminte la lucrurile cele făcute de Dînsul. însă aceasta cunoștință nu este desăvîrșită. Cunoștința cea adevărată se descopere omului mai pre sus de toate în Cuvîntul Lui D-zeu, dacă omul are credință.

I.—*Este permis ca toți să cetească Sfintele Scripturi?*

R.—Sfintele Scripturi nu s'au scris numai pentru o clasă de oameni, ci pentru toți ca să crează că Isus este Christosul, Fiul Lui D-zeu; și crezând să aibă viață în Numele Lui. Ioan 20:31. Este păcat strigător în cer a opri pe careva dela cetirea Sfintelor Scripturi. Creștinul cel adevărat cetește în fiecare zi câteva verse din Biblie și apoi se roagă Lui D-zeu.

Declaratia Credintei.

MĂRTURISIREA CREDINȚEI.

Pocăiți-vă și Credeți în Evanghelie.
Marcu 1:15.

I. Sfintele Scripturi.

Noi credem că Sfânta Biblie a fost scrisă de oamenii divin înspirați, și este un tesaur perfect al învățăturei cerești; că Dumnezeu este autorul ei, pentru sfîrșitul ei mîntuire, și adevăr neamestecat cu greș în cea ce conține; că ea ne descopere principiile (învățăturile) Lui Dumnezeu prin cari El ne va judeca; și pentru acea este, și va rămânea pînă la sfîrșitul lumei, adevăratul centru al unirei Creștine, și stindardul suprem prin care tot conductul omenesc, credeile, și opinunile (părerile) trebue probate.

II. Adevăratul Dumnezeu.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că este unul și numai unul Dumnezeu viu și adevărat—atotștiutor, atotputernic, preasfînt, îndelung răbdător, iubitor, îndefinit —un Spirit Inteligent și Vecinic, al cărui nume este Iehova, Făcătorul și Domnitorul Suprem al Cerului și al Pământului; ne-

spus mărit în sfințănie și vrednic de toată onoarea posibilă, confidență și iubire; că în unitatea Divinității sunt trei persoane, Tatăl, Fiul, și Duhul Sfânt; de o ființă în fiecare perfecțiune Dumnezeiască, și executând în deosebi însă lucrări armonioase în lucrul cel mare al Răscumpărărei.

III. Căderea Omului.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că Omul a fost creat în sfințănie, supt legea Făcătorului său; dară păcătuind de libera sa voe a căzut dela starea sfântă și fericită; în a cărei urmare toată omenimea este păcătoasă, nu prin constrîngere ci prin alegere; fiind prin natură cu totul lipsit de acea sfințănie cerută de legea lui Dumnezeu, cu totul înclinat spre reu; și pentru aceasta sub condemnare meritată spre pedeapsă vecinică, fără apărare sau scuză.

IV. CALEA MÂNTUIREI.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că mântuirea păcătoșilor este cu totul numai prin Char; prin mijlocirile Fiului Lui Dzeu; care prin hotărîrea Tatălui, de buna voe a luat pe el natura noastră, însă fără de păcat; a onorat legea Dumnezeiască prin supunerea Lui personală, și prin moartea Lui a făcut o deplină ispășire pentru

păcatele noastre; că sculându-se din morți, El este acum întronat în cer; și unind în glorioasa Lui persoană cele mai sfinte simpatii cu perfecțiuni dumnezeești, El este în toate calificat (vrednic) a fi un convenabil, un compătimitor și un totsuficient Mântuitor.

V. Indreptarea—Desvinovățirea.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că marea binecuvîntare a Evangheliei pe care Christos o asigură pentru cei ce cred în El este îndreptarea; că îndreptarea conține iertarea de păcat, și promisiunea vieței de veci pe principiile dreptății; că este dăruită, nu în considerarea oarecicărei lucrare a dreptății pe care noi am făcut'o, ci numai prin credința în sângele Răscumpărătorului; prin virtutea a cărei credinți dreptatea Lui perfectă ne este atribuită de bună voie dela Dumnezeu; si aceasta ne duce într'o stare a celei mai binecuvîntate păci și favor cu Dumnezeu, și asigură oricare alta binecuvîntare de trebuință în timp și eternitate.

VI. Liberul Dar al Mântuirei.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că binecuvîntările mântuirei sunt făcute daruri libere pentru toți prin Evanghelie; că

este detorința tuturor a le primi pe dată din toată inima, cu credință de pocăință și supunere; și că nimic nu oprește mântuirea celui mai mare păcătos de pe pământ, ci reutatea lui proprie determinată și refuzarea Evangheliei de libera voe; care refuzare îl înveselește în condemnare îngreunată.

VII. Regenerarea.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că spre a fi mântuiți, păcătoșii trebue să fie regenerați, născuți de nou; că regenerarea consistă a da o dispoziție sfîntă minții; că este lucrată într'un mod peste înțălegerea noastră prin puterea Duhului Sfînt, în legătură cu adevărul Dumnezeesc, așa ca se asigure libera noastră supunere Evangheliei; și că evidența ei proprie se arată în fruptele cele sfinte ale pocăinței, ale credinței și ale înnoirei vieței.

VIII. Pocăința și Credința.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că pocăința și credința sunt detorinți secrete, și totașa grații neseperate, aduse în sufletele noastre prin regenerarea Duhului Lui Dumnezeu; prin care fiind adânc convinși de vina noastră, pericol și neputință, și de-

spre calea mântuirei prin Christos, noi ne întoarcem la Dumnezeu cu căință adevărată, mărturisire și rugăminte pentru milă, totodată primind din inimă curată pe Domnul Isus Christos ca profetul, preotul și regele nostru și încrezîndu-ne în El ca unicul și numai singurul și atotsuficientul Mîntuitor.

IX. Scopul Charului Lui Dumnezeu.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că alegerea este scopul cel vecinic alui Dumnezeu, conform căruia El cu milostenie regenerează, sfințește, și mântuește pre cei păcătoși; că fiind pe deplin conform cu lucrarea liberă a omului, conține toate înțelesele în conecție cu sfîrșitul; că este cea mai glorioasă desfășurare a cuviosei bunătate alui Dumnezeu, fiind pe vecie în dar, înțelept, sfînt și neschimbăcios; că exclude toată lauda de sine și încurajează umilința, iubirea, rugăciunea, lauda, încrederea în Dumnezeu, și imitatea activă a îndurărei Sale libere; că încurajează folosința uneltelor în cel mai înnalt grad; că se poate asigura.

X. Sfințenia.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că Sfințirea este urmarea prin care, după voea

Lui Dumnezeu, suntem părtaşi sfinţeniei; că este un lucru propăşitor; că s'a început în regenerare; şi că este lucrată în inimele credincioşilor prin prezenţa şi puterea Duhului Sfînt, Sfătuitorul şi Mângăitorul, în folosinţa continuoasă a lucrurilor hotărîte —în deosebi Cuvîntul Lui Dumnezeu, cercetarea de sine, lăpădarea de sine, prevegherea, şi rugăciunea.

XI. Stăruinţa Sfinţilor.

Noi credem Sfintele Scripturi învaţă că numai aceia sînt credincioşi adevăraţi cari rabdă până în sfîrşit; că dragotsea lor stăruitoare spre Christos este semnul vederat care îi deosebeşte pre ei de cătră credincioşii superficiali (Creştini numai cu numele); că o deosebită Providenţă păzeşte de buna lor stare; şi că ei sunt păziţi de puterea Lui Dumnezeu prin credinţă spre Mântuire.

XII. Legea şi Evanghelia.

Noi credem Sfintele Scripturi învaţă că Legea Lui Dumnezeu este vecinică şi regulă neschimbăcioasă sfintei conducerei Lui; că ea este sfântă, dreaptă şi bună; şi că neputinţa pe care Scripturile o descriă oamenilor căzuţi a împlini învăţămintele ei, provine cu totul din iubirea lor de păcat; că a-i elibera pe ei dela aceasta, şi a-i

restitui pre ei prin un Mijlocitor la sincera supunere a Legei sfânte, este unicul sfîrșit mare al Evangheliei, și al Mijloacelor Charului unit cu întemeerea bisericei visibilă.

XIII. Biserica Evanghelică.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că o biserică visibilă alui Christos este o adunare (congregație) de credincioși botezați, asociați (uniți) prin legământ în credința și relațiunea Evangheilei; observând ordonanțele Lui Christos; guvernați de ordinile Lui; și exercitând darurile , drepturile, și privilegiurile date lor prin Cuvîntul Lui; că unicii oficeri scripturali sunt Episcopii sau Păstorii, și Diaconii, ale căror calificații, pretenții și detorințe sunt diferite (hotărîte) în Epistoalele Lui Timoteiu și Titu.

XIV. Botezul și Cina Domnului.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că Botezul Creștin este cufundarea a unui credincios în apă, întru numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfîntului Duh; a arăta lămurit, într'un simbol solemn și frumos, credința noastră în Restignitul, Inmormintatul, și Inviatul Mântuitor, cu resultatul acestei, în moartea noastră păcatului și învierea spre înnoirea vieței; că (botezul) este precerut

la privilegiurile unei relaţii bisericeşti, şi la Cina Domnului, în care membrii bisericei, prin folosirea sfîntă a pâinei şi a vinului, sunt ca se comemoreză moartea şi venirea a doaua a Lui Christos; precedată în totdeauna prin solemna cercetare de sine.

XV. Sabatul Creştin.

Noi credem Sfintele Scripturi învaţă că întîia zi a săptămânei este Ziua Domnului sau Sabatul Creştin; şi este spre a se ţinea sfînt pentru scopurile religioase, prin abţinerea dela tot lucrul secular (pământesc) şi dela recreeri păcătoase, prin observarea evlavioasă (devotată) la toate lucrurile charului, atît în privat cât şi în public; şi prin pregătire pentru acel repaus care remâne pentru poporul Lui Dumnezeu.

XVI. Guvernul Civil.

Noi credem Sfintele Scripturi învaţă că guvernul civil este din hotărîrea Dumnezeească, pentru interesul şi buna regulă a societăţii umane (omenească); şi că pentru magistraţi trebue a se ruga (a se face rugăciuni şi mijlociri pentru cei ce conduc causele ţărei), cu conştiinţă onoraţi şi ascultaţi; afară de lucrurile opuse voiei Domnului nostru Isus Christos, care este singu-

rul Domn al conștiinței și Prințul regilor pământului.

XVII. Drepții și Nelegiuiții.

Noi credem Sfintele Scripturi învață că este cu totul o diferență mare esențială între cei drepți și cei nelegiuiți; că numai aceia îndreptați prin credința în numele Domnului Isus, și sfințiți prin Duhul Lui Dumnezeu, sunt în adevăr drepți în respectul Lui; pe cât toți cei ce continuă în nepocăință în necredință sunt în privirea Lui nelegiuiți, și sub blăstăm; și aceasta deosebire ține între oameni în aceasta viață și după moarte.

XVIII. Lumea Viitoare.

Noi Credem Sfintele Scripturi învață că sfîrșitul lumei se apropie; că în Ziua cea Deapoi, Christos se va pogorî din ceriu, și va învia morții din mormînt pentru resplata cea din urmă; că atunci se va face o seperare solemnă; că nelegiuiții vor fi judecați la pedeapsă fără de sfîrșit, și drepții la bucurie vecinică; și că aceasta judecată va fixa locul cel de veci al oamenilor în ceriu sau în iad (care precum a făcut), pe principiile dreptății. "Așa, vino, Doamne Isuse Christoase!" Apoc. 22:21.

Pentru ce stam noi in deosebire.

Toată BIBLIA înspirată de Dumnezeu, Noul Testament Unicul Standard al Credinții în Practică și Lucrare.

"La început era Cuvîntul (Logos), și Cuvîntul (Logos) era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul (Logos) și Cuvântul (Logos) trup s'a făcut, și s'a sălășluit între noi" și Cuvîntul (Logos) este Domnul nostru Isus Christos.

Credința Apostolică: Intruparea L u i Dumnezeu în corp cu Arătarea Lui Christos, Moartea Lui de Libera Voie Pentru Cei Păcătoși, Invierea Lui din Morți, Innălțarea și A Doua Venire a Domnului nostru Isus Christos.

Fiește-care Individual Trebue să se Pocăiască de Păcatele lui și Crezînd în Christos ca Mântuitorul lui Personal să se Boteze în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfînt.

Că Copiii Cei Mici nu Sunt Trași la Respundere Pentru Păcatele Părinților lor și Sunt Pregătiți pentru Ceriu Fără a Mai Pune pe Ei Ceremonii; Că Copiii Trebue Botezați când Știu Crede în Christos, Urmând Invățăturile Lui.

Numai Cei Credincioși și Născuți de Nou

Pot să se Impărtășească în Sfîntul Botez, Numai Cei Astfel Botezați Au Drept la Cina Domnului.

Numai Biserica Compusă din Credincioși Botezați, Regenerați prin Sângele Lui Christos, Are Drept a se Numi Biserica Lui Christos.

Seperarea Bisericei de Stat. "Cele ce sunt ale Lui D-zeu, dați Lui D-zeu; iar cele ce sunt ale Cesarului, dați Cesarului." LIBERTATE RELIGIOASĂ PENTRU TOATE NEAMURILE în toată lumea.

Evanghelizarea Lumei prin Predicarea Cuvîntului Lui Dumnezeu, Năintarea Misionară cu Evanghelia în Toată Lumea, și Educația Tuturor Fraților întru Christos, Creșterea Copiilor în Cunoștința Adevărului și Imbunătățirea întregei lumi.

Dumnezeu Tatal.

CREDINȚA IN DUMNEZEU TATAL.

I.—*Ce este a crede în Dumnezeu?*

R.—A crede în D-zeu însemnifică, a avea cineva vie încredințare despre ființa, puterea și lucrurile Lui, și a primi cu toată inima și din tot sufletul Cuvîntul cel descoperit pentru mântuirea neamului omenesc.

I.—*Ce zice Sfânta Scriptură despre cerdința în D-zeu?*

R.—"Dară fără credință nu este cu putință a-i bineplăcea Lui D-zeu; căci cel ce se apropie de D-zeu, trebuie să crează că El este, și că este resplătitor celor ce 'L caută" Ebr. 11:6. Iar lucrarea credinții între Creștini, Apostolul Pavel o închipuește în următoarea rugăciune, pentru dînșii, către D-zeu: "Ca să vă dee, după bogăția mărirei Sale, să vă întăriți cu putere prin Duhul Său în omul cel din năuntru; ca Christos să locuiască în inimile voastre prin credință" Efes. 3:16, 17.

I.—*Care este lucrarea credinții, din inimă, către D-zeu?*

R.—O predare în mâinele Lui Christos. "Că de vei mărturisi cu gura ta pre Domnul Isus Christos, și vei crede în inima ta,

că D-zeu l'a sculat din morți, te vei mântui. Căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire" Rom. 10:9, 10. Prin credință faptică în Christos ne mântuim.

I.—*Ce însemnează a mărturisi credința?*

R.—Mărturisirea credinții însemnează a cunoaște descoperit cum că noi avem adevărata credință și o ținem cu o astfel de credincioșie și nefățărnicie și tărie, încât: Nici amăgirile, nici persecutările, nici însăși moartea să nu ne poată sili a ne lăpăda de credința în Domnul D-zeu. Luc. 9:26.

I.—*Pentruce este de lipsă mărturisirea credinții?*

R.—Mărturisirea credinții este de lipsă pentru mântuire: "Cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire" Rom. 10:10.

I.—*Dece, pentru mântuire, este de lipsă nu numai a crede, ci și a mărturisi credința în Domnul?*

R.—Pentrucă dacă cineva se va lăpăda de mărturisirea Dreptmăritoarei credinți spre păzirea bunurilor pământești, atunci va arăta cu aceasta, că el nu are adevărata credință în D-zeu Mântuitorul și fericita viață viitoare.

I.—*Pentruce Creștinii cred într'unul D-zeu?*

R.—Pentrucă nu sunt mai mulți dumne-

zei; D-zeu este Unul, Care a făcut cerul și pământul, cele văzute și cele nevăzute, El este Creatorul tuturor (Fap. 17:24) Păgânii, cari sunt atrași la învățături falșe, cred în mai mulți dumnezei.

I.—*Cum învață Scriptura despre unimea Lui D-zeu?*

R.—"Nu este alt D-zeu de cât numai unul. Căci deși sunt cari se numesc zei, sau în cer sau pe pământ; cum adecă sunt zei mulți, și domni mulți; Dară noi avem numai un D-zeu, Părinte, din Care sunt toate, și noi întrînsul; și un Domn Isus Christos, prin Care sunt toate, și noi întrînsul" 1 Cor. 8:4-6. Vezi: Isus Christos și Sfânta Treime.

DUMNEZEU.

I.— *Cine este Dumnezeu?*

R.—D-zeu este o singură Ființă, Un Duh, Adevărat Ființă și Creator, Sfînt, Atotputernic, Atotștiutor, Omniprezent, Iubitor, Făcător de dreptate și necăutător în față, Indelung Răbdător și Tîrziu la mânie; El este Creatorul tuturor celor văzute și celor nevăzute, Care conduce toate prin a Sa voință spre binele neamului omenesc.

I.—*Cum știm că există Dumnezeu?*

R.—Noi știm că D-zeu există din cele ce

El a creat, lumile și elementele lor cari nu s'au putut face de sine, și din experență fiește care om sîmte în suflet existența Lui prin deosebirea răului din bine; și preste toate BIBLIA ne învață despre Adevăratul D-zeu.

I.—*Pot oameni avea causă spre a nega existența Lui D-zeu?*

R.—Nu! Din contră toate lucrurile arată existența Lui. Numai nebunu și cel stricat la minte zice în inima sa: "Nu este D-zeu!" Psa. 14:1; Rom. 1:20.

I.—*Cum putem noi învăța caracterul Lui D-zeu?*

R.—Noi putem învăța caracterul Lui D-zeu din lucrurile Sale care deși n'au grai vorbesc și în chip minunat își fac cursul în deosebi din Biblie.

I.—*Ce știe D-zeu?*

R.—D-zeu știe toate chiar și secretele inimei; D-zeu este Atotștiutor. Ebr. 4:13; Ec. 12:14.

I.—*Ce putere are D-zeu?*

R.—D-zeu are toată puterea în cer și pe pământ, însă El lasă pe oameni în voia lor până la ziua de judecată; D-zeu este Atotputernic. Fac. 17:1.

I.—*Unde este D-zeu?*

R.—D-zeu este în toate locurile și toate

sunt naintea Lui; D-zeu este Omniprezent. Fac. 16:3; Ps. 139:7.

I.—*Ce ştim despre sfinţănia Lui D-zeu? Este El îndurat?*

R.—D-zeu este prea Sfînt şi fără de prihană; îngerii Îl laudă ca Sfînt; D-zeu este în toate Drept şi Indurat. Isa. 6,3; Apoc. 4:8; Ps. 145:17.

I.—*Este D-zeu iubitor şi bun?*

R.—D-zeu este iubire, bun şi îndurat spre toţi oamenii, însă nu toţi oamenii îşi fac detorinţa a iubi pe D-zeu, făcând zisele Lui. 1 Ioan 4:8; Ps. 145:9.

I.—*Cum trebuie să umblăm faţă de D-zeu?*

R.—Să 'L iubim din toată inima şi din tot sufletul nostru. 1 Io. 5:3; De. 6:5.

Unitatea Lui Dumnezeu.

I.—*Pentru ce zicem noi "Cred nîtr'unul Dumnezeu"?*

R.—Pentrucă avem Un D-zeu şi Părinte al tuturor, Care este preste toţi şi prin toţi (Efes. 4:6), D-zeu Mântuitorul nostru (1 Tim. 2:3).

I.—*De unde ştim că D-zeu este unul?*

R.—(1) Din ideea înnăscută în noi, despre Un singur D-zeu; din lumea văzută şi din guvernarea ei, care presupune, că trebuie să aibe Un Creator, Un Susţiitor şi Un Guvernator.

(2) Din descoperirea dumeneziască, care ne spune, că Unul este D-zeu şi Părinte al tuturor. Efes. 4:6; Deut. 6:4; Isa. 46:9.

(3) Din atotputernicia Lui D-zeu, căci mai mulţi dumnezei n'ar putea fi atotputernici, de oarece s'ar mărgini unul pre altul.

I.—*Cum trebuie să înţălegem cuvintele "Crez într'unul D-zeu"?*

R.—Acestea cuvinte trebue să le înţălegem ca atingătoare de Taina Sfintei Treimi; pentrucă D-zeu Tatăl este Unul după fire, dară întreit în feţe: Tatăl, Fiul şi Sfîntul Duh—Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită.

I.—*Cum învaţă Sfânta Scriptură despre Unimea Lui D-zeu?*

R.—Ştim "Că nu este alt D-zeu de cât numai Unul. Căci deşi sunt cari se numesc zei (dumnezei), sau în cer sau pe pământ; cum adecă sunt zei mulţi, şi domni mulţi; dară noi avem numai Un D-zeu, Părinte, din care sunt toate, şi noi într'însul; şi Un Domn Isus Christos, prin Care sunt toate, şi noi într'însul" 1 Cor. 8:4-6.

Ființa și Insușirile lui Dumnezeu.

I.—*Ce fel de ființă este Dumnezeu?*

R.—Dumnezeu este Duh (Ioan 4:24) ATOTDEPLIN, adecă cea mai desăvîrșită ființă spirituală, dela sine fără început și fără sfîrșit. Psa. 90:2.

I.—*Ce este Duhul?*

R.—Duhul este o ființă nevizibilă, simplă, cu minte, cu voință și nemuritoare.

I.—*Pentruce zicem că D-zeu este Atotdeplin în desăvârșite?*

R.—Pentrucă în D-zeu sunt întrunite toate însușirile cele bune fără de număr și fără de măsură.

I.—*Pentruce zicem că D-zeu este dela sine, fără început și fără sfârșit?*

R.—Pentrucă existența Sa nu și-o are de la nimeni, ci din vecinicie a fost este și va fi.

I.—*Cari sunt însușirile Lui D-zeu?*

R.—Insușirile Lui D-zeu sunt următoarele:

1. D-zeu este vecinic, fără început și fără sfîrșit. Deut. 32:40; Isa. 48:12; Ps. 90:2.

2. D-zeu este neschimbăcios, adecă vecinic acelaș. Marcu 13:31; Mal. 3.

3. D-zeu este pretutindenea de față, în

cer și pe pământ. Ier. 23:24; Fapt. Apost. 17:28.

4. D-zeu este Atotștiutor. 2 Cron. 16:9; Ps. 7:19.

5. D-zeu este Preaînțelept. Ps. 104:24.

6. D-zeu este Atotputernic și Atotliber, căci la D-zeu nici un lucru nu este cu neputință (Luca 1:37); și toate le face după voința și sfaturile Sale. Ps. 135:6; 32:9.

7. D-zeu este prea Sfînt și prea Drept, căci iubește și voiește numai binele și urește răul; răsplătește virtutea și pedepsește păcatul. Ps. 44:8; Rom. 2:6.

8. D-zeu este prea Bun, pentrucă El dă fapturilor Sale toate acele de lipsă, darurile desăvîrșite. Iacob 1:17.

9. D-zeu este Indelungrăbdător și Prea îndurat, pentrucă pre cei păcătoși îi rabdă și dorește întoarcerea lor la El ca să aibă viață (Ioan 5:40); pre cei ce se pocăiesc, îi iartă cu îndurare și le dă char. Fapt. 3:19.

10. D-zeu este Adevărat și prea Credincios, căci iubește numai Adevărul și le dă tuturor cele ce le promite. Ebr. 6:18; Mat. 24:35.

I.—*Este oare cu putință a cunoaște însuși firea Lui D-zeu?*

R.—Nici decum! Ea este mai presus de

toată știința oamenilor.

I.—*Ce zice Scriptura despre oceasta?*

R.—D-zeu "locuește în lumină neapropiată; pre care nimenea din oameni nu l'a văzut, nici nu poate a'L vede (1 Tim. 6:16)

I.—*Ce putem înțelege despre firea și însușirile Lui D-zeu, din Biblie?*

R.—Putem cunoaște aceea, că D-zeu este Duh (Ioan 4:24), despre vecinicia Lui D-zeu, Psalmistul zice: Mai nainte de ce s'au făcut munții și s'au făcut pământul și lumea, și din veac și până în veac tu ești, D-zeule (Ps. 90:3). In Apoc. se citește aceasta mare și nespusă laudă Lui D-zeu: Sfînt, Sfînt, sfînt este Domnul D-zeu Atotputernicul, Cel ce era, și Cel ce este și Cel ce vine (Apoc. 4:8). Despre bunătatea Lui D-zeu este scris "Nimenea nu este bun, fără numai unul D-zeu" (Mat. 19:17). Apostolul Ioan zice: D-zeu este iubire (1 Ioan 4:16). Despre Atotștiința Lui D-zeu Ioan mai zice: "Mai mare este D-zeu decât inima noastră, și știe toate" (1 Ioan 3:20). Iar Apostolul Pavel Exclamă: Oh adanc al bogăției și al înțelepciune și al științei Lui D-zeu! Cât sunt de nepătrunse judecățile Lui, și neurmărite căile Lui (Rom. 11:33). Despre dreapta judecată a Lui D-zeu psal-

mistul cântă: D-zeu este judecător drept (Ps. 7:11), şi iarăşi "Căci drept este Domnul, şi dreptate iubeşte El; drepţii văd faţa Lui" (Ps. 11:7). Iar Pavel Apostolul zice că D-zeu "va resplăti fiecăruia dupre faptele lui" şi la D-zeu nu este căutare în faţă (Rom. 2:6, 11). Despre Atotputernicia Lui D-zeu Luca zice: "Că la D-zeu nimic nu este cu neputinţă" (Luca 1:37). Christos Dumnezeul nostru este "Cel fericit şi singur Puternic, Regele regilor, şi Domnul domnilor" (1 Tim. 6:15).

PROVEDINŢA LUI DUMNEZEU

I.—*Ce înţelegem prin provedinţa Lui D-zeu?*

R.—Înţelegem că D-zeu păzeşte pe toate creaturile Sale şi grijeşte de bună starea lor în toate. 1 Pet. 5:7.

I.—*Ajunge provedinţa Lui D-zeu şi la cei nelegiuiţi?*

R.—D-zeu dă şi celor nelegiuiţi vreme bună, soare şi ploaie pe hotarele lor şi binecuvîntări în aceasta viaţă, prin care îi cheamă la pocăinţă; însă dacă nu se întorc a servi pe D-zeu, în viaţa după moarte vor fi deosebiţi pe vecie de cei drepţi. Mat. 5:45; Ps. 145:9; Rom. 2:4.

I.—*Are D-zeu deosebită grijă de cei drepţi?*

R.—Scriptura zice şi noi credem că celor

ce iubesc pe D-zeu toate li se lucrează spre bine, deşi D-zeu de multe ori pune la probă cerdinţa şi statornicia noastră. Rom. 8:28; Ps. 23:1.

I.—*Cari sunt lucrurile de care D-zeu are in deosebi grijă?*

R.—D-zeu are grijă de toate lucrurile şi le vede toate, chiar şi de cele mai mici. Luca 12:7.

I.—*Cum lucrează D-zeu scopurile Sale?*

R.—D-zeu lucrează toate după sfatul voiei Sale, precum a şi hotărît mai nainte alegerea fiilor Săi cari cred în Christos şi fac zisele Lui. Efes. 1:11; 1 Pet. 1:20.

I.—*Opresc scopurile Lui D-zeu libertatea mişcărei noastre?*

R.—Nu. Fieştecare om este lăsat liber în cât priveşte a crede şi a servi Lui D-zeu precum ne învaţă Scriptura, dar pentru toate va da seamă naintea Dreptului Judecător în ziua cea de apoi. Iosu. 24:15; Rom. 14:12.

I.—*Căusază D-zeu vre'uan rău?*

R.—Nu, nici odată! El permite răul ca prin rău să se cerce cei ce'l fac, însă D-zeu nu causază rău nici odată. De multe ori El opreşte răul şi aduce bunătate. Face. 45: 5; Ps. 76:10.

I.—*Cum trebue ca să cugetăm noi despre providența vedința Lui permite asupra noastră ceva pacoste?*

R.—Noi trebue ca să ne amintim în tot momentul că D-zeu ne subține și să ne încredem în providența Lui. Iac. 4:15; Ier. 10:23.

I.—*Cum trebue să ne simțim când D-zeu prin providința Lui permite asupra noastră ceva pacoste?*

R.—In orice caz și durere, trebue să fim răbdători și mulțămiți cu toate ca cum am fi cei mai fericiți chiar și în cele trecătoare. 1 Sam. 3:18; 1 Thes. 5:18.

I.—*Dacă toate își fac cursul lor după legile fixate, cum le poate D-zeu controla și schimba, când vrea se arate semne?*

R.—D-zeu a creat toate puterile naturei și le-a făcut să-și facă cursul lor după legi fixate, și ca Creatorul lor, D-zeu le poate controla fără se violeze legile.

I.—*Cum dară zic unii filosofi că natura guvernează toate?*

R.—Natura guvernează în cursul ei prin supunerea ei Cuvîntului Lui D-zeu. D-zeu Creatorul tuturor ordină naturei și ea îl ascultă. Natura nu face nici o mișcare fără voia Lui D-zeu, cum ne-ar face unii filosofi neamici Adevărului să-i credem. "Căutați ca să nu vă răpească cineva cu filosofia, și cu încelăciunea deșeartă, dupre tradițiunea oamenilor, dupre elementele lu-

mei, și nu după Christos." Col. 2:8. Dela o seamă de filosofi conrupți la minte, nici nu se poate aștepta mai mult ca tăgăduirea puterei Lui D-zeu!

ISUS CHRISTOS.

I.—*Cine este Isus Christos?*

R.—Isus Christos este Mântuitorul lumei (1 Ioan 4:14; Luca 2:11; Ioan 4:42.

I.—*Cum mai este El numit?*

R.—Isus Christos este numit Fiul Lui Dumnezeu și Fiul omului, și Fiul lui David. Mat. 8:29; Luca 4:41; Mat. 16:28; Fapt. 7:56; Mat. 9:27; 21:9.

I.—*Cum îl mai numesc Sfintele Scripturi?*

R.—Sfintele Scripturi îl numesc pe Isus Christos: Rescumpărător, Mântuitor, Soarele Dreptății, Păstorul Cel Bun, Lumina lumei, Prințul păcei, Sfătuitor, Domnul oștirilor, Dumnezeu Puternic, Dumnezeu Mântuitorul nostru, Alfa și Omega, etc. etc.

I.—*Artă Scriptura că Isus este Christos?*

R.—Fără îndoială. Vezi Mat. 16:16; Ioan 4:25; 1 Ioan 2:22; 5:1, etc.

I.—*Știut-au oamenii din vechime că va veni Christos?*

R.—Nu toți oamenii au știu despre acea că Christos va veni, precum nici astăzi nu știu toți oamenii că a venit și-a pătimit

pentru noi. Poporului Israel i s'a spus despre venirea Domnului ca Mîntuitor în persoana Lui Isus Christos și ei l'au așteptat.

I.—*Cine au spus poporului Israelit că va veni Christosul?*

R.—Toți profeții, oamenii Lui D-zeu, de la Moise până la închiderea Vechiului Testament, au vorbit și prezis venirea Lui Christos.

I.—*Cum au așteptat poporul lui Israel să vina Christos?*

R.—Ei au crezut că Christos va veni cu putere temporală să guverneze și să supună pe toată lumea cu forța fizicală; și așa l'au așteptat ca pe un rege ca să rupă jugul apăsătorilor lor și să facă Ierusalimul capitala a întregei lumi. Insă au fost unii cari au înțeles scripturile mai bine și aceștia l'au așteptat ca Mântuitor și Rege Ceresc.

Mântuitorul Cel Promis.

I.—*Fost-a Isus Christos promis ca Mântuitor?*

R.—Cu toată siguranța. Vezi Fac. 3:14, 15; Num. 24:17-19; Deut. 18:9-22; Ps. 110; Isa. 7:10-17; Luca 2:11.

I.—*Pentruce a venit Chirstos in deasebi?*

R.—Christos a venit în numele Părintelui (Ioan 5:43) ca să predice pocăința și iertarea păcatelor, eliberarea și anul favorabil al Domnului: Marcu 1:38; Luca 4:

18; Marcu 6:12; Mat. 4:17; Luca 4:18, 19; 24:47.

Christos a venit să împlinească toată dreptatea: Mat. 5:17,

Se chieme pre cei păcătoși la Mântuire: 9:13; Luca 5:32,

Se dee mântuire, Isa. 49:6; Mat. 1:21; Luca 1:77; Ioan 3:17,

Se mântuiască pre cei pierduți: Luca 9: 56; 19:10,

Se vindece pre cei cu inima frântă: Luca 4:18,

Se dee pace și viață: Luca 1:79; 12:51; Ioan 14:27; 6:33; 10:20-28,

Se își dee viața Lui ca răscumpărare pentru noi: Mat. 20:28; Ioan 10:15; 15:13.

I.—*La cine a venit Christos?*

R.—Christos a venit la ai Săi, dară ai Săi nu l'au primit și așa toți cei ce au crezut în El au primit drept ca să se numească fiii Lui D-zeu (Ioan 1:12). "Cel ce crede în Fiul, are viață eternă; iar cel ce nu ascultă pe Fiul, nu va vede viață, ci mânia Lui D-zeu rămâne preste el" Ioan 3:36.

Isus Christos Mântuitorul Nostru.

I.—*Cine este Isus Christos?*

R.—Isus Christos este Dumnezeu Mântuitorul nostru (1 Tim. 2:3), Mântuitorul meu (Luca 1:47) și Mântuitorul lumei (Ioan 4:42). El este Domn și Mântuitor: Fapt. 2:36; 5:31.

I.—*De unde Ştim noi, că Isus este Mantuitorul făgăduit?*

R.—Din faptul, că în persoana Lui Isus Christos s'au împlinit toate cele prezise de Dumnezeu Tatăl prin gura tuturor sfinţilor Săi profeți despre viitorul Mântuitor al omenimii.

I.—*Ce va se zică numele Isus?*

R.—Numele Isus însemnează Mântuitor (Mat. 1:21).

I.—*De cine este dat numele Isus?*

R.—De îngerul Gabriel (Luca 1:26; Matei 1:21; Luca 1:31).

I.—*Pentruce s'a dat Fiului Lui D-zeu, numele acesta în vremea naşterei Sale pe pământ?*

R.—Pentrucă El s'a născut ca să mântuiască pre oameni (Luca 2:1).

I.—*Ce însemnează numele Christos?*

R.—Numele Christos (în limba Greacă Xristos, în cea Ebr. Messiah) însemnează UNS (Fapt. 4:26; Ioan 4:25; 6:69).

I.— *Decine este dat acest numele Mântuitorului?*

R.—Acest nume i s'a dat Mântuitorului din profeţiile Sfintelor Scripturi.

I.—*Putem adeveri că Isus este Cristos?*

R.—Este deja adeverit (Fapt. 9:20; 17: 3).

I.—*Ce nume mai este dat Lui Isus Christos?*

R.—Isus Christos mai este numit DOMN.

I.—*Arată aceasta Scriptura?*

R.—Sfânta Scriptură numeşte pe Isus Christos DOMN în cel mai lămurit mod. El este numit: DOMN şi Mântuitor, Domnul Isus, Domnul Christos, Domnul Isus Christos, Domnul tuturor, Domnul mărirei, Domnul domnilor, Domnul ceriului şi al pământului, El este DOMN şi preste cei morţi şi preste cei vii: 2 Petru 2:20; Col. 3:24; Fapt. 1:21; Rom. 1:7; 10:12; Fapt. 10:36; 1Tim. 6:15; Fapt. 17:24; Rom. 14:9.

I.—*Sub ce înţelegere Isus Christos este numit DOMN?*

R.—Sub acest nume prea sfînt se înţelege că Isus Christos este Dumnezeu adevărat: Titu 2:13; 1 Tim. 2:3. El este Domn şi Christos: Fapt. 2:36; Rom. 9:5.

Naşterea Lui Christos.

I.—*Cum a fost prezisă naşterea Lui Christos?*

R.—"Iată fecioara este grea şi va naşte Un Fiu; şi se va chiăma numele Lui: Mi-

nune, Sfătuitor, D-zeu Puternic, Părinte Vecinic, Domn al păcei" Isa. 9:6.

I.—*Ce au mai profeţit profeţii despre Mântuitorul făgăduit?*

R.—Au profeţit timpul şi locul naşterei Sale, împrejurările vieţei Sale, suferinţele şi moartea, apoi învierea din morţi, înălţarea Lui la ceriu şi lăţirea împărăţii Sale pe pământ: Isa. 7:14—11:1-6; Mic. 5:2; Isa. 61:35; Zah. 9:9; 11:12; Isa. 50-54; Ps. 7 şi 68; 22 etc. etc.

I.—*Unde s'a născut Domnul Isus Christos?*

R.—In cetatea lui David, care se chiamă Bethlehem, în pământul Iudeei: Luca 2: 1-7.

I.—*In care timp s'a născut Domnul Isus?*

R.—In timpul Cesarului August (Luca 2:1).

I.—*Ce va se zică "Să se înscrie toată lumea"?*

R.—Cesarul August a vrut se ştie numerul locuitorilor din tot pământul stăpânit de el; şi aşa a dat un ordin ca toţi oamenii să se înscrie, fiecare în oraşul unde aparţinea dupre familie. Aşa şi Iosif cu Maria Logodnica lui a mers la Bethlehem să se înscrie fiindcă erau din sămânţia lui David. Cu acest timp s'a împlinit profeţia despre naşterea Lui Christos.

I.—*Cum ştim că Maria Fecioară a fost logodită şi că mai nainte de a fi ei împreună a avut în pântece din Duhul Sfînt?*

R.—Cuvîntul Lui D-zeu ne spune lămurit (Mat. 1:18-21). Când Iosif a văzut starea logodnicei sale, a vrut s'o lesă, dară îngerul Domnului i-a spus toate cum au fost ca să se împlinească profeția.

I.—*Cărora li s'a dat în știre mai întâiu nașterea Lui Christos?*

R.—Ingerul Domnului a mers de a dat în știre păstorilor cari în timpul nopții păzau turmele lor pe câmp. Păstorii au fost cei dintâi cari au primit vestea Bunei vestiri (Luca 2:8-20).

I.—*Cine era rege in acest timp in Iudeea?*

R.—Erod cel mare.

I.—*Unde ședea regele Erod?*

R.—In Ierusalim, capitala țărei sale.

I.—*Ce oameni auvenit la Ieurusalim și cu ce scop?*

R.—Magii dela Răsărit, cu scopul să onoreză pe Noul Născut Rege al lui Israel.

I.—*Cum de au știut ei că s'a născut Chrîstos?*

R.—Au văzut Steaua Lui la Răsărit (Mat. 2:3).

I.—*Ce oameni au fost magii?*

R.—Ei au fost astronomi, cari caută semnele ceriului, stelele, oameni învățați.

I.—*De unde au venit și pentru ce au venit la Ierusalim?*

R.—Magii au venit din țările răsăritene, Arabia, Mesopotamia, și Babilonia. Au venit la Ierusalim, fiindcă ei credeau că Re-

gele Iudeilor se va fi născut în capitala ţărei.

I.—*Ce-a făcut Erod când a auzit ştirea?*

R.—A chiămat pre magi la sine întru ascuns de i-a întrebat şi apoi, ca să fie mai singur, a strins Sanhedrinul de a întrebat archiereii şi cărturarii despre profeţii. A trimes magii la Bethlehem şi le-a ordinat ca de vor afla pruncul să vină napoi şi să-i spună lui ca şi el se meargă şi să i se închine Noului Rege.

I.—*Ce-au făcut magii?*

R.—Au plecat spre Bethlehem, şi eşind din Ierusalim iată li s'a arătat iară steaua. Au mers, şi, aflând pe Domnul i s'au închinat, dându-i daruri: aur, zmirnă şi tămâie; şi fiind înştiinţaţi de înger ca să nu se ducă pe la Erod pe altele căi s'au dus acasă la ţările lor (Mat. 2:1-12).

I.—*Ce-a făcul Erod, văzend că magii nu mai vin?*

R.—A ordinat să se ucidă toţi copii dela doi ani în jos în Bethlehem şi hotarăle lui. Iosif şi Maria au fugit în Egipt (Mat. 2:13-18).

I.—*Cum a murit Erod?*

R.—Istoria arată că a suferit mult, îi era tot frică şi tremura, i s'a deslipit carnea de oase şi în agonia groznică a trecut din viaţă.

Intruparea Lui Christos.

I.— *Ce se înţelege prin cuvîntul întrupare?*

R.—Prin cuvîntul întrupare se înţelege că Speranţa lui Israel şi D-zeu Mântuitorul nostru (1 Tim. 2:3) a luat trup omenesc, fără de păcat, şi s'a făcut om, neîncetând a fi D-zeu. Filip. 2:6; Col. 2:9, 10.

I.—*De unde este luat cuvîntul întrupare?*

R.—"La început era Cuvîntul, şi Cuvîntul era la D-zeu şi DUMNEZEU ERA CUVÂNTUL... Şi Cuvântul TRUP s'a făcut" Ioan 1:1, 14.

I.—*Mai vorbeşte Scriptura şi în alt loc despre întrupare?*

R.—Da, în mai multe locuri ca de exemplu: Şi într'adevăr mare este misterul pietăţii (Dumnezeirei); DUMNEZEU s'a arătat în CORP, s'a îndreptat în Spirit; s'a văzut de îngeri, s'a predicat Ginţilor; s'a crezut în lume, s'a înnălţat în mărire, 1 Tim. 3:16. Acestea nu numai că arată întruparea Lui Christos, ci ne arată lămurit că Christos este Adevăratul D-zeu. "Şi ştim că Fiul Lui D-zeu a venit, şi ni-a dat pricepere, ca să cunoaştem pre Cel Adevărat, şi suntem în Cel Adevărat, în Isus Christos, Fiul Lui; Acesta ESTE DUMNEZEUL CEL ADEVĂRAT şi Viaţa Eternă" I Ioan 5:20.

I.—*A vorbit despre aceasta careva profet?*

R.—Da, Isaia zice: "Căci un copil ni-s'a născut, Un Fiu ni-s'a dat, şi domnie este pusă pe umerii săi; şi se va chema numele Lui: Minune, Sfătuitor, D-zeu Puternic, Părinte Vecinic, Domn al Păcei" Isa. 9:6. Au mai vorbit toţi profeţii.

I.—*Ce este "Căci un copil ni-s'a născut"?*

R.—Ni se spune despre întruparea Domnului în corp (Filip. 2:7) omenesc. Isaia zice: "Iată, fecioara este grea, şi va naşte Un Fiu, şi va chiema numele Lui Emmanuel (D-zeu este cu noi)" Isa. 7:14.

I.—*Cum şi prin care fecioară s'a născut Domnul în corp?*

R.—El a conceput dela Duhul Sfînt (Mat. 1:20) şi s'a născut prin Maria fecioară, Luca 1:27.

I.—*Cum putem arăta că Christos este Dumnezeu?*

R.—Cu Sfintele Scripturi. Ioan evanghelistul zice: "La început era Cuvîntul, şi Cuvîntul era la D-zeu şi D-zeu era Cuvîntul. Acesta era întru început la D-zeu. Toate printr'însul s'au făcut; şi fără de dînsul nimic s'a făcut" (Ioan 1:1, 2) "La început creă Dumnezeu cerul şi pămîntul. Şi fără formă şi deşert era pămîntul; şi întunerec era peste faţa adîncului; şi Spiritul Lui D-zeu se purta pe deasupra apei" Facerea

1:1, 2. "Şi Cuvîntul (Christos-D-zeu) trup s'a făcut, şi s'a sălăşluit între noi" (Ioan 1:14), "Adecă misteriul Cel ascuns din toţi secului şi din toate generaţiunile, iar acum s'a arătat sfinţilor Lui; cărora a voit D-zeu a il face cunoscut, Care este bogăţia măririi misteriului acestuia între Ginţi, Care este CHRISTOS între voi, speranţa măririi" Colos. 1:26-27. Vezi Sfînta Treime.

I.—*Dacă Christos este D-zeu, dece mai este numit Fiul Omului şi Fiul Lui D-zeu?*

R.—Este numit "Fiul Lui D-zeu," pentru că este născut, întrupat, din Fiinţa Lui D-zeu Tatăl—Duhul Sfînt. (Ioan 4:24). Pentru aceasta este de o fiinţă cu D-zeu Tatăl; şi întrupându-se "Am văzut mărirea Lui, mărire ca a Unuia născut dela Părintele, plin de char şi de adevăr." Ioan 1: 14. Ioan Botezătorul zice: "Cel ce vine după mine, mai nainte de mine a fost; că mai mare decât mine era, Şi din plinitatea Lui noi toţi am primit, şi char preste char. Că legea prin Moise s'a dat; iar Charul şi Adevărul prin Isus Christos a venit. Nimenea nici odată nu a văzut pre D-zeu; Cel Unulnăscut Fiul, Care este în sînul Părintelui, acela a spus" Ioan 1:15-18. Deci, de oarece omul n'a putut vedea faţa Lui D-zeu şi să rămînă viu (Ex. 33:20-23); aşa D-zeu

Tatăl, întrupându-se, ni s'a arătat în corp omenesc, în Persoana Luĭ Isus Christos, Fiul Lui (I Ioan 5:6-8), Care este D-zeul Cel Adevărat (I Ioan 5:20), ca prin Fiul să cunoaștem, precum și în Fiul, pe Tatăl. Ioan 17:3. Christos s'a numit Fiul Lui D-zeu dupre corp, și cutoate că mulți oameni nu pot înțelege aceasta, El a fost Omul-Dumnezeu și Dumnezeu-Omul. Domnul Isus Christos o spune aceasta în următoarele cuvinte: De m'ați fi cunoscut pre Mine, ați fi cunoscut și pre Părintele Meu; și de acum Il cunoașteți, și'L vedeți. Zis'a Filip Lui: Doamne, arată-ni pre Părintele, și ni ajunge." Zis'a Isus lui: Atîta timp sunt cu voi, și nu m'ați cunoscut, Filipe? Cel ce m'a văzut pe Mine a văzut pre Părintele, și cum zici: "Arată-ni pre Părintele"? Ioan 14:7-9. Christos se numește "Fiul Omului" pentru că El a fost nu numai D-zeu, ci D-zeu și Om, la arătare (Filip. 2:8), și sălășluind între noi, ni s'a arătat plin de char și de adevăr (Ioan 1:14). Căci Unul este D-zeu, Unul și Mijlocitor între D-zeu și între oameni, Omul Isus Christos. I Tim. 2:5.

I.—*Numai o sângură fire este în Isus Christos?*

R.—Nu. In Domnul Isus Christos se află nedespărțit și neamestecat două firi: Dumnezeiască și omenească, precum și două

voinţi, însă fără păcat.

I.—*Nu sunt două feţe pentru acestea două firi?*

R.—Nu, ci numai o faţă Dumnezeiască, adică D-zeu şi om împreună, cu un cuvînt, Dumnezeu-Omul. 1 Tim. 2:3-7. "Eu şi Tatăl una suntem" Ioan 10:20.

I.—*Unde s'a nascut Christos şi în care timp?*

R.—In cetatea lui David, care se chiamă Bethleem, în Iudea, că aşa s'a profeţit despre El. Mic. 5:2. Naşterea Domnului a fost în zilele Cesarului August. Lu. 2:1.

I.—*Fost'a Isus fiul lui Iosif?*

R.—Nu! Numai Jidovii l'au numit pe Domnul "fiul lui Iosif," dară Isus a fost adevărat Fiul Lui D-zeu. (Luca 1:35) şi este Mântuitorul nostru.

I.—*Cum s'a umilit Christos Mântuitorul nostru?*

R.—S'a făcut pre sine ca un serv (Filip. 2:7, 8,), "Căci pre cel ce n'a cunoscut păcat, l'a făcut păcat pentru noi, ca noi să ne facem dreptatea Lui D-zeu printr'însul" II Cor. 5:21. Vezi Patimirea..

I.—*Ce ni-a adus Christos prin întruparea Lui?*

R.—El a adus Viaţă Vecinică tuturor celor ce cred în El. I Ioan 4:9-13. El ne-a făcut fii ai Tatălui (Ioan 1:12; 3:16) şi concetăţeni ai cerului. Efes. 2:19.

I.—*Cum trebuie să'l cunoştem pe Isus cum să'l servim?*

R.—Să-L cunoaştem de Adevărat Dum-

nezeu Mântuitorul nostru (I Tim. 2:3; Tit. 3:13, 14) și să-L servim din toată inima și din tot sufletul nostru. Rom. 12:1, 2.
Fie Numele Domnului binecuvîntat, de acum și până în veac!

Dumnezeirea Lui Christos.

I.—*Ce vrea se zică "Dumnezeirea Lui Christos"?*

R.—Sub Dumnezeirea Lui Christos înțelegem că Christos este, precum spun Scripturile, de o ființă cu Tatăl, Dumnezeul Cel Adevărat: Rom. 9:5; 1 Ioan 5:20.

I.—*Cum putem dovedi că Christos este Dumnezeu?*

R.—Că D-zeu s'a arătat în persoana Lui Christos, întrupându-se în corp omenesc, este arătat în Scripturi (vezi Intruparea Lui Christos); nu trebuie să dovedim că este deja dovedit în Sfintele Scripturi; ci trebuie să studiăm Biblia.

I.—*Este de lipsă ca Creștinul să creadă în Dumnezeirea Lui Christos?*

R.—După învățătura Noului Testament, cel ce nu crede în Dumnezeirea Lui Christos nu este Creștin. Numai cei ce sunt conduși de Duhul Lui D-zeu sunt fiii Lui D-zeu (Rom. 8:14); Isus zice că Dumnezeu este Duh (Spirit)—Ioan 4:24; și că El și Părintele una sunt (Ioan 10:30). Pentru Creștin Dumnezeirea Lui Christos este un

articol al credinței adevărate și trebuie s'o creadă pentru următoarele adevăruri:

1. Isus lucrează în noi un rezultat Dumnezeesc. In experența Creștină este o lipsă pe care n'o putem trece cu vederea. Noi ar trebuie să'l primim pe Christos ca Unicul Rescumpărător sau să'l respingem. Dacă El nu este Divin El a fost Creștinismului în trecut numai o sarcină grea. Noi trebuie să'l considerăm nu numai ca pe un profet, dascăl, or oareșcare sfînt mare, ci să 'l cunoaștem în El pe Dumnezeu Tatăl. Pentru cel credincios nu poate fi nici o îndoială.

2. Aceasta convingere că Christos este Dumnezeu, arădicându-se din puterea cea mântuitoare a Lui Christos, conține nespuse binecuvîntări în partea cea lăuntrică a credinciosului, și-i ajută a cunoaște negreșit binele și adevărul din rău și greș, el are experența rescumpărărei prin Christos.

3. Credinciosul Creștin crede în Dumnezeirea Lui Christos pentrucă experența lui despre Dumnezeu în Christos unifică (face una) lucrurile adeverirei. In rescumpărarea noastră în Christos aflăm pe Dumnezeu ca Adevăr. Psichologia religiei ni arată manifestările conșcienței religioase a

omului; dară lasă nesolvată problema cauzelor. Christos ne dă deslegarea.

4. Credința noastră în Dumnezeirea Lui Christos mai vine din adevărul că mîntuirea noastră prin El nu este numai o experență individuală. Este pentru mai mulți și istorică. Nimenea nu poate cunoaște istoria Creștinismului fără să cunoască întâiu pe Christos centrul suprem în toată experența adevăratului credincios și a poporului rescumpărat. Multe abateri dela învățătura Lui Christos s'au ivit. Dară adevărul principal rămâne. Isus Christos stă în inima întregei mișcări.

5. Prin legăturile istorice ale credinței suntem duși la Noul Testament. In el este foarte clar că înviatul Isus era în tot locul considerat de Domnul și Capul bisericei și Mântuitorul omului, Domn și Mântuitor. Invierea Lui Christos a fost destul să convingă pe cei credincioși despre Dumnezeirea Lui Christos și Toma a declărat-o în auzul Domnului fără să i se fi spus ca să-și retragă expresia (Ioan 20:28).

Evanghelia, precum și scrierile apostolilor, arată Dumnezeirea Lui Christos foarte lămurit. Oarecare porniri moderne pe terenul filosofic—prin învățătura lui Sătan

—vreau, într'un mod fără nici un temeiu, să pună la oparte cele amintite. Insă dacă Evanghelia este permisă să vorbească, ea arată cele despre Isus precum le-am amintit. Mesagiul ei este clar.

I.—*Cari sunt considerările generale despre Dumnezeirea Lui Christos?*

R.—Spre înțeles locul Lui Christos în experența religioasă dăm ca adaus la cele amintite următoarele considerări generale:

1. Descoperirea Lui Dumnezeu în Cristos ne face cunoscută personalitatea Lui D-zeu. Descoperirea de sine a Lui D-zeu este crescândă în univers.

Interpretează lumea în cuvinte de materie, și primești lege. Interpretează lumea în cuvinte de pricepere, și primești cugetare. Interpretează-o în cuvinte de putere, și în fine primești voință. Interpretează lumea în cuvinte de conscientă, și primești dreptate. Interpretează-o în cuvintele inimei, și afli iubire. Interpretează universul în cuvinte de personalitate, și afli pe D-zeu. Toate acestea însemnează că în studiul nostru despre aspectele ființei ajungem din treaptă în treaptă la diferitele atribute și cualificări ale Lui D-zeu. Insă noi avem lipsă de o deosebită manifestare a Lui D-zeu spre a înțelege unitatea a tuturor cua-

lificărilor în El. Fiindcă li s'a dat oamenilor cândva a cunoaște pe D-zeu ca pe o Persoană, a fost de lipsă ca El să se descopără pe sine în Persoană.

2. Descoperirea Lui D-zeu în Christos este cheia la continuitatea mai înaltă de lipsă spre a explica lumea. Continuitatea în înțelesul fizical însemnează transformarea energiei. Cele ce urmează sunt explicate numai în cuvintele ce vezi și poți pipăi sunt lucruri existende. Dară acest principiu cade jos în multe puncte învăluite. Materialismul încă n'a explicat cum se poate scula viața din ceeace nu viețuiește. Explicați aceasta, domnilor, și-atunci să vedem la ce rezultat veți ajunge! Ori ce ar face omul, spre a afla adevărul trebuie să ieie lucrul, spre a afla, nu cum ia materialistul din dărăpt—îi tocmai cașicum ai încerca să întorci curgerea Dunărei napoi! Viața, cugetarea, voința, iubirea—acestea sunt adevărata cheie spre urmare. In acestea sunt să se afle continuitatea cea adevărată. Isus Christos, în care D-zeu se descopere, este Calea, Adevărul, și Viața, și în El Viața cea fără hotar, Cugetarea, Voința, Scopul, și Iubirea, cari sunt nainte și în, și prin toate lucrurile, vin mai aproape de noi. Teo-

logia Creștină nu tăgăduiește continuitatea, dară o caută în cea mai potrivită formă, și o află în Isus Christos Descoperitorul Lui Dumnezeu.

3. Isus Christos descopere pe D-zeu prin arătarea ce este D-zeu în sine prin faptul cel din afară. D-zeu este iubire sfîntă. Fără aceasta El n'ar fi D-zeu. Numai o declărare către noi că El este iubire sfîntă n'ar putea fi descoperirea Lui D-zeu ca iubire sfîntă. Iubirea nu este desăvîrșită, numai în faptă. Intruparea Lui D-zeu în Christos a fost fapta divină care a fost de lipsă dacă D-zeu a voit să ne dee o descoperire despre sine.

4. Descoperirea Lui D-zeu în Christos a fost de lipsă pentru îndeplinirea facătoru lui istoric și obiectiv în viața cea religioasă a omului. Omul este corp tocmai așa cași spirit. El este o creatură de sîmț tot așa ca cugetare. Viața lui cu toate formele are oparte din afară care conrespunde cu cea lăuntrică. Descoperirea de sine a Lui D-zeu sufletului omului prin energie lăuntrică a fost adevărată, dară nu îndeajuns. In tot timpul a fost o dorință în om după mai multă cunoștință, și acesta-i pentrucă el trăiește în ființa cea temporală (corp) și

vecinică (spirit) tot în același timp. Isus ca descoperirea vecinicului D-zeu a adus descoperirea vecinică în cea temporală. Dacă "filosofii" pot arăta contrariul, lasă-i vedem până lucește soarele! **Exitus acta probat.**

Patimile Lui Christos.

I.—*Pentruce au urît cărturaii și archiereii pe Isus?*

R.—Cărturarii și cei mai mari ai Iudeilor l-au urît pre Isus pentru acea, că El a înfruntat învățătura lor cea mincinoasă și viața lor cea rea; deci, ei l-au pizmuit pe Dînsul, fiindcă poporul, pentru învățătura și minunele Lui, îl cinstea mai mult decât pre dînșii, din aceasta pricină l-au acuzat și l-au osîndit la moarte.

I.—*Cine era cărmuitorul țărei în timpul restignirei Lui Christos?*

R.—Pontie Pilat a fost procurator al Iudeei, care era pe acel timp sub stăpânirea Romanilor. Tiberiu a fost împărat în Roma.

I.—*Pentru ce este de lipsa să știm acesta timp?*

R.—Pentrucă în acest timp s'a împlinit cele ce erau scrise și prezise despre Mântuitorul. "Sceptrul din Iuda nu se va depărta, nici legislatorul dintre picioarele lui, Până ce va veni Silo (pacificătorul), și aceluia îi vor da popoarele ascultare" (1 Moise 49:10).

I.—*Unde era Domnul, când Jidovii căutau să'l prindă?*

R.—Isus era în gredina Gethsemane cu învăţăceii Săi, stăruind în rugăciuni: Mat. 26:30, 36-46; Marcu 14:32-42; Luca 22: 39-46; Ioan 18:1.

I.—*De unde a mers în gerdina Genthsemane?*

R.—Dela Cina cea de Taină: Mat. 26:30.

I.—*Ce este Cina cea de Taină?*

R.—Cina cea de Taină este Taina pe care Christos a înfiinţat-o în seara cea din urmă mai nainte de moartea Sa (Vezi Cina Domnului).

I.— *Cine a vendut pe Domnul Isus Christos archiereilor?*

R.—Iuda Iscariotul, unul dintre cei 12 apostoli, care şi când umbla cu Isus tot de pungă să îngrijia (Mat. 26:47-56): Marcu 14:1-11.

I.—*Ce-a păţit luda după ce a vendut pe Isus?*

R.—L'a mustrat conştinţa şi, dând cu banii în templul la archiereii, a mers de s'a spânzuart (Mat. 27:3-10). Cam aşa este sfârşitul celor ce li s'a lipit inima de bani şi umblă de multe ori chiar cu minciuna numai ca să poată "strânge bani" şi să se facă "bogaţi." Acei oameni sunt ca Iuda, cu asemenea inimă şi scop, şi vând pe Domnul de câteori le pică ocazia.

I.—*La cine a fost Isus dus mai întâiu de ostaşi, după ce l'au prins?*

R.—Isus a fost dus naintea lui Anna fostul archiereu, socrul lui Caiafa, care a şi profeţit, ceea ce însuşi nu ştia, adecă Caiafa a sfătuit pe Iudei "Că este de folos să moară un om pentru popor" (Ioan 18:12-14, 19-23).

I.—*Unde l'au dus pe Isus dela Anna?*

R.—Dela Anna Isus a fost dus la Caiafa archiereul unde, foarte de dimineaţă, s'au adunat toţi mai marii preoţilor şi cărturarii ca să'l condamne pe Isus. Mat. 26:57, 59-68; Ioan 18:24.

I.—*Ce s'a întâmplat in acest loc cu Petru?*

R.—S'a lăpădat de Domnul de trei ori, însă a făcut-o ca să poată scăpa din mâinele Iudeilor; în inima lui să frângea şi plângea cu amar văzând pe Domnul suferind, şi că în momentul cel mai groaznic el s'a lăpădat de trei ori de Dătătorul de viaţă (Mat. 26:58, 69-75; Marcu 14:54, 66-72; Luca 2:54-62; Ioan 18:15-18, 25-27).

I.—*Ce făceau Iudeii cu Isus?*

R.—Iudei l'au bătut pe Domnul în cel mai ordinar mod; l'au acuzat cu mărturii mincinoase; şi l-au tractat mai rău ca cum l'ar fi tractat barbarii. Cu ocazia aceasta s'a văzut că câtă temere de D-zeu ora în

poporul care se numea pe sine "poporul Lui D-zeu" și fiii lui Abraham. Domnul Isus a știut ce zice, când li-a zis: Voi sunteți fiii diavolului a căruia voie faceți, Ioan 8:44.

I.—*Putut-au Iudeii afla mărturii mincinoase contra Lui Isus?*

R.—Au putut, dară li era năcaz că mărturiile nu se uneau în vorbiri, unul zicea că au auzit pe Domnul zicând asta, altul alta și când erau întrebați despre o acuzare nu să aflau doi să vorbească asemenea. Contra Adevărului nici pe bani n'au putut Iudeii să afle mărturii!

I.—*Ce a urmat după examinarea făcută de Caifa?*

R.—Erau zorile dimineței revărsate și toți mai marii preoților și cărturarii strînși în sinod ca să condemne la moarte pe Isus. Domnul a fost dus naintea lor (Ioan 18: 28).

I.—*Ce-a făcut sinodul cu Isus?*

R.—L'au osîndit la moarte ca pe un tâlhar, ca pe un ucigaș, și l'au trimes la Pilat. Mat. 27:1, 2; Luca 22:66-33:1.

I.—*Cu ce a fost Isus acuzat naintea lui Pilat guvernatorul?*

R.—Iudeii l'au acuzat că Isus s'a făcut pre sine rege al Iudeilor, și bine înțeles ei au vorbit despre rege pământesc cea ce ar

fi fost contra guvernului Roman, contra Cesarului.

I.—*Ce zicea Domnul când era acuzat?*

R.—Isus n'a zis nimic, a lăsat ca Pilat, ca unul din poporul necurat, cum ziceau Iudeii, să vadă din acuzele aduse asupra Lui că Iudeii au mințit toate acele numai ca să'L condemne la moarte.

I.—*Dacă sinodul Iudeilor au condemnat pe Isus la moarte, dece l-au mai dus pe la Pilat, care era un pagân?*

R.—Trebuie să căutăm ce zice Istoria: Pe timpul Acela, încă din anul 63 nainte de Christos, Iudea era sub guvernul Roman; și de oarece Iudeii, fiind fanatici cu tradițiunele lor, au condemnat pe mulți oameni fără vină la moarte, așa Romanii, cari au dat libertate la toți oamenii, au luat dreptul dela mai marii poporului Iudeu de a mai putea omorî pe cineva fără de învoirea guvernului Roman. Dacă Iudeii ar fi avut dreptul, ei n'ar fi dus pe Isus pe la Pilat, ci l'ar fi omorît mai iute.

I.—*Aflat-a Pilat pe Isus vinovat?*

R.—Pilat n'a aflat pe Isus vinovat cu nimica, ci din contră spunea Iudeilor că nu află în Isus nici o vină: Luca 23:4.

I.—*Cu ce mai acuzau Iudeii pe Isus, afară că s'a făcut rege?*

R.—Iudeii minţiau că Domnul ar fi zis cătră ei ca să nu dea dare Cesarului: Luca 23:2. Dară Pilat a ştiut că ceeace ziceau Iudeii era contrar; a ştiut că Iudeii, şi mai ales mai marii preoţilor şi cărturarii, erau contra Cesarului în ascuns şi de multe ori plănuiau rescoli contra Romanilor. Acuza adusă a fost tocmai acea ce Iudeii întrebaseră de Domnul, când l'au ispitit, "Că ce zici trebuie să dăm tribut Cesarului?" Domnul a cerut un denar şi a întrebat: A cui inscripţie este aceasta pe el? "A Cesarului," a fost răspunsul: "Daţi ceeace este a Cesarului Cesarului, iar ceeace este a Lui D-zeu Lui D-zeu!" Insă Iudeii n'au vrut să facă nici una: Cesarului nu voiau să dea tribut—dară erau siliţi—pentrucă era păgân, Lui D-zeu nu dădeau onoare pentrucă să temeau că nu li va rămâne onoarea lor!

I.—*Văzând Pilat că Isus nu este vinovat, ce-a făcut cu El?*

R.—Pe acest timp Erod Antipa, care era un Iudeu, cârmuitorul Galileii, se afla în Ierusalim, a fost venit la serbătoare; şi aşa Pilat, auzind că Erod este în cetate, l'a trimes pe Isus la Erod. Iudeii au acuzat pe

Domnul că au resculat poporul prin toată Iudeea și Galilea: Luca 23:5.

I.—*Întăritat-a Isus poporul precum îl acuzau?*

R.—Nu! Insăși Pilat a văzut că aceasta, cași celelalte, a fost o minciună. Iudeii au fost cei ce întăritau pe popor contra Lui Isus ca să'L omoare; și întăritau chiar pe Pilat să'L condemne la moarte. Dară Pilat auzând că Isus a umblat prin Galilea, l'a trimes la Erod cârmuitorul acelei țări.

I.—*Ce-a făcut Erod când a văzut pe Isus?*

R.—Erod s'a bucurat foarte; că doria de demult să'L vadă, pentrucă auzia multe despre El. Și așa a cerut Erod ca Domnul să facă un semn. Cași cum n'ar fi fost destule semne făcute de Isus în toate părțile! Cași cum ar fi uitată Erod cele ce a auzit cum deschidea ochii orbilor, cum curățiа pe leproși, cum vindeca orice boală, și cum a înviat chiar și morți (Luca 23:8).

I.—*Făcut-o Isus semnul dorit de Erod?*

R.—Domnul a tăcut și n'a zis nici un cuvînt și nici n'a făcut semn.

I.—*Ce făceau archiereii, când au văzut că Isus nu făcea nimic?*

R.—Făceau, cum li era obiceiul, pe minciuni - acuze mincinoase - și, fiindcă Isus n'a grăit nici un cuvînt, cu toate că Erod îl întreba, Iudeii neîntrebați au vorbit mai

multe decât Erod putea se audă! Luca 23: 9, 19.

I.—*Ce a făcut Erod cu Isus, văzînd că nu făcea nimic?*

R.—L'a despreţuit şi batjocorit, apoi l'a îmbrăcat într'un vestmînt de despreţ şi l'a trimes iară la Pilat: Luca 23:11-13.

I.—*Ce a zis Pilat când Isus a fost adus la el napoi?*

R.—A chiămat pe archierei, cărturari şi pe tot poporul, şi li-a zis: "Mi-aţi adus pre acest om, ca un resvrâtitor de popor, şi iată eu înaintea voastră întrebându-l, nici o vină nu am aflat în omul acesta de acele de cari 'L pârîţi; şi nici Erod; că v'am trimes la el; şi iată nimic vrednic de moarte nu este de făcut de dînsul" Luca 23:14, 15.

I.—*A eliberat Pilat pe Isus, fiindcă n'a aflat în El nici o vină?*

R.—A vrut să 'L libereze, dară era în pericol; tot poporul a fost agitat şi la cererea unui popor circumcis, dară necircumcis la inimă (Fapt. 7:51), a trebuit să elibereze pe un tâlhar, iar pre Isus Dătătorul de viaţă să'l dee spre a fi răstignit. Pilat i-a întrebat de trei ori ca să-i spună archiereii şi mulţimea că ce rău a făcut Isus, dară poporul agitat şi agitătorii nu i-au dat răspuns, pentrucă însuşi ei au văzut că Isus n'a făcut nici un rău, ci strigau din

toată puterea lor: Jos cu El! Crucifică'L! Crucifică'L! "Și vocile lor și ale arhiereilor învingeau" (Luca 23:23). Pilat l'a dat pre Isus "După voia lor" ca să fie răstignit: Luca 23:17-25.

I.—*Dece n'a eliberat Pilat pe Domnul peste voia poporului?*

R.—Să nu uităm: Poporul Roman era un popor democratic și avea legi că un guvernator trebuie să facă ceeace cere mulțimea poporului din provincie. Iudea a fost o provincie sub guvernul Roman și Pilat era guvernatorul, dară și el terbuia să fie ascultător de altul. Dacă Pilat ar fi liberat pe Isus, proporul ori șicum l'ar fi omorît și vrea face o revoltă contra lui Pilat și o petiție la Cesarul în Roma ca să'l mute din poziție, fiindcă nu ascultă de cea ce spun legile Romane, ca să facă dorința mulțimei. Așa Pilat s'a conformat la voia poporului, însă nu cu voia lui. Pilat, păgân cum a fost, a avut mai multă frică de D-zeu decât arhiereii și poporul ce se numea "fiii lui Abraham." Acui fii au fost, Isus li-a spus lămurit (Ioan 19:8-16).

I.—*Unde a fost Isus dus ca să fie răstignit?*

R.—A fost silit ca să meargă, ducându-și crucea Sa, la locul ce se chiamă al Căpă-

ținei—evreește Golgotha: Ioan 19:17, 18. Acolo l'au răstignit împreună cu doi făcători de rele: unul dea dreapta și altul dea stânga.

I.—*Pentruce a fost pus Isus în mijloc?*

R.—Pentrucă de obiceiu cel pe care mai marii poporului îl considărau că este mai mare vinovat, a fost răstignit în mijlocul celoralalți ca cei ce trec pe lângă spânzurători să știă care dintre cei spânzurați pe cruce a făcut mai mult rău. Pe lângă aceasta acuza, de obice, era pusă pe cruce la fiecare, scrisă de guvernator sau altceva înlocuitor al Cesarului.

I.—*Fost-a astfel de acuză pusă pe cruce unde Isus a fost răstignit?*

R.—Da, a fost, dară de oarece Iudeii au acuzat pe Domnul cu câte toate, și nerăușind nici cu una, au ținut mai mult de a'l acuza că s'a făcut pre sine rege, că la caz că Pilat nu l'ar fi dat în mâinele lor să'l răstignească și ei ar fi năvălit asupra Domnului și l'ar fi omorît, cum făceau de demult cu profeții cei adevărați, ei ar fi putut spune Cesarului că Isus a fost un resvrătitor de popor, care s'a făcut pre sine rege și pentrucă ei "iubesc pe Cesarul" au omorît pe acest Isus din Nazaret. Așa Pilat, care a trebuit să scrie vina Domnului

și s'o dee ca să fie pusă pe cruce, a scris titul, un adevăr prezis în Sfintele Scripturi: ISUS NAZARINEANUL REGELE IUDEILOR (Ioan 19:19). Titlul a fost scris în trei limbi: Evreește, grecește și latinește.

I.—*Pentruce a fost scris titlul în trei limbi?*

R.—Romanii nu voiau să facă nici o condemnare la moarte fără a arăta cauza, ca urmașii celui condemnat să poată afla dreptul acelui om, dacă n'a fost vinovat; și ca să știe toți vina lui Isus—mai bine zis că El este Regele Cel Promis—Pilat, fiindcă prin Palestina umblau Latini și Greci, a scris ca și aceștia să poată ceti. Limba ebreească a fost limba poporului, Limba Grecească a fost Limba culturei, studiată de toți învățații și vorbită gata în toată lumea verbal și în scrieri, iar Limba Latinească a fost Limba Statului Major.

I.—*Cetit-au mulți acest titlul scris de Pilat?*

R.—Scriptura zice și o credem că mulți din Iudei au cetit acest titlu (Ioan 19:20) și nezmintit și Greci și Latini (Roman).

I.—*Ce-au făcut archiereii, când au văzut că mulți dintre Iudei ceteau titlul?*

R.—Au început să se trezască, probabil auzind pe unii vorbind că Messiah va veni

ca rege, dară va fi despreţuit de cei mai mari, şi aşa au mers archiereii la Pilat, zicându-i: Nu scrie: **Regele Iudeilor;** ci că el a zis: Eu sunt Regele Iudeilor. Pilat a scris tocmai ceace s'a căzut se scrie despre Domnul, şi mai pe urmă archiereii au văzut că s'a scris, ca publicul să cetească, tocmai ceace ei au vrut să ascundă de naintea poporului. "Cea ce am scris, am scris," a zis Pilat şi n'a vrut se înschimbe inscripţia (Ioan 19:21, 22).

I.—*Ce-au făcut ostaşii cu veşmintele şi chita 'l Domnului?*

R.—Vestmintele Lui le-au împărţit între ei, iar pentru chitonul Său au aruncat sorţi, ca să se împlinească ceace a fost profeţit (Ps. 22:18)—Chitonul este o mantie făcută dintr'un lat.

I.—*Stat-au careva dintre ucenicii Domnului lângă cruce?*

R.—Au stat; între ei au fost Ioan evanghelistul şi apostol, Maria muma Lui Isus, Maria a lui Cleopa, şi Maria Magdalena.

Cele Şeapte Grăiri ale Lui Christos Când Era pe Cruce.

I.—*Vorbit-a Domnul ceva, fiind în chinuri pe cruce?*

R.—Da, Mântuitorul a grăit când a fost pe cruce de şeapte ori:

1. S'a rugat pentru duşmanii Săi, zi-

când: Părinte, iartă-li, că nu ştui ce fac (Luca 23:34).

2. A grăit către Maria şi i-a dat-o lui Ioan spre a păzi-o, zicând: Femee, iată fiul tău"; apoi a zis lui Ioan: "Iată muma ta!" (Ioan 19:26, 27).

3. Către tâlharul, care era răstignit la dreapta Lui, dupăce s'a pocăit când a văzut pe Dreptul Isus suferind pe cruce ca un făcător de rele, şi auzit rugăciunea Lui pentru duşmanii Săi, Isus i-a zis în cuvinte sigure: **"Adevăr zic ţie: Astăzi vei fi cu mine în Raiu"** (Luca 23:43).

4. **Eli, Eli, lama sabachtani?** (Mat. 27:46).

5. **Imi este sete** (Ioan 19:28).

6. **S'a sfârşit** (Ioan 19:30).

7. Părinte, în mâinele tale încredinţez spiritul meu (Luca 23:46).

I.—*Cum a putut să pătimească şi să moară Isus Christos fiinad D-zeu?*

R.—El a pătimit şi a murit nu ca Dumnezeu, ci ca om, şi nu pentru acea, că n'ar fi putut să scape de pătimire, ci pentrucă de libera Lui voie a vrut să pătimească, precum însuşi Domnul a zis: "Că eu îmi pun viaţa mea, ca iarăşi să o iau. Nimenea nu o ia dela mine, ci eu o pun însu-mi. Am

putere să o pun, și am putere iarăși să o iau" (Ioan 10:17-18). Dumnezeu s'a pus pre sine, în chip ca un om, ca preț de rescumpărare pentru noi și ni-a rescumpărat cu sfînt sângele Său (Vezi Fapt. 20:28; 1 Tim. 3:16).

I.—*Ce s'au întîmplat când era Domnul suferind pe cruce?*

R.—S'a făcut întunerec peste tot pămîntul; saorele și luna s'au îmbrăcat în jele și nu și-au dat lumina; și catapeteazma templului s'a rupt în doue de sus până jos (Mat. 27:45-56; Marcu 15:33-41; Luca 23: 44-49; Ioan 19:28-30).

I.—*Ce s'a făcut cu Isus după ce și-a dat sufletul?*

R.—Iosif dela Arimathea, a mers la Pilat și-a cerut drept spre a înmormînta corpul cel sfînt al Domnului Isus. Pilat a fost mirat și p'ar că nu-i venea se crează că a murit așa iute, și așa chiămând sutașul a întrebat oficios, și atuncia a dat dreptul lui Iosif. Au venit femeele, Nicodim și alții să ia jos corpul Domnului depre cruce și să'l înmromînteze, și pregătind toate au înmormîntat corpul Lui Isus într'un mormînt nou, unde nu era nimenea altul pus, în mormîntul bogatului Iosif, aproape de gredina Gethsemane unde se crede că pe acela timp a fost cel mai frumos loc "Locul bo-

gaţilor." Atuncia s'a împlinit cea ce a zis profetul cu sute de ani mai nainte:

Răpit a fost de opăsare şi judecată;
Dară generaţiunea Lui cine o va spune?
Căci stârpitu-s-a din pământul celor vii;
Lovit a fost pentru fărădelegea poporului men.
Şi s'a făcut mormîntul Său cu nelegiuiţii,
Şi cu cel avut a fost îmmormîntarea Lui.

I.—*Fost-au archiereii liniştiţi după ce au văzut că corpul Lui Isus este pus în mormînt?*

R.—N'au fost, ci au mers la Pilat ca să'l roage spre a întări mormântul; însă Pilat n'au voit, i-a lăsat s'o facă ei. "Aveţi custodie; mergeţi de întăriţi cum ştiţi!" (Mat. 27:62-66).

Invierea Lui Christos.

I.—*Dece au umbiat archiereii să întărească mormîntul?*

R.—Dupăce Isus a fost răstignit şi s'au întunecat soarele şi luna, unii dintre mai marii preoţilor şi archiereii, probabil ca să uite cele întâmplate, au început să caute în profeţii ce se zice despre Christos—Messiah—şi, aflând lucruri similare cu cele ce s'au făcut cu Isus din partea lor, şi-au adus aminte că Domnul a zis Iudeilor mai nainte de patimile Sale: "Stricaţi acest tempul, şi în trei zile 'l voiu redica" (Ioan

2:19). Li-au fost frică că va învia Isus şi ei vor fi considăraţi netrebnici; şi ca să poată scăpa au făcut toate numai ca să nu fiă ei responsabili.

I.—*Putut-au archiereii şi cărturarii ţinea corpul Lui Isus în mormînt?*

R.—Nu! Când a venit timpul prezis în profeţie, a treia zi, Domnul a înviat din morţi; îngerii din ceriu au venit de au luat piatra depe mormînt, şi toţi ostaşii, cari păziau mormîntul, au căzut la pământ ca morţi şi Christos a înviat ca Un Biruitor cu moartea pe moarte călcând.

I.—*Ce-au făcut ostaşii dupăce a înviat Cristos?*

R.—Au mers în Ieursalim şi-au spus archiereilor şi mai marilor preoţilor toate câte s'au întâmplat (Mat. 28:11).

I.—*Ce-au făcut archiereii când au auzit vestea?*

R.—S'au supărat şi au mai încercat ca să îngroape Adevărul; au adunat loalaltă tot sinodul şi s'au sfătuit că să dea bani ostaşilor ca să nu spună la niminea că Christos a înviat, ci că l'au furat noaptea învăţăceii Săi (Vezi Mat. 28:11-15).

Arătările lui Christos după Inviere.

I.—*Afară de ostoşii dela mormînt cine a mai văzut pe Isus dupăce a înviat din morţi?*

R.—Domnul Isus Christos s'a arătat de zece ori mai multor dintre ucenicii Săi şi mai ales apostolilor Lui.

1. S'a arătat la Maria Magdalena (Marcu 16:9; Ioan 20:11).
2. Femeelor (Mat. 28:9).
3. Celor doi discipoli cari mergeau spre Emmaus (Marcu 16:12; Luca 24:13-31).
4. Lui Simon Petru (Luca 24:34; 1 Cor. 15:5).
5. Invățăceilor (Marcu 16:13; Luca 24:36; Ioan 20:19; 1 Cor. 15:5).
6. La cei 11 cu Toma de față (Marcu 16:14; Ioan 20:26; 1 Cor. 15:5).
7. Celor 500 de frați (Mat. 28:16; 1 Cor. 15:6).
8. Discipolilor la Marea Galileei (Ioan 21:1).
9. Lui Iacob (1 Cor. 15:7).
10. Apostolilor (Fapt. Apost. 1:4).

Inălțarea Lui Christos.

I.—*La cât timp înviere s'a înnălțat Isus la Ceriu?*

R.—După 40 de zile, Domnul Isus Christos a condus pe învățăceii Săi pe muntele de lângă Bethania și la privirea lor, după ce li-a dat ordinele, s'a înnălțat la Ceriu (Marc 16:19; Lu. 24:50-53; Fapt. 1:9).

I.*Ce ordine a dat Christos Apostolilor?*

R.—Să nu să depărteză dela Ierusalim până nu vor primi Mângăitorul Duh; și apoi să meargă în toată lumea și să predice Evanghelia la toată făptura, și pre cei ce

vor crede să-i boteză în numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfîntului Duh, învățându-i pre dânșii să păzască toate câte Domnul a ordinat (Fapt. 1:4; Marcu 16:15, 16; Mat. 28:18-20).

Insemnări din Viața Domnului.

I.—*Când a început Domnul Isus Christos lucrarea Lui cea publică?*

R.—Christos a început să lucre când a fost de trei zeci de ani (Lu. 3:23).

I.—*Cum a început Domnul lucrarea?*

R.—Mai întâiu a mers la Ioan Botezătorul de s'a botezat (Mat. 3:13-17; Marcu 1:9-11; Luca 3:21-22).

I.—*De ce s'a botezat Christos, dacă El a fost fără păcate?*

R.—Christos s'a botezat ca să ne arate noauă exemplu, căci El a zis către Ioan "Lasă acum că așa se cuvine noauă ca să împlinim toată dreptatea." Domnul a putut împlini toată dreptatea fără ca să se fi botezat, dară a vrut să ne arate exemplu ca și noi, când credem pe deplin în El ca Mântuitorul nostru personal, să ne botezăm spre a împlini toată dreptatea. El n'a fost atins de păcat, ci Mântuitorul păcătoșilor; botezul nu s'a dat spre a ierta păcatul, sângele Lui Isus ne spală de tot păcatul

(1 Ioan 7), ci să urmăm Lui Christos în botez pentrucă ni s'a iertat păcatul.

I.—*Unde a mers Domnul după ce s'a botezat?*

R.—A mers în pustiu unde a fost de trei ori ispitit de Sătana, Mat. 4:1-11.

I.—*Unde a fost Christos botezat și de cine?*

R.—Christos a fost botezat de Ioan Botezătorul în Iordan, Mat. 3:13-17.

I.—*Ce a făcut Isus mai întâiu după ce a venit din pustiu?*

R.—Domnul a început pe dată se predice.

I.—*Ce a predicat Christos mai întâiu?*

R.—Mântuitorul mai întâiu a predicat și a zis: Pocăiți-vă și credeți în evanghelie (Marcu 1:15).

I.—*Câți ani a ținut lucrarea Domnului pe pământ?*

R.—După datele cele mai bune, lucrarea Domnului între oameni a fost trei ani și șease luni.

I.—*Câți apostoli a ales Christos?*

R.—Domnul Isus și-a ales 12 apostoli.

I.—*Cari sunt numele aceastor apostoli?*

R.—Petru, Andreiu fratele lui; Iacob al lui Zebedeiu, și Ioan, fratele lui; Filip și Bartolomeiu; Toma și Mateiu, vameșul; Iacob al lui Alffeiu și Lebbi ce s'a supranumit Thaddeiu; Simon Cananeul, și Iuda Iscariotul, care a vîndut pe Domnul.

I.—*In care parte de pământ a petrecut Domnul mai mult?*

R.—In Palestina, cel mai mult timp al misiunei publice în viața Domnului a fost în Galilea.

I.—*Pe unde a mai umblat Isus?*

R.—Domnul Isus a umblat, afară de Galilea, prin Iudea, Perea, și hotarăle Tirului și ale Sinodului.

I.—*Ce au fost cele mai însemnate lucrări făcute de Domnul?*

R.—Toate lucrurile pe care Isus le-a făcut au fost însemnate, nimenea, nici un profet n'a făcut cele ce a făcut Christos. El a predicat Evanghelia, a înviat morți, a deschis ochii orbilor dela naștere, a dat graiu muților și auz surzilor; a vindecat orice boală și neputință, a curățit leproșii și a scos demonii cari fugiau de El: El a săturat mii cu puține pâini și pești și când a fost pe mare a potolit furtuna și-a umblat pe fața apei. Cele ce a făcut Isus, om pământean nu le-a putut face; El a fost în asemănarea omului, însă n'a fost om, ci Omul-Dumnezeu, Care a venit să ne mântuiască.

PARACLETOS

Duhul Sfânt.

I.—*Cine este Duhul Sfînt, Mângăitorul?*

R.—Domnul Isus Christos mai nainte de patimile Sale a spus învăţăceilor despre venirea Mângăitorului, Care va lua locul oficios al Lui Christos în lucrarea regenerării (Vezi "Lucrarea Duhului Sfînt"), a învăţa şi a mângăia pre cei renăscuţi şi a vorbi pentru ei, şi a mustra lumea, pre cei nelegiuiţi, de păcat, şi de dreptate şi de judecată. De păcat, pentrucă nu cred în Christos; de dreptate, pentrucă Christos s'a înnălţat şi ei nu vreau să primească cele despre Domnul dacă nu 'L pot vede cu ochii fizicali; de judecată, pentrucă Domnul a învins pe diavolul şi i s'a dat toată puterea în cer şi pe pământ (Mat. 28:18) şi cei nelegiuiţi sunt deja judecaţi la condemnare vecinică din şi pentru faptele lor (Ioan 16:7-11). Duhul Sfînt este Dumnezeu (Ioan 4:24).

I.—*Ce vrea să zică că Duhul Sfînt este Dumnezeu?*

R.—Aceasta are un singur înțeles și anume: Dumnezeu Duhul-Sfînt, Dumnezeu adevărat, care lucrează în noi prin personailtatea Duhului.

I.—*Cum putem ști că Dumnezeu Duhul-Sfânt lucrează în noi?*

R.—Aceasta o știm prin experența grației, simțînd în partea cea lăuntrică sfințănia, iertarea și lucrarea spre perfecție; cei ce n'au aceasta experență a grației lucrânde, n'au Duhul Sfînt—n'au de Părinte pe Dumnezeu—, și așa cum vor putea vede dacă ochii lor cei sufletești sunt orbiți? Cum vor cunoaște pe Cel prea Sfînt, dacă nu 'l văd în personalitatea Duhului Sfînt și fără a veni în atingere cu lucrarea Lui? (Vezi lucrarea Duhului Sfînt).

I.—*Ce ose zică "Paracletos"?*

R.—Paracletos este cuvînt Grecesc și însemnează trei numi de funcțiuni ale Duhului Sfînt: **Mângăitor, Mijlocitor, și Advocat**—care vorbește în locul cuiva.

I.—*Este referare în Scriptură dela Duhul Sfînt direct la D-zeu ca să arate că Dumnezeu este Duh, manifestat noauă în a treia persoană din Sfantă Treime?*

R.—Insuși Mântuitorul a zis că Dumnezeu este Duh (Ioan 4:24). Aceasta mai este arătată în Sfînta Scriptură prin cuvin-

tele ce le-a zis Petru apostolul spre înfruntarea lui Anania: "Pentruce a umplut sătana inima ta, să minți Duhului Sfînt?" Şi mai jos iarăşi zice: "N'ai mințit oamenilor, ci Lui Dumnezeu" (Fap. 5:34).

I.—*De unde se vede, că Duhului Sfînt i se cuvine închinare şi prea mărire deopotrivă cu Tatăl şi cu Fiul?*

R.—Se vede din aceea, că Domnul Isus Christos ordină ca cei ce cred să se boteză "în numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhuuli Sfînt" (Marcu 16:16; Mat. 28: 19).

I.—*Arătatu-s-a Duhul Sfînt oamenilor prin oarecare chip deosebit?*

R.—S'a arătat în chip de porumb când Christos s'a botezat în Iordan; şi s'a pogorît peste apostoli şi ucenici în chipul limbilor de foc, în a cinci-zecea zi după învierea Lui Christos (Mat. 3:16; Fapt. 2).

I.—*Se dă şi acum oamenilor Duhul Sfînt?*

R.—Duhul Sfînt se dă tuturor celor ce primesc pe Christos ca Mântuitorul lor personal, şi îşi face locuința în ei: "Au nu ştiți, că sunteți templul Lui D-zeu, şi că Duhul Lui D-zeu locuieşte în voi?" (1 Cor. 3:16; 6:19). "Măriți dară pre D-zeu în corpul vostru şi în spiritul vostru, cari sunt ale Lui D-zeu" (6:20).

Duhul Sfînt o Persoană.

I.—*In ce s'a arătat personalitatea Duhului Sfânt?*

R.—Personalitatea Duhului Sfînt s'a arătat la botezul Domnului (Mat. 3:16; Marcu 1:10; Luca 3:22; Ioan 1:33), prin comanda a boteza în numele Lui tot așa ca în numele Tatălui și al Fiului: Mat. 28:19, și prin încheerea apostolui: 2 Cor. 13:14.

I.—*Este Duhul Sfînta o Persoană?*

R.—Da, El este a treia Persoană din Sfînta Treime cu totul de o potrivă cu Tatăl și cu Fiul în Dumnezeiasca vrednicie.

I.—*Din cari lucruri putem cunoeşte aceasta personalitate?*

R.—Din cele ce i s'a încerdințat Duhului Sfînt ca se le facă, din lucrarea Lui cea Mânutitoare (Vezi Lucrarea Duh. Sfînt).

Lucrarea Duhului Sfînt.

I.—*Ce vorbeşte Sfînta Scriptură despre lucrarea Duhului Sfînt?*

R.—Dovezile lucrărei personale ale Duhului Sfînt arată că Duhul Sfînt nu este numai o putere dela Dumnezeu, ci însuși Dumnezeu (Ioan 4:24), Care lucrează în persoana Duhului Sfînt.

1. Scripturile vorbesc despre Duhul Sfînt, că este în activitate: Fac. 1:2; Mat. 3:16; Fapt. 8:39.

2. Ele declară că Duhul Sfînt ne în-

vață și sfătuește: Luca 12:12; Ioan 14:26; 16:8, 13, 14; Fapt. 10:19; 1 Cor. 12:3.

3. El arată că Duhul Sfînt, Mângăitorul, mărturisește despre Christos: Ioan 15:26.

4. Duhul Sfînt mărturisește cu credincioșii că sunt fiii Lui D-zeu: Rom. 8:16; 2 Cor. 1:22; 5:5; Efes. 1:13, 14; 4:30.

5. El conduce pre fiii Lui D-zeu: Rom. 8:14.

6. El este zis că va locui cu ei și prezența Lui va fi prezența Lui D-zeu: Ioan 14:16, 17; Rom. 8:9, 11; 1 Cor. 3:16, 17; 6:19.

7. Oamenii îl pot întrista: Efes. 4:30.

8. Anania a mințit Duhului Sfînt, Lui Dumnezeu: Fapt. 5:3, 4.

9. Lui i se opun unii (Fapt. 7:51), și El luptă cu ei (Isa. 63:10; Fac. 6:3).

10. El înspiră pe oamenii Lui D-zeu: Fapt. 2:4; 8:29; 13:2; 15:28; 2 Petru 1:21, și mijlocește pentru ei: Rom. 8:26, 27.

11. Duhul Sfînt dăruiește diferite daruri: 1 Cor. 12:4-11.

I.—*Ce a făcut Duhul Sfînt pentru profeți și apostoli?*

R.—Duhul Sfînt i-a înspirat pe profeți și apostoli să învețe pe oameni calea mân-

tuirei și datorința spre Dumnezeu.

I.—*Ce a făcut Duhul Sfînt pentru toți scritorii Bibliei?*

R.—Duhul Sfînt i-a înspirat să scriă ceace a dorit Dumnezeu ca se facă cunoscut neamului omenesc.

I.—*Fost-a Duhul Sfînt dat Lui Isus?*

R.—Da, Duhul Sfînt a fost manifestat în Isus și dat Lui fără măsură: Luca 4:1; Ioan 3:34.

I.—*După ce Isus s'a înnălțat la cer, cine a luat locul Lui?*

R.—Duhul Sfînt care lucrează între și în oameni: Ioan 14:16, 17.

I.—*Ce lucru face Duhul Sfînt în oameni?*

R.—Duhul Sfînt dă oamenilor inimă noauă, a se întoarce dela păcat și a se încrede în Christos ca Unicul lor Mântuitor. Ioan 3:5; Ezek. 36:26.

Treimea cea de o Fiinţă

Dumnezeu-Tatăl.

I.—*Ce vrea se zică "Treimea cea de o fiinţa"?*

R.—Treimea cea de o fiinţă arată egalitatea Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfînt, că acestea trei persoane din Sfînta Treime, deşi fiecare are deosebite atribute, ele sunt nedespărţite în natură şi fiinţă—una.

I.—*Cine este Dumnezeu?*

R.—Dumnezeu este supremul Spirit personal; perfect în toate atributele Sale; Care este izvorul, sprijnul, şi sfîrşitul universului; Care 'l conduce în acord cu scopul înţelept, drept, şi iubitor descoperit în Isus Christos; Care locuieşte în toate prin Duhul Lui Cel Sfînt, dorind totdeauna să le transfoarme în acord şi armonie cu Voia Lui şi să le aducă la ţînta împărăţiei Sale.

I.—*Cine este Tatăl?*

R.—Tatăl este Dumnezeu care a creat cerul şi pămîntul, toate cele văzute şi nevăzute; şi precum este Dumnezeu Tatăl aşa este Fiul Dumnezeu, precum D-zeu s'a

întrupat, sălăşluind între noi (Ioan 1:1, 14) în Corp, aşa Christos Dumnezeu lucrează în noi prin Duhul Sfînt.

Dumnezeu-Fiul.

I.—*Ce vrea se zică "Dumnezeu-Fiul"?*

R.—Toţi cei ce cetesc Noul Testament ştiu că Toma a fost unul dintre apostolii Domnului. Ştim şi acea că el a fost "Toma necredinciosul." Dară ce-a zis Toma când a văzut şi pipăit corpul Lui Isus? A cunoscut şi mărturisit naintea şi în auzul tuturor celor din faţa locului că Isus este Domnul şi Dumnezeul lui (Ioan 20:28). Opritu-l'a Isus că să nu mai zică aceasta sau careva dintre apostolii Lui? Deci, aceasta ar trebui să fie destulă dovadă pentru fiecare ca să 'l convingă că Isus Christos este Dumnezeul cel adevărat: Ioan 1:1; 20:28; Rom. 9:5; Titu 1:3; Ebr. 1:8; Fapt. 20:28; 1 Tim. 3:16; 1 Ioan 5:20.

I.—*Ce mai mărturisesc Sfintele Scripturi despre Isus Fiul Lui D-zeu?*

Pe lângă acestea dovezi Scripturile arată că numele "Domnul" în Vechiul Testament este folosit când refeară la Dumnezeu, ca de exemplu: Domnul oştirilor; David a zis, Iehova (Domnul este păstorul meu, Isus a zis "Eu sunt Păstorul cel bun";

și apoi tot acest nume, "Domnul," este folosit în Noul Testament cu autoritate egală și la Isus și la Tatăl. Mat. 12:8; 22:41-45; Marcu 2:28; Luca 6:46; 20:41-44; Ioan 13:13, 14; Fapt. 10:36; Rom. 14:9; 1 Cor. 2:8; Gal. 1:3; 6:18; Filip. 2:11; 2 Thes. 2:16; Iuda 4; Apoc. 17:14; 19:13-16.

Dumnezeu-Fiul este adevăratul D-zeu.

I.— *Ce mai mărturisesc sfintele Scripturi despre Isus fiul Lui D-zeu?*

R.—Sfintele Scripturi în toate arată că El cu toate că era în corp omenesc, însă fără păcat, a fost mai mult decât un om sau profet.

1. Lui Isus oamenii i s'au închinat ca Lui D-zeu: Mat. 14:33; Luca 24:52; Fapt. 7:59, 60; 2 Cor. 12:8, 9; Filip. 2:10; Ebr. 1:6; Apoc. 5:8-14; 7:9-12.

2. Lui i se cuvine onoarea ca Lui D-zeu: Ioan 5:23.

3. Isus este Creatorul tuturor: Ioan 1: 3, 10; 1 Cor. 8:6; Col. 1:16; 1 Ioa 1:2.

4. El subține și păzește toate: Col. 1: 17; Ebr. 1:3.

5. Isus este Dumnezeul manifestat în aceatsa lume: Ioan 1:10, 14, 18; 14: 8-11; 16:28-30; Col. 1:15; 1 Tim. 3:16; 1 Ioan 1:2; 5:20.

6. El este Izvorul binecuvîntării:

(1) El dă Spiritul Sfînt: Luca 24:49; Ioan 16:7; 20:22; Fapt. 2:33.

(2) Isus iartă păcatele: Marcu 2:5-10; Luca 5:20-24; 7:47-49; Fapt. 5:31.

(3) El dă pace divină: Ioan 14:27; 16:33. Au nu este El "Dumnezeul păcei"? Rom. 15:33; 16:20; 2 Cor. 13:11; Filip. 4:0; 1 Thes. 5:23; Ebr. 13:20.

(4) Christos dă lumină: Ioan 1:4, 7-9; 8:12; 9:5; 12:35, 46; 1 Ioan 1:5-7; Apoc. 21:23.

(5) El dă credință: Luca 17:5; Ebr. 12:2.

(6) Isus dă viață eternă: Ioan 17:2.

(7) El dă daruri spirituale în bisericile Sale: Efes. 4:8-13.

7. Toate atribuțiile Lui D-zeu se află în Christos:

(1) El a fost mai nainte de a fi lumea: Ioan 1:1, 2; 17:5, 24; Ebr. 18:, 10-12; 1 Ioan 1:2.

(2) Isus este Atotștiutor: Mat. 9:4; 12:25; Marcu 2:8; Luca 6:8; 9:47; 10:22; Ioan 1:48; 2:24, 25; 10:15; 16:30; 21:17; Col. 2:3; Apoc. 2:23.

(3) Isus este Atotprezent: Mat. 18:20; 28:20; Ioan 3:13; Efes. 1:23.

(4) El este Atotputernic: Mat. 28:18; Luca 21:15; Ioan 1:3; 10:18; 1 Cor. 1:24; Efes. 1:22; Filip. 3:21; Col. 2:10; Apoc. 1:18.

8. Judecata lumei este dată Lui: Mat. 16:27; 24:03; 25:31; Ioan 5:22, 27; Fapt. 10:42; 17:31; Rom. 2:16; 14:10; 2 Cor. 5:10; 2 Tim. 4:1.

Dumnezeu Duhul-Sfînt.

I.—*Cine este Duhul Sfînt?*

R.—Sfintele Scripturi arată că Duhul Sfînt, a treia Persoană din Sfînta Treime, este Dumnezeu.

1. Unele lucruri și grăiri cari în Testamentul Vechiu se zice că au fost făcute și zise de Dumnezeu, în Testamentul Nou tot acelea lucruri și zise se arată că au fost preformate și pronunțate de Duhul Sfînt. Compară: Fapt. 28:25-27 și Ebr. 3:7-9 cu Isa. 6:9, și Ebr. 9:8 cu Exod. 25:1 și 30:10.

2. Crearea lumei este prescrise Spiritului: Fac. 1:2; Iov. 26:13; Ps. 104:30.

3. Spiritul cearcă toate până și adâncurile Lui D-zeu: 1 Cor. 2:10.

4. Duhul Sfînt este Atotștiutor și Atotprezent: Ps. 139:11; 1 Cor. 2:10; Ps. 139: 7-10.

5. Duhul Sfînt locuind în inima credin-

ciosului îl face templul Lui D-zeu: Compară 1 Cor. 3:16 și 6:19 cu 2 Cor. 6:16 și Efes. 2:22.

6. Pentru că arată că Duhul Sfânt este Dumnezeu: Fapt. Apost. 5:3, 4, 9.

Sfânta Treime.

I.—*Cum ni s'a descoperit D-zeu în Sfintele Scripturi?*

R.—D-zeu ni s'a descoperit în Sfintele Scripturi ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, fie care cu deosebite atribute personale, însă nedespărțile in natură și ființă.

I.—*Dacă Tatăl este D-zeu, Fiul este D-zeu și Duhul Sfînt este D-zeu, au doară sunt trei Dumnezei?*

R.—Nu! Este numai un singur Dumnezeu, căci toate trei fețele au aceiaș natură și formează o singură Ființă Dumnezeiască. Este numai Un D-zeu. Deut. 6:4; Marcu 12:29.

I.—*Cum se numesc împreună aceste trei fețe Dumnezeești?*

R.—Se numesc SFÂNTA TREIME.

I.—*Ce este înțelesul cuvîntului "Treime"?*

R.—Cuvîntul Treime sau Treunime însemnifică că Dumnezeu este înt'run înțeles trei și în alt înțeles numai Unul—Treimea cea de o ființă și nedespărțită.

I.—*Cum vorbeşte Sfânta Scriptură despre Sfânta Treime?*

R.—"Drept aceea, mergeţi şi învăţaţi pe toate popoarele, botezându-le în numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfîntului Duh" (Mat. 28:19). "Căci trei sunt cari mărturisesc în ceriu: Părintele, Cuvîntul şi Sfîntul Duh (1 Ioan 5:7); şi acestea trei sunt una."

I.—*Suntem în stare ca să explicăm pe deplin Sfânta Treime?*

R.—Noi cu mintea nu putem cuprinde aceasta taină a Dumnezeirei, după măturia cea neschimbată a Cuvîntului Lui Dumnezeu, care zice: "Căci cine dintre oameni ştie ale omului, decât numai spiritul omului, care este într'însul? Aşa şi ale Lui D-zeu nimenea nu le ştie, decât numai Duhul Lui D-zeu" 1 Cor. 2:11.

I.—*Ce deosebire este între feţele Sfintei Treimi?*

R.—După însuşirele lor personale, Dumnezeu Tatăl din vecinicie şi dela sine necreat, nenăscut şi nepurces; Fiul mai nainte de veci se naşte din Tatăl; iar Duhul Sfînt mai nainte de veci purcede din Tatăl.

I.—*Ce fel de lucarre se datoreşte fiecăre persoane în lucrarea Lui Dumnezeu către scopurile sale?*

R.—Tatălui i se atribue **creaţiunea;** Fiului **răscumpărarea** şi Duhului Sfînt **sfinţirea.**

I.—*Deci ce se înțelege prin învățatura Sfintei Treimi?*

R.—Biblia răspunde la aceasta foarte deslucit; arată că Tatăl este D-zeu, și Fiul este Dumnezeu, și Duhul Sfînt este Dumnezeu—Dumnezeu care ni s'a descoperit în trei fețe Dumnezeești este Unul și numai Unul Dumnezeu, Christos Dumnezeu Mîntuitorul nostru: Ioan 1:1, 14; Rom. 9:5; Titu 1:3; 1 Tim. 3:16; 1 Ioan 5:20.

I.—*Cu ce se mai poate adeveri Sfânta Treime, în sîngurul Dumnezeu?*

R.—Când Chritsos s'a botezat în Iordan de către Ioan: Părintele a grăit, Fiul (Cuvîntul Ioan 1:1) s'a botezat și Duhul Sfînt s'a arătat (Mat. 3:16, 17). Când Christos a înviat din morți și s'a arătat femeelor și apostolilor, Toma fiind absent n'a vrut să creadă până nu va fi putut vede: A opta zi iară a venit Domnul unde erau adunați apostolii și și Toma era de față. Când Toma a pus mâna în locul cuielor, a pipăit corpul Domnului, văzând că nu este "nălucă," ci Christos cu care El a petrecut un timp mai nainte de patimi, a crezut, fiindcă știa că cine a fost Isus Christosul, și fără de îndoială Toma i s'a închinat, zicând: DOMNUL MEU ȘI DUMNEZEUL MEU! (Ioan 20: 28). Zis'a Isus către Toma ca să nu 'l nu-

mească Domn și Dumnezeu? Desigur nu; și iată pentruce nu: "Cel ce m'a văzut pre mine a văzut pre Părintele" (Ioan 14:10), "Eu și Părintele sunt Una" (Ioan 10:30).

LUCRAREA LUI DUMNEZEU

Creațiunea.

I.—*Ce însemenează creațiunea?*

R.—Creațiunea însemnează toate lucrurile care există afară de D-zeu.

I.—*Cine dară este cel ce a creat?*

R.—Creatorul este Dumnezeu, Care a fost mai nainte de toți vecii; El este Făcătorul ceriului și al pământului, văzutelor tuturor și nevăzutelor.

I.—*Ce însemnează a crea?*

R.—A crea însemnează a produce (a face) ceva din nimica. Dumnezeu a creat lumea și toate cele existende.

I.—*Din ce a creat Dumnezeu lumea?*

R.—Dumnezeu a creat lumea din nimic.

I.—*Cum a creat Dumnezeu lumea din nimic?*

R.—Ca Atotputernic, Dumnezeu a creat lumea cu puterea Cuvîntului; a zis să fie și s'a făcut: Fac. 1:3; Ps. 33:9.

I.—*Al cui lucru este creațiune?*

R.—Creațiunea este lucrul Lui Iehovah-Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt: Fac. 1; Iov. 26:13; Ps. 104:30; 124:8; 146:6; Ioan 1:3, 10; Fapt. 14:15; 17:24; 1 Cor. 8:6; Efes. 3:9; Col. 1:16; Ebr. 1:2;

11:3; Apoc. 4:11; 22.

I.—*Cu ce scop a creat Dumnezeu lumea?*

R.—Dumnezeu a creat lumea cu scopul ca să-şi binecuvinteze cu bunătăţi creaturile sale şi pentruca preamărit şi binecuvîntat să fie numele Lui în veci.

I.—*Ce este lumea?*

R.—Lume este ceriul şi pământul în preună cu toate cele văzute şi nevăzute din ceriu şi de pe pământ.

I.—*De câte feluri este lumea dupre făpturile Lui Dumnezeu?*

R.—Lumea, dupre făpturile Lui Dumnezeu, este de două feluri: Văzută şi nevăzută.

I.—*Cari sunt făpturile lumii văzute?*

R.—Făpturile lumii văzute sunt ceriul şi pământul şi toate lucrurile văzute pe ceriu şi de pe pământ.

I.—*Cari sunt făpturile lumii nevăzute?*

R.—Făpturile lumei nevăzute sunt îngerii şi toate puterile fiinţele ceriului.

I.—*Ce s'au făcut mai înainte, cele văzute sau cele nevăzute?*

R.—Cele nevăzute sunt făcute mai înnainte decât cele văzute; deci, fiinţele cereşti sunt făcute mai înainte decât oamenii (Iov. 38:6, 7).

I.—*Ce ne descopere Sfânta Scriptură despre facerea lumei?*

R.—Sfânta Scriptură ne descopere următoarele:

Intru început a făcut D-zeu din nimic ceriul și pământul. Pământul era fără formă și pustiu. După aceea pe rând a făcut D-zeu: In ziua dintâiu lumina; în ziua a doua a făcut tăria sau ceriul văzut; în ziua a treia a făcut începerea apelor pe pământ, uscatul și odrăslirile; în ziua a patra a făcut soarele, luna și stelele; în ziua a cincia a făcut peștii și păsările ceriului; în ziua a șesea a făcut jivinile cele cu patru picioare care trăiesc pe pământ, și mai pe urmă D-zeu a făcut pre om; căci cu omul s'a sfîrșit facerea lumei. In ziua a șeaptea s'a odihnit D-zeu de toate lucrurile sale, precum și noi lucrăm șease zile și apoi ne odihnim de lucrurile pământești și onorăm pe Domnul în ziua în care Christos a înviat din morți și-a adus bucurie pentru neamul omenesc. Ziua învierei, ziua Domnului.

Ingerii.

I.—*Ce sunt ființele cele cerești cari sunt făcute mai nainte ca omul?*

R.—Ființele cele cerești sunt **îngerii**, chierubimii și serafimii.

I.—*Ce sunt îngerii, chirubimii și serafimii?*

R.—Ingerii sunt duhuri fără trupuri ateriale, ființe cerești, înzestrate cu minte, cu voie și cu putere, cu minte luminată și

cu voință liberă; tot așa și chierubimii și serafimii, însă au alte funcțiuni.

I.—*Cari sunt funcțiunele chierubimilor și ale serafimilor?*

R.—Funcțiunele acestor ființe cerești, sfinte, inteligente și pururea veghietoare, sunt ca să laude pre D-zeu neîncetat; și ele și face aceasta: Isa. 6:2, 6; 37:16; Ps. 80:1; 99:1; Ezek. 19:2; 6:7.

I.—*Ce însemnează numele înger?*

R.—Numele înger (în limba greacă **angelos**) însemnează vestitor.

I.—*Pentruce sunt ei numiți așa?*

R.—Ei sunt numiți așa, pentrucă Dumnezeu îi trimete să vestească voia Lui și să fiă oamenilor povățuitori (Ps. 90:11; Mat. 18:10).

I.—*Mai sunt îngerii numiți și altcum?*

R.—Da, ei mai sunt numiți spirite (Ps. 104:4; Marcu 1:27; Ebr. 1:7) și servii Lui D-zeu (Iov. 4:18; Ps. 103:21).

I.—*In ce stare sunt îngerii Lui Dumnezeu?*

R.—Ingerii Lui D-zeu sunt în stare fericită, împărtășiți fiind cu grația Lui D-zeu și înzestrați cu multă perfecțiune.

I.—*Rămas-au toți îngerii în aceasta stare de fericire?*

R.—N'au rămas toți, ci unii dintre ei, sumețindu-se s'au împotrivit Lui Dumnezeu și s'au făcut răi, neascultători.

I.—*Cum a peedpsit D-zeu pe îngerii cei răi și neascultători?*

R.—I-a scos din starea de fericire și din grația Sa și i-a aruncat în Iad în lanțurile întunerecului spre osândă vecinică (Luca 10:18; 2 Pet. 2:4).

I.—*Cum se numesc îngerii cei răi?*

R.—Ingerii cei răi sunt numiți spirite (duhuri) necurate, duhuri rele și diavoli.

I.—*Ce lucrează îngerii cei răi?*

R.—Ingerii cei răi se răsvrătesc în contra Lui Dumnezeu și pe oameni îi îndeamnă la fapte rele ca să-i facă nefericiți ca nu cumva să între în locul cel pregătit cu fericire de D-zeu pentru cei ce iubesc și servesc pe D-zeu (Col. 1:19-23; Ebr. 11:13-16), Efes. 6:12.

I.—*Cum ne putem apăra de ispitele diavolului și îngerilor lui?*

R.—Cu rugăciune din inimă curată, priveghiând și stând tare în credință: Efes. 6:10-20; 1 Petru 5:8, 9.

I.—*Are omul înger păzitor?*

R.—Așa arată unele părți ale Scripturei că fiecare suflet are înger păzitor (Vezi Mat. 18:10; Fapt. 12:7-15). Unii dintre Creștini, cari știau că Petru era închis de Erod, când au auzit că a zis serva că Petru este la ușă n'au crezut, ci cugetau că ea nu spune adevărul sau este "îngerul

lui." Aceasta arată că Creştinii primitivi credeau că sunt îngeri păzitori şi pentru aceasta şi noi credem că omul are înger păzitor. Nu se crede că îngerul umblă cu omul care continueşte în păcate; pe acel om îngerul păzitor l'a lăsat şi din când în când îl mai cercetează, îndemnându-l să se întoarcă spre D-zeu cu pocăinţă ca să primească iertare prin sângele Lui Christos. Aşa să umbli ca îngerul Domnului care te păzeşte să se bucure de tine în toate.

Omul.

I.—*Care este cea mai aleasă dintre toate făpturile cele văzute ale Lui D-zeu?*

R.—Dintre toate făpturile văzute ale Lui Dumnezeu, cea mai aleasă şi mai preţuită este **omul.**

I.—*Din ce a făcut D-zeu pe om?*

R.—D-zeu a făcut pe om din pământ şi i-a dat omului suflet nemuritor.

I.—*Din câte părţi este făcut omul?*

R.—Omul este făcut din doue părţi: Din corp şi suflet.

I.—*Ce este sufletul?*

R.—Sufletul este suflare de viaţă din D-zeu format viu, nemuritor: Fac. 2:7.

I.—*Prin ce se deosebeşte omul de alte creaturi ale Lui D-zeu?*

R.—Prin acea că omul este făcut după

chipul și asămănarea Lui D-zeu, înzestrat cu mai multă pricepere ca oricare altă ființă pământească și condus de inteligență.

I.—*In ce constă asămănarea Lui D-zeu în om?*

R.—Asămănarea Lui D-zeu constă în om în sufletul nemuritor și puterile sale spirituale.

I.—*Cari sunt puterile sufletești ale omului?*

R.—Puterile spirituale ale omului sunt: Înțelegerea, mintea, judecata și voința liberă.

Căderea Omului.

I.—*Unde a pus Dzeu pe om după ce l'a creat?*

R.—Dumnezeu pusă omul dupăce l'a făcut în gredina Eden (Fac. 2:8).

I.—*Ce este gredina?*

R.—Gredina este un loc de pământ deosebit pentru a produce în ea toate felurile de bunuri: Pomi fruptiferi, flori, și alte plante roditoare.

I.—*Ce știm noi despre gredina Edenului?*

R.—Știm că D-zeu făcu să resară din pământ tot felul de arbori frumoși la vedere și buni la mâncare; și pomul vieței în mijlocul gredinei; și pomul cunoștinței binelui și al răului (Fac. 2:9).

I.—*Cum era gredina udată?*

R.—Fluviul eșia din Eden ca se adape gredina, și de acolo se despărția în patru

rîuri (Fac. 2:10).

I.—*Ce-a făcut omul în gredina Eden, a şezut fără să fi lucrat?*

R.—Nu! D-zeu luă pe om şi 'l puse în gredina Eden ca s'o lucreze şi s'o păzască (Fac. 2:15). N'a fost loc în gredina cea sfîntă pentru nici un lenios!

I.—*Fost-a permis omului ca să mânce din fruptele pomilor?*

R.—I-a fost numai din pomul cunoştinţei binelui şi al răului i s'a spus să nu mânânce, că de va mânânca dintr'însul va muri (va fi depărtat dela faţa Lui D-zeu), Fac. 2:16, 17.

I.—*Ascultata omul deordinul Lui D-zeu?*

R.—Nu, omul n'a ascultat.

I.—*Cine a călcat ordinul mai întâiu? şi cum?*

R.—Eva. Şerpele—diavolul în formă de şerpe—a zis cătră femee că de vor mânânca din pomul oprit nu vor muri, ci vor fi ca D-zeu, cunoscând binele şi răul (Fac. 3:4, 5). Sătana a vrut să facă pe D-zeu mincinos!

I.—*Ce-a făcut Eva după ce a gustat din pomul oprit?*

R.—A dat şi lui Adam, şi în urmă au rămas amândoi ruşinaţi, fiindcă n'au ascultat de ordinul Lui D-zeu, ci au vrut să se su-

meţească, să fie ca D-zeu, Fac. 3:6, 7.

I.—*Ce plan au facut ca să se ascundă dinaintea Lui D-zeu?*

R.—S'au ascuns între pomii gredinei, ştiind răul ce l'au făcut, Fac. 3:8.

I.—*Poate omul afla loc unde să se ascundă din naintea lui D-zeu?*

R.—Nu poate nici un loc, ori unde-ar fi D-zeu îl vede (Ps. 139:1-12).

I.—*Ce face omul de obiceiu, când comite păcat?*

R.—Vrea să se ascundă ca să nu'l vadă nimenea că fură sau face alt rău.

I.—*Ce-ar trebui să facă?*

R.—Să-şi mărturisască Lui D-zeu păcatul şi să nu'l ascunde, şi cu pocăinţă să se roage Domnului ca să'l ierte (1 Ioan 1:8-2:2; Prov. 28:13).

I.— *Poate omul sa se scape el pe el de păcat?*

R.—Nu! Dumnezeu Mântuitorul nostru ne iartă, curăţeşte şi sfinţeşte. Omul el pe el nu se poate, nici altul om nu'l poate mântui (Fapt. 4:12).

I.—*Cum au putut Adam şi Eva să asculte pre diavolul împotriva Lui D-zeu?*

R.—D-zeu după îndurarea şi bunătatea sa, când a făcut omul, i-a dat voie liberă a iubi pre D-zeu, dar omul a întrebuinţat spre rău aceasta libertate.

I.—*Ce s'a născut din păcatul lui Adam?*

R.—Blestemul şi moartea.

I.—*Ce este blestemul?*

R.—Blestemul este osândirea păcatului după dreapta judecată a Lui D-zeu. "Blestemat să fie pământul din cauza ta," a zis Domnul D-zeu, "cu dureri vei mânca dintr'însul în toate zilele vieței tale" (Fac. 3:17, 18).

I.—*Ce fel de moarte a urmat din păcatul lui Adam?*

R.—A urmat moarte îndoită: Trupească, când sufletul se desparte de corp; spirituală, când sufletul este depărtat de D-zeu și lipsit de darul Lui D-zeu care îi însuflețește viața cea spirituală.

I.—*Poate oare și sufletul să moară caşi corpul?*

R.—Sufletul poate să moară, însă nu așa precum moare trupul. Corpul când moare pierde simțirea și se preface în țărînă; dară sufletul când moare de păcat, se lipsește de lumina cea spirituală, de bucurie și de fericire; însă nu se desființază, nici piere, ci rămâne în starea întunerecului, a scârbei și a pătimirea (2 Petru 2:9).

I.—*Pentru ce toți oamenii sunt supuși morții?*

R.—Pentrucă moartea a venit prin Adam la toți oamenii, și așa, oamenii având o natură care îi duce spre păcat păcătuesc și ei; dară precum prin Adam a venit moartea la tot neamul omenesc, așa a venit viața la toți oamenii prin Isus Christos. "Că

încă fiind noi neputincioşi, a murit Christos la timp pentru nepioşi" (Cetește Rom. 5).

I.—*Rămasese atuncia vre'o nădejde de mântuire pentru oameni?*

R.—Când Adam şi Eva şi-au mărturisit înaintea Lui D-zeu păcatul, atuncia D-zeu, după mila şi iubirea Sa, le-a dat nădejde de mântuire (Fac. 3:15).

I.—*Cari sunt urmările păcatului strămoşesc?*

R.—(1) Pierderea graţiei D-zeeşti, şi de părtarea dela faţa Lui D-zeu.
(2) Intunecarea minţii şi slăbirea voinţei (Fac. 8:21; Rom. 7:23)
(3) Suferinţele şi moartea (Rom. 5:12).

Nădejdea Promisă.

I.—*In ce se cuprinde nedejdea de mântuire?*

R.—Domnul D-zeu a făgăduit că sămînţa femeei va zdrobi capul şerpelui (Fac. 3:15).

I.—*Ce însemnează aceasta făgăduinţa?*

R.—Aceasta făgăduinţă însemnează că Isus Christos va birui pe diavolul, care a înşelat pre oameni şi-i va mântui pre ei de păcat, de blestem şi de moarte.

I.—*Pentruce Isus Christos s'a numit sămânţa femeei?*

R.—Pentrucă El s'a născut pe pământ din Maria fecioară, conceput fiind dela Duhul Sfînt (Mat. 1:20).

I.—*Ce folos a adus aceasta făgăduință omenimei?*

R.—Folosul acesta, că oamenii din făgăduința aceasta au putut, pentru mântuirea lor, să crează în Mântuitorul Cel Viitor, asemenea precum noi acum credem în Cel Ce a venit și s'a arătat.

I.—*Crezut-au cu adevărat oamenii din vremurile de demult în Mântuitorul viitor?*

R.—Nu mulți, pentrucă cea mai mare parte din oameni au uitat făgăduința Lui D-zeu despre acest Mântuitor.

I.—*Mai pomenit-a D-zeu aceasta făgăduință cuiva?*

R.—Da, El a mai amintit despre ea lui Abraham, când a zis: Se vor binecuvînta întru sămânția ta toate neamurile pământului (Fac. 22:18); și lui David: Rădicavoiu ție urmaș, care va eși din măruntăiele tale (2 Sam. 7:12).

I.—*Pentruce a fost de lipsă ca Isus Christos să vină și să mântuiască neamul omenesc?*

R.—Pentrucă perzîndu-și omul prin păcat grația Lui D-zeu, prin ale sale puteri spirituale omul nu s'ar fi putut mântui pe sine de păcat și de urmările lui (Vezi "Isus Christosul", "Mântuitorul Cel Promis").

TAINELE NOULUI TESTAMENT

Botezul.

I.—*Cari și câte sunt Tainele Noului Testament?*

R.—Tainele Noului Testament sunt doue: Botezul și Cina Domnului.

I.—*Ce este botezul?*

R.—Botezul este taina, în care cel ce crede, prin afundarea trupului în apă, cu chiămarea Lui Dumnezeu Tatăl, și a Fiuuli, și a Sfîntului Duh, este înmormîntat împreună cu Christos prin botez în moarte, sculându-se, precum s'a sculat Christos din morți prin mărirea Părintelui, spre a umbla în înnoirea vieței (Rom. 6:1-4).

I.—*Ce sunt tainele?*

R.—Tainele Noului Legământ, Botezul și Cina Domnului, sunt ceia doi stâlpi ai templului spiritual, cele doue monumente ale Charului Lui D-zeu. Christos n'au poruncit altele. Acestea doue taine sunt institute sigure, deosebite de tainele ale unui moral simplu; și puterea și sfințănia lor,

laolaltă cu obligarea a le onora și observa, vin direct dela Christos Care le-a poruncit.

I.—*Când și cine a stabilit Botezul?*

R.—Botezul s'a început de Ioan Botezătorul, dară Christos l'a întărit și stabilit pentru cei ce cred în El, arătându-ne pildă, Soarele Dreptății s'a botezat în Iordan de către Ioan. Și după învierea Sa din morți a ordinat sfinților Săi Apostoli zicând: "Mergeți și învățați pre toate popoarele, botezându-le in numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfîntului Duh" (Mat. 28:19).

I.—*Care este lucrul cel de căpetenie în administrarea botezuuli?*

R.—Lucrul cel de căpetenie în administrarea botezului este afundarea credinciosului în apă, în numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfîntului Duh.

I.—*Ce se cere dela acela care dorește a urma Domnului în taina botezului?*

R.—Cel ce dorește a urma Domnului în taina botezului trebuie să se pocăiască și să creadă în Christos și atuncia să se boteze. "Deci pocăiți-vă, și vă întoarceți, ca să se șteargă păcatele voastre, și ca să vină timp de resuflare dela fața Domnului" (Fapt. 3:19). "Pocăiți-vă și veți primi darul Sfîntului Spirit", sau cu mai clar înțeles: "Pocăiți-vă și veți primi darul Sfîntului Spirit

spre iertarea păcatelor și să se boteze fiecare dintre voi în numele Lui Isus Christos" (Fapt. 2:28). "Cel ce crede și se botează să mântuie" Mar. 16:16.

I.—*Ce semnifică botezul?*

R--.Botezul semnifică lucrurile viitoare și prefigurează în cel mai binecuvîntat semn, învierea corpului din morți, prin mărirea Lui D-zeu, în care învățătură a învierei candidatul își mărturisește credința în modul simbolic.

I.—*Ce însemnează botezul?*

R.—Botezul însemnează suferințele Lui Christos, moartea și îngroparea Lui, pentru păcatele noastre (1 Ioan 1:7), și învierea Lui din morți spre îndreptarea noastră. Reprezintă că candidatul, restignindu-se împreună cu Christos, a murit păcatului, și, sculându-se în înnoirea vieței, s'a îmbrăcat cu Christos. "Căci ori-câți v'ați botezat întru Christos, cu Christos v'ați îmbrăcat" (Gal. 3:27).

I.—*Este botezul de lipsă pentru fiecare?*

R.—Botezul este de lipsă, cu toată siguranța, pentru cel ce poate mărturisi credința lui și crede în Christos ca Mîntuitorul lui și Fiul Lui D-zeu. Marcu 16:16.

I.—*Ce este cu cei mor nebotezați?*

R.—Dacă careva, crezînd în Christos,

are dorință ca să urmeze după comanda Domnului în botez, dară îl ajunge ceva pacoste și neavând ocazia a se boteza trece, cu credință în Domnul, din aceasta viață nebotezat, acesta este mântuit, cum a fost și tâlhariul pe cruce (Luca 23:43). Iar cel ce este îndoielnic a urma Lui Christos în botez și ar fi avut timp de a se boteza, dară necredința nu l'a lăsat și a murit nebotezat, acesta este condemnat la chin etern, precum cei credincioși sunt părtași vieței de veci (Marcu 16:16; Mat. 25:41, 46).

I.—*Ce se recere, ca Taina săvârșită să fie adevărată?*

R.—Se recere voința celui ce o primește, căci darul Lui D-zeu, care se împărtășește credinciosului prin Taină, NU SE POATE DA CU SILA. Botezul este Taina dată de Christos și pentrucă este DARUL LUI DUMNEZEU NU SE POATE DA CU SILA LA CEL CE N'ARE **voință, ci la cel ce are voință și credință** (Marcu 16:16). Domnul a ordinat aceasta și noi trebuie să'L ascultăm. Pentru aceasta Taina (botezul) care se dă de careva biserică la cel ce n'are voință—de sine înțeles acela n'are nici credință—acea taină (botez) nu este Scripturală, Taina cea dată de Domnul, pentrucă "Darul Lui D-zeu, care se împărtește cre-

dinciosului prin Taină nu se poate da cu sila"; și taina fără darul Lui D-zeu este nulă!

I.—*Cum se poate dovedi că trebuie a boteza pe prunci?*

R.—Dacă puni Sfînta Scriptură la oparte să nu te mai folosești de Ea, ci să urmezi canoanele făcute dela 324 după Christos încoace, apoi poți să dovedești "că trebuie a boteza pe prunci"!

I.—*Pentruce sunt nași la botez?*

R.—Pentrucă astfel de botez nu-i Scriptural.

I.—*Ce însemnează vestmîntul alb în care se îmbracă cel ce să botează?*

R.—Curățănia sufletului și a vieței creștinești.

I.—*Se poate repeta Taina botezului?*

R.—Taina botezului—dacă "taina este" îndeplinită precum ne învață Sfînta Scriptură și dată celui ce are voință și credință în Christos—nu se repetește. Vezi Efes. 4: 5 și Marcu 15:15, 16; Mat. 28:19, 20.

I.—*Cine poate săvârși Taina Botezelui?*

R.—Taina Botezului numai servii Evangheliei cari sunt aleși și ordinați pentru acest lucru o pot săvârși. Cel ce ar încerca să săvîrșească aceasta taină fără să fie aprobat de poporul Domnului și ordinat pentru a boteza, acel om și-ar aduce însuși

pentru sine condemnare şi-ar aduce prin lucrarea sa nescripturală slăbie mare în poporul Lui D-zeu.

I.—*Cum se chiămă unii pe alţii cei botezaţi?*

R.—Dacă un credincios în Domnul care s'a pocăit în adevăr şi-a urmat Lui Christos în botez vine în turma Mântuitorului, acela este privit şi numit de frate în Christos: Mat. 23:8; 1 Ioan 3:14. Toţi cei ce urmăm Domnului, precum ne învaţă Noul Testament, suntem fraţi.

1.—*Când primeşte omul numele de chiămare?*

R.—Numele de chiămare se primeşte de obiceiu la naştere, nu la botez cum cred cei rătăciţi şi abătuţi; botezul nu-i dat spre a da nume copilului, ci pentru cei ce cred din toată inima în Christos să arate supunerea lor la comanda Domnului, închipuind moartea şi învierea Lui Christos (Rom. 6).

Cina Domnului.

I.—*Care este a doua Taina a Noului Testamen?*

R.—A doua Taină a Noului Testament este Cina Domnului (Cuminecătura).

I.—*Ce este Cina Dnmoului?*

R.—Cina Domnului este o pregătire de pâine şi vin, ca simboalele trupului şi sângelui Lui Christos, împărtăşindu-se cu ele numai credincioşii botezaţi, spre aducerea aminte de suferinţele şi moartea Domnului

până când va veni, și se arate credința și participarea lor în meritele sacrificiului Lui Christos (1 Cor. 11:23-26).

I.—*Când a înființat Christos Mântuitorul Taina* Cinei?

R.—In seara, înainte de patimile Sale, când a stat cu învățăceii Săi la masa Paștilor, pe sfârșitul paștiilor pe care El le-au ținut cu învățăceii Lui, a înființat Cina Cea Din Urmă; "Deci mâncând ei, a luat Isus pâne, și binecuvântând, o a frânt și o dat discipolilor, și a zis: Luați, mâncați; acesta este corpul meu. Și apoi luând potirul (vinul), a mulțămit, și l-a dat lor, zicând: Beți dintr'acesta toți, că acesta este sângele meu al Noului Testament, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor" (Mat. 26:26-28). Sângele Domnului s'a vărsat (Domnul s'a sacrificat pe sine) spre a ne ierta păcatele noastre, însă nu zice, cum unii zic, că când omul mâncă pânea și bea vinul, cari reprezintă corpul și sângele Lui Christos, i se iartă păcatele. Fiecare trebuie să fie, și să se simtă, iertat de păcatele sale, că altcum nu este vrednic de a să prinde spre a mânca aceasta pâne, sau se bea acest potir al Domnului; că cel ce va mânca aceasta pâne, sau va bea acest potir al Domnului cu nevrednicie, va fi vi-

novat corpului şi sângelui Domnului" (1 Cor. 11:27).

I.—*Ce Comemorează Cina Domnului?*

R.—Cina Domnului este înfiinţată spre amintirea morţei Lui Christos, şi a fi o vecinică amintire în bisericile Sale, poporului Său, despre sacrificiul Lui de viaţă dătător pentru răscumpărarea lor. "Aceasta faceţi spre amintirea mea"; "Aceasta faceţi de câte ori 'l veţi bea spre amintirea mea" (1 Cor. 11:24, 25).

I.—*Cum dară zic unii că Cina este spre iertarea păcatelor şi viaţe de veci?*

R.—Unii oameni zic mai multe decât ei ştiu, şi pentrucă nu sunt născuţi de sus, nu pot înţelege cele sufleteşti, ci îşi fac dogme peste dogme cari nu numai că sunt de parte de adevărul Evangheliei şi învăţătura Domnului, ci se contra zic ele pe ele! Acei ce sunt iertaţi, prin sângele Lui Christos, au viaţă vecinică şi pentrucă sunt iertaţi şi au viaţă vecinică, sunt vrednici de a mânca pânea şi a bea potirul, cari reprezintă corpul şi sângele Domnului; altcum sunt nevrednici şi "Ori-care va mânca aceasta pâne şi va bea acest potir al Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat corpului şi sângelui Domnului" (1 Cor. 11:27). Cina Domnului este un nutremînt sufletesc pen-

tru cei născuți de nou, și dacă cineva nu este născut de sus, iertat și spălat prin sângele Lui Christos, nu are viață, este mort sufletește, și un om mort sufletește cum poate mânca nutremîntul sufletesc? Desigur nu! Domnul zice: "Cel ce mâncă corpul meu și bea sângele meu, are viață eternă" (Ioan 6:54). "Deci fiecare să se cerceteze pre sine însuși, și așa să mânce dintr'aceesta pâne și să bee dintr'acest potir. Căci cel ce mâncă și bea cu nevrednicie mâncă și bea pentru condamnarea sa, nedeosebind corpul Domnului" (1 Cor. 11: 28, 29). Dacă lăsăm să vorbească Scriptura și nu teoriile oamenilor, trebuie să admitem ceea ce ne arată cuvîntul Lui D-zeu, Că numai și numai cei ce sunt vrednici, bine înțeles iertați și spălați de păcatele lor prin prea sfânt sângele Lui Christos (1 Ioan 1:7), sunt persoanele cari au drept de a să împărtăși cu "corpul și sângele Lui Christos" și alții nu. Că dacă cineva nu este iertat, născut de nou, spălat de păcat prin sângele Mântuitorului, nu este vrednic a mânca pânea și a bea vinul fără ca să se condamne, "Căci cel ce mâncă și bea cu nevrednicie, mâncă și bea pentru condamnarea sa, nedeosebind corpul Domnului (1 Cor. 11:29); deci, vedem că în loc să i se

ierte păcatele, cum unii zic, i se adaugă condamnare. Iar dacă lăsăm să vorbească teoriile, precum unii stăruiesc, atuncia trebuie să punem Scriptura la oparte și să-i lăsăm ca să vorbească ei, însă facă bine teoriștii și ne ierte și de asta dată pentrucă noi avem Izvorul Autorității, Biblia, și cele ce nu sunt conform învățăturei Domnului nu le putem primi ca Cuvîntul și Ordinul Domnului, ci le considerăm dogme omenești.

Dacă împărtășirea cu taina Cinei Domnului este spre iertarea păcatelor, oamenii, precum unii fac, pot păcătui cât vreau și de câte ori sunt bolnavi să trimeată pe dată dupre un preot ca să'i spovedească și să le dee cuminecătura că atuncia vor fi iertați și vor avea viață de veci, după învățătura lor. Aceasta este logica a acestui lucru. Sau, atuncia, omul poate păcătui și face ce vrea că când se va cumineca la Pași sau în Săptămâna Paștilor, ori în alt timp, odată sau de trei ori pe an, el este "iertat și are viață de veci"! Că de unde este aceasta învățătură, dogme care se contra zic, nu vream să mergem la toate izvoarele ei, că ar fi prea greu pentru adversarii noștri, ci vream să spunem cu toată dragoste și pă-

rerea de rău că desigur nu este învățătura Domnului și a apostolilor Săi, este de parte de adevăr.

I.—*Cine are drept a să împărtășească cu Cina Domnului?*

R.—Numai credincioși botezați au drept a se împărtăși cu Cina Domnului, cari umblă în înnoirea vieții după zisele și ordinele Domnului. El a dat-o numai învățăceilor Săi și nu celor din afară (Luca 22:17).

I.—*Ce tipifică Cina Domnului?*

R.—Cina Domnului nu numai că arată cerdincioșilor suferințele și moartea Lui Christos din trecut, ci tipifică a doua venire a Lui Isus și masa cea cerească. "Căci de câte ori veți mânca aceasta pâne și veți bea acest potir, vestiți moartea Domnului, până VA VENI" (1 Cor. 11:26).

I.—*Cine poate administra Cina Domnului?*

R.—Cel ce este ales și aprobat de poporul Domnului ca apt și vrednic în toate privințele și apoi ordinat în mod Scriptural, acela este permis ca în biserică Domnului să administreze Cina Domnului la cei credincioși (Cetește epistoalele către Timotheiu și Titu).

I.—*Când și de câte ori pe an trebuie a ne împărtăși cu Cina Domnului?*

R.—Nu este pentru aceasta timp hotărît;

apostolii au luat parte cu ucenicii când se adunau la olaltă mai ales Dumineca, în ziua învierei. Pentru biserica—credincioșii —Domnului ar trebui să se dee în fiecare lună odată. Se poate și mai des.

Biserica lui Christos

Biserica Nou Testamentală.

I.—*Ce este biserica Nou Testamentală?*

R.—Biserica Nou Testamentală este o adunare de credincioși botezați, mărturisind pe Christos Fiul Lui D-zeu ca unicul Mîntuitor, cari laolaltă să închină Domnului; uniți în credința și frățietatea Evangheliei; practicând învățăturile ei; observând tainele ei; cunoscând și primind pe Christos ca Capul și Cârmuitorul lor cel suprem; și luând Cuvîntul Lui D-zeu de autoritate, și numai Cuvîntul Lui D-zeu, ca suficient și negreșit ordin pentru Credință și Practică, în toate lucrurile religiei.

I.—*Cine a întemeiat biserica?*

R.—Domnul Isus Christos a întemeiat biserica prin Apostolii Săi.

I.—*Ce însemnează cuvîntul "biserică"?*

R.—Cuvîntul "biserică" este egal cu "adunare" sau "congregație," și însemnează cu bun înțeles o strîngere de oameni cu scopul de a face toți un lucru comun. In original se află cuvîntul grecesc **"ecclesia,"** care însemnează: Adunare, Biserică, sau Congregație. Noi folosim cuvintele acestea fără deosebire (in loco).

I.—*Aşadară unde Creştinuii să adună la rugăciune putem zice că este Biserica?*

R.—Fără de îndoială. Dacă cei ce să adună sunt credincioşi botezaţi, după mărturisirea credinţei lor în Christos, şi fac rugăciuni, fie locul ori unde ar fi, o casă a unui bogat sau un bordeiu al unui sărac, o zidire de pietre scumpe sau cea mai simplă, ea este, şi se poate numi Biserică sau Adunare.

I.—*Cum dară zic unii că numai zidirile cu scopul de a le numi Biserică sunt demne de a se numi Biserică şi altele nu?*

R.—Cei ce au acea idee şi învăţătură sunt rău informaţi despre cele ce ne învaţă Noul Testament; şi trebuie cu duhul blândeţei şi cuvîntul Domnului informaţi mai bine (1 Cor. 16:19).

I.—*Cum zic că Dumnezeu locuieşte in Biserică, dacă El este în tot locul?*

R.—Lui D-zeu nu-i trebuieşte zidiri făcute de mâini ca se locuiască în careva din ele (Fapt. 7:48; 17:25). In N. T. nimenea nu poate afla scris că D-zeu ar locui într'o templă sau alta zidire; dară este scris că noi suntem Biserica Lui D-zeu, corpul nostru este templul Spiritului Sfînt (1 Cor. 3:17; 6:19). Desigur, D-zeu este în tot locul, şi mai ales, după promisiunele

Sale, în locul unde se adună cei credincioși la rugăciuni; însă este greșit a cugeta că D-zeu își are locașul în Biserică pentru că zidirea s'a zidit de a fi Biserică. Oamenii vorbesc multe câte toate, lucruri pe cari apostolii Domnului nu le-au cunoscut, pentrucă unii "apostoli" moderni au înlocuit Biblia cu alte învățături.

I.—*Este biserica universală, numai una în toată Lumea?*

R.—Unele secte bătrâne așa cred; dară apostolii Domnului n'au crezut așa și nici creștinii cei adevărați nu cred că numai o Biserică este în toată lumea. (Vezi Fapt. 9:31; 1 Cor. 16:1; 16:19; Fapt. 11:22; 14:23; Col. 4:16; 1 Thes. 1:1). Fiecare Biserică apostolică a fost independentă, stătătoare de sine, și prin o înțelegere mutuală au lucrat laolaltă, însă fără a avea peste toate Bisericile un cap sau pontificiu. Insă cei ce zic că în toată lumea este numai o singură Biserică exclud acest drept apostolic și și-au făcut teorii peste teorii ca să poată răuși în planurile lor. Noi folosim cuvîntul Biserică în modul colectiv, dară nu cu scopul de a lua dreptul altor Biserici de a se conduce ele pe ele fără un careva papă.

I.—*Se poate dovedi că bisericile apostolice au fost de sine stătătoare?*

R.—Este deja dovedit de Sfintele Scripturi citate mai nainte.

I.—*Cine este capul al bisericei?*

R.—Capul bisericei este Isus Christos Dumnezeul nostru (Mat. 21:42; 28:19; Efes. 1:22; 4:15; 5:23; Col. 1:18; 2:10).

I.—*Poate fi Christos capul fiecărei biserică, dacă este de sine stătătoare?*

R.—Dece se nu poată? Apostolii Domnului au scris la diferite bisericii epistoale locale și pentru aceea s'a amintit numai de o biserică; când au scris în general, au amintit despre biserici (1 Cor. 16:1, 19; 2 Cor. 8:1). Trebuie să înțelegem Scriptura în Duhul Lui Christos și atuncia vom vede toate mai bine și și aceea că ce este la om cu neputință, la D-zeu sunt toate cu putință. Aflăm scris în Scriptură "Că Christos este capul a tot bărbatului" (1 Cor. 11:3). Nu cumva vor zice cei ce se laudă cu "unica biserică" în toată lumea că în toată lumea nu este numai un "bărbat," fiindcă după "știința" lor Christos nu poate fi cap la mai multe organizări?

I.—*Care este caracterul unei biserici Creștine?*

R.—O biserică Creștină constituește o împărăție spirituală în lume, dar nu din

lume; al cărei Rege este Christos; Cuvîntul Lui legea ei; lucrurile ei tainele Lui.

I.—*Care este scopul bisericilor Lui Christos?*

R.—Noi credem din cuvîntul Domnului, că bisericele înfinţate de Domnul şi apostolii Săi au fost designate spre a fi monumente vii, purtătoare de lumină, în mijlocul unui neam înrăutăţit; scopul lor trebue să fie a aduce pre cei nemântuiţi la Christos, predicîndu-le Evanghelia Lui Christos. Ele trebuie să fie staule pentru oile Marelui Păstor, şi şcoli pentru învăţătura şi creşterea fiilor Legământului Nou.

I.—*Care este autoritatea bisericilor?*

R.—Autoritatea bisericilor este comanda Domnului şi zisele Lui; ea nu vine dela Stat, prinţi, sinoade sau alte autorităţi ecclesiastico-seculare, ci dela Christos Capul şi Mirele lor. Bine înţeles membrii fiecărei biserici pun aceasta autoritate divină în mişcare.

I.—*Cum se însepe o bisericică unde până acumă n'a mai fost biserică Nou Testamentală?*

R.—Dacă într'o comună primesc câteva suflete pe Christos ca Mântuitorul lor personal şi se botează, precum învaţă Evanghelia, acolo se poate pe dată face o biserică în casă la careva dintre cei botezaţi, dacă nu pot avea un loc mai potrivit, sau

în casă chiar la un altul care iubește se audă despre Isus, însă numai cei botezați pot fi membri, ceialalți sunt numai ascultători.

I.—*Are biserica evanghelică deosebite taine?*

R.—Fără de îndoială, biserica Evanghelică are tainele Noului Testament.

I.—*Cine poate fi părtași la tainele Noului Testament?*

R.—Cei ce se supun învățăturei Noului Testament, urmând zisele Domnului precum au urmat apostolii și ucenicii Lui Christos în veacul întâiu (Vezi "Tainele Noului Testament").

Ministrii Evangheliei.

I.—*Ce este a fi un ministru al Evangheliei?*

R.—A fi un ministru al Evangheliei însemnează a reprezinta pe Christos și împărăția Lui acestei lumi, a mărturisi Evanghelia oamenilor.

I.—*Cine a înființat aceasta diregătorie?*

R.—Domnul nostru Isus Christos încă fiind pe acest pământ. El "a ordinat doispre-zece, ca să fie cu El, și ca să-i trimeată pre dînșii să predice" (Marcu 3: 14); Luca 10:1; Mat. 28:19.

Și Christos "a dat pre unii, apostoli; iar pre alții, profeți; iar pre alții, evangheliști;

iar pre alții păstori și învățători; spre desăvîrșirea sfinților, spre lucrul serviciului, spre edificarea corpului Lui Christos (Efes. 4:11).

I.—*Ce însemnează apostol?*

R.—Apostol însemnează trimis.

I.—*Câte trepte de servitori trubuie să aibe o biserică după învățătura Noului Testament?*

R.—După învățătura Noului Testament bisericile au doue trepte de servitori: Păstori și diaconi. Intre aceștia sunt profeți, evangheliști și dascăli.

Cuvîntul **presbyteros** (presbiter), sau bătrân este tot cu acea înțelegere folosit în Noul Testament ca **episcopos,** supraveghietor, și refeară la cei ce au păstorit bisericile Lui Christos prin diferite orașe, adecă la păstori.

I.—*Cum se oleg păstorii în serviciul Evangheliei?*

R.—Ei trebue să fie mai întâiu de toate chiămați la serviciul Evangheliei de Duhul Sfînt, și aflati fiind ca oameni cu dar dela D-zeu și apți pentur serviciul Evangheliei, aprobați chiar și de cei din afară (1 Tim. 3:7), poporul îi alege și prin păstorii ordinați și membrii din surorile Bisericii și sunt cercați despre credința lor în Sfintele Scripturi și apoi devin ordinați, în modul scriptural, cu punerea mâinelor de către pă-

storii cei ordinaţi. Vezi 1 Tim. 3; Titu 1: 5-9.

I.—*Cum să aleg diaconii?*

R.—Diaconii deasemenea sunt aleşi de popor, în fiecare biserică doi sau mai mulţi.

I.—*Ce fel de lucru li se împărţeşte diaconilor?*

R.—Diaconii ajută pe păstori la Cina Domnului, şi să îngrijesc de săracii din poporul Domnului (Fapt. 6:2-6). Dacă diaconul este ordinat şi păstorul nu poate cerceta adunarea mai des spre a împărţi Cina Domnului, atuncia dacă poporul îl află apt, având familie cu toate în regulă Creştinească, şi şi păstorul îl află destul de vrednic, acel diacon poate împărţi Cina Domnului, când lucrătorul nu poate ajunge pe la credincioşi, însă n'are drept a boteza.

I.—*Cine poate săvârşi actul botezului?*

R.—După învăţătura Scripturei numai lucrătorii ordinaţi spre a păstori turma Lui Christos au drept se administreze actul botezului.

Ispăşirea Lui Christos.

I.—*Care a fost lucrul Lui Christos mai de capetenie ca Mântuitor?*

R.—Cel mai de căpetenie lucru al Mântuitorului a fost că a murit şi a treia zi după Scripturi iară a înviat (2 Cor. 5:15; Rom. 4:25).

I.—*Lăsatu-s-a Christos de bună voie ca se fie restignit pentru noi?*

R.—Da, El şi-a pus viaţa Lui pentru noi (Ioan 10:17, 18).

—I.—*Fost-a scopul Lui Christos ca să vină în aceasta lume?*

R.—Domnul zice că a venit ca să-şi pună viaţa pentru mulţi (Marcu 10:45).

I.—*Pentru ce scop a dat D-zeu pe inbitul Său Fiu?*

R.—D-zeu a dat pre unicul Său Fiu ca tot cel ce crede în El să aibe viaţă vecinică (Ioan 3:16).

I.—*Cum a putut Christos muirnd să ne dee viaţă?*

R.—Christos a luat locul nostru şi a murit în locul păcătosului, ca noi să-i luăm locul Lui şi să ne îndreptăm prin El (2 Cor. 5:21).

I.—*Fost-a drept ca cel nevinovat să moară pentru cel vinovat?*

R.—Christos a făcut aceasta de buna Lui voie, ca să mântuiască pre alţii.

I.—*Este drept ca D-zeu se ierte păcătosul pentrucă Christos a murit?*

R.—D-zeu declară că este cu cuviinţă ca se ierte pe păcătoşi, dacă ei doresc mântuire prin Christos (Rom. 3:26).

I.—*Poate omul păcătui şi continua în păcat şi sa astepte că este şi aşa mântuit prin ispăşirea Lui Christos?*

R.—Nu. Astfel de om este condamnat. Noi trebuie ca să trăim vieţile noastre pen-

tru cel ce a murit pentru noi.

I.—*Este mântuirea oferată pentru toți oamenii prin ispășirea Domnului?*

R.—Da, mântuirea este oferată pentru toți oamenii, și toți cei ce primesc pe Christos ca Mântuitorul lor sunt mântuiți (Ezek. 18:23; 2 Pet. 3:9).

Regenerarea.

I.—*Ce însemnează cuvântul "regenerare"?*

R.—Cuvîntul regenerare însemnează lucrarea Lui D-zeu care cauzază noua naștere a unei persoane.

I.—*Sunt astfel de persoane născute literal?*

R.—Nu, cei regenerați sunt schimbați în lăuntrul ca cum ar fi născuți din nou.

I.—*In ce respect sunt oamenii schimbați în noua naștire?*

R.—In noua naștere oamenii au o inimă noauă, așa că uresc păcatul și doresc a fi servi sfinți ai Lui D-zeu (Ezek. 11:29, 20).

I.—*Este aceasta naștire de sus de lipsă spre mântuire?*

R.—Fără noaua naștere nimenea nu poate fi mântuit (Ioan 3:3).

I.—*Cine produce aceasta noauă naștire?*

R.—Duhul Cel Sfînt naște pe om de nou (Ioan 3:5, 6), 1 Pet. 1:23; Iac. 1:18.

I.—*Este omul născut de nou prin botez?*

R.—Nu! Numai aceia a căror inimi sunt schimbate, sunt născuți de sus, trebuie să se boteze (Marcu 16:16; Rom. 6:1-11).

I.—*Potem înțelege cum se naște omul de nou?*

R.—Nu, noi putem cunoaște noaua naștere prin efectele ei (Ioan 3:8).

I.—*Care este dovadă că omul are o inimă nouă?*

R.—Dovada că omul are o inimă nouă este când dînsul trăiește o viață nouă în Christos (1 Ioan 2:29; 2 Cor. 5:17).

Pocăința.

I.—*Ce ste pocoința?*

R.—Pocăința este a ne căi pentru păcatele noastre și pentru totdeauna a ne întoarce dela ele spre Adevăratul Dumnezeu, urmând zisele Lui.

I.—*Ce este a se pocăi omul?*

R.—A se pocăi omul este ca să se întoarcă dela păcat spre Dumnezeu, să-și schimbe cugetările cele rele în cele bune, sîmțurile rele în sîmțuri sfinte, părăsind lumea cu inimă determinată (hotărîtă) și lăsând păcatul și să trăiască viața lui spre lauda Lui Dumnezeu în toate și prin toate.

I.—*Nu însemnează pocăința părere de rău?*

R.—Fiecare suflet care se pocăiește are părere de rău și se căiește pentrucă a păcătuit contra Lui D-zeu, dară adese sunt oa-

meni cari au părere de rău pentrucă au comis păcate, însă nu să lasă de ele tot mai continuază în păcat, astfel de căinţă şi părere de rău nu este pocăinţă. Unii să căiesc şi le pare rău după ce au făcut un păcat, nu pentrucă îşi văd primejdia sufletească, ci pentrucă păcatele lor s'au făcut vederate între alţi oameni; acea nu este pocăinţă, ci un instrument sătanic cu care Diavolul prinde în cursa lui pe mulţi oameni cari altcum s'ar pocăi în adevăr.

I.—*Dece trebuie omul să se pocăiscă a numai păcătuí?*

R.—Omul trebuie să se pocăiască ca să nu mai păcătuiască, pentrucă păcatul este aducător de moarte şi urîciune naintea Lui D-zeu (Ps. 51:4).

I.—*Este pocăinţa de lipsă la mântuirea păcătosului?*

R.—Fără de îndoială; cel ce nu să pocăieşte de păcatele sale va fi condamnat şi pentru totdeauna îndepărtat dela faţa Lui D-zeu (Lu. 13:3; Mat. 25:41).

Credinţa.

I.—*Ce este credinţa?*

R.—Credinţa este adeverirea celor nădăjduite şi dovedirea lucrurilor nevăzute (Ebr. 11:1).

I.—*Ce o să zică Scriptura prin Credința în Christos?*

R.—Prin credința în Christos Scriptura vrea să zică a crede în Christos, Dumnezeirea Lui, și că El este Mântuitorul, în care trebuie să credem spre mântuire.

I.—*Este Cerdința în Christos de lipsă spre mântuire?*

R.—Nici o persoană capabilă a crede în Christos nu poate fi mântuită fără credință în El (Ioan 3:6; Ebr. 11:6).

I.—*Sunt mântuiți, fără credință, cei ce mor micuți?*

R.—Desigur, toți micuții sunt mântuiți prin ispășirea Domnului, căci este scris că a unora așișa aceștia este împărăția ceriurilor (Mat. 19:13, 14; Marcu 10:14; Luca 18:16).

I.—*Dece nu sunt cei cepabili a crede mântuiți și fără credință?*

R.—Pentrucă aceasta ar fi contrar chiar cu voia lor și cu mult mai mult contrar cu zisele Domnului. Pentru cel necredincios ceriul ar fi numai o temniță, fiindcă ar fi dus acolo unde el n'a dorit sau vrut se meargă.

I.—*Este refuzarea a crede în Christos un păcat?*

R.—Fără de îndoială, mai mare păcat nu trebuie, fiindcă dacă cineva nu primește pe Christos și nu crede în El, nu poate întra în împărăția Lui D-zeu; căci "nimenea nu poate veni la Părintele numai prin

mine," zice Isus. (Ioan 14:6).

I.—*Sunt Credința în Christos și Pocăința separate una de alta?*

R.—Nici la un caz; cel ce se pocăiește trebuie să aibe Credință, că altcum nu se poate, ele sunt legate una de alta (Fapt. 20:21).

Indreptarea și Sanctificarea.

I.—*Ce vrea să zică în Biblie "îndreptarea"?*

R.—Dumnezeu îndreptează un păcătos care să întoarce la Christos.

I.—*Se poate careva îndrepta prin însuși lucraturile sale?*

R.—Nimenea nu se poate îndrepta pre sine prin lucruri de ale legei, ci este îndreptat prin credința în Christos (Rom. 3:20).

I.—*Cum suntem îndreptați prin Credință?*

R.—Crezînd în Domnul Isus Christos, noi cerem și primim îndreptare pentru meritele Sale (Rom. 3:24; 5:1).

I.—*Are credința cea îndreptătoare careva legătură cu lucrurile nostre?*

R.—Credința cea îndreptătoare cu siguranță va produce lucruri bune, spre mărirea Lui D-zeu (Gal. 5:6; Iacob 2:17).

I.—*Ce vrea să zică sanctificarea?*

R.—Sanctificarea însemnează a-și preda omul toată viața în mâinele Domnului ca El să'l sfințească, să-i dee inimă și viață nouă.

I.—*Ce legatură este între sancificare și nașterea de nou?*

R.—nașterea de nou este începutul unei vieți noaue și sfîntă.

I.—*Este îndreptarea complectă pe dată?*

R.—Da, pe dată ce păcătosul se predă în brațele Lui Christos este îndreptat pe deplin.

I.—*Este sanctificare complectă pe dată?*

R.—Nu, sanctificarea este crescândă, și ar trebui ca să crească tot mai mult în viața fiecăruia cât trăim în aceasta viață (Filip. 3:13, 14).

I.—*Este cu siguranță că adevăratul Credincios va fi mântuit în fine?*

R.—Da, Dumnezeu va păstra pe credinciosul adevărat în Christos și-i dă putere și ajutor până la sfîrșit în toate (Ioan 10:28; Filip. 1:6).

I.—*Care este dovada cea adevărată a unui credincios drept?*

R.—Unica dovadă a unui credincios adevărat este a crește în sfințănie și grația Domnului, umblând în înnoirea vieței (2 Petru 1:10).

I.—*La ce ne va conduce îndreptarea și sanctificarea cu timpul?*

R.—Indreptatea și sanctificarea ne va conduce cu timpul la mărirea cea cerească

unde ne vom bucura în vecii vecilor (Rom. 5:2; 8:30; Mat. 25:21).

Ziua Domnului.

I.—*Ce însemnează cuvântul "Sabath"?*

R.—Cuvîntul sabath însemnează răpaus.

I.—*Mai întâiu pentruce a fost sabathul desemnat?*

R.—Sabathul a fost desemnat se reprezinte răpausul Lui D-zeu după ce a sfîrșit crearea lumei și a tuturor (Fac. 2:3).

I.—*Ce zice porunca a patra dată prin Moise pe Muntele Sinai?*

R.—"Adu-ți aminte de ziua sabathului, ca să o sfințești pe ea" (Ex. 20:8, 11).

I.—*Ce arată aceasta?*

R.—A patra poruncă arată că fiii lui Israel a știut ceva despre sabath, dară a negligiat sabathul.

I.—*Când Mântuitorul a fost acuzat cu stîcarea sabathului, ce a făcut ce a învățat Domnul?*

R.—Mântuitorul a învățat că a vindeca pe cei bolnavi, a face bine unui nefericit și a'l scăpa din pericol, nu este strîcare de sabath (Mat. 12:3; Marcu 3:4; Luca 13: 15, 16).

I.—*Ce schimb s'a făcut cu sărbarea săbathului prin sfinții apostoli?*

R.—Precum legea s'a dat prin Moise și charul prin Isus Christos a venit, așa cu venirea, pătimirea, și învierea Lui Christos

s'a început ziua îndurărei, și s'a schimbat prin apostolii Domnului ziua sabathului de la Sâmbătă la întâia zi a săptămânei, Ziua Domnului, Ziua în care Christos s'a sculat din morți (Ioan 20:1, 19, 26), Apoc. 1:10.

I.—*Ce făceau Creștinii de timpuriu în ziua Domnului?*

R.—Creștinii în timpul apostolic aflăm că să adunau în Ziua Domnului spre a se închina, a auzit predici, se împărtășiau din Cina Domnului, și strîngeau bani spre a ajuta pre cei săraci, și lucrul împărăției ceriurilor (1 Cor. 16:2; Fapt. 20:7).

I.—*Trebuie ca și noi să ținem ziua Domnului?*

R.—Fără de îndoială, noi trebue ca să ținem Ziua Domnului în care a răsărit Soarele Dreptății ale căruia raze nu vor apune nici odată; noi trebue să ne bucurăm în aceasta Ziuă fiindcă în Ea a înviat Christos viața noastră, sfințîndu-o.

I.—*Trebuie ca să ținem și noi ziua Domnului ca Creștinii din timpul apostolilor?*

R.—Noi trebue ca să ținem Ziua Domnului ca acei Creștini, să ne închinăm în ea Domnului în adunări publice, să studiem Cuvîntul Lui D-zeu—Biblia—, să ascultăm predicile pe care Domnul ni le dă prin servii Săi, să luăm parte la lipsele sfinților și ajutorul împărăției Lui Christos cu cele

ce putem, să ne bucurăm a avea Cina Domnului și, când sunt suflete cari doresc a urma Domnului în botez, să ne bucurăm a-i privi cum urmează cu noi în urmele Mântuitorului.

Căsătoria.

I.—*Ce este căsătoria?*

R.—Căsătoria este împreunarea, prin care doue persoane libere și de diferit gen, cari fac legătură naintea lui Dumnezeu și a oamenilor de convieţuire până la moarte, se împărtășesc de graţia Lui Dumnezeu, de a trăi în iubire, iubindu-se unul pe atlul în neajunsuri ca și în bine și a să ajuta unul pre altul, în credinţă și de a-și creşte copiii lor în învăţătura Domnului, în gătirea Evangheliei Păcei.

I.—*Cine a întemeiat căsătoria?*

R.—Căsătoria a întemeiat-o însuși Dumnezeu Tatăl, când a creat pe Eva de soţie lui Adam și i-a binecuvîntat pre ei, zicând: "Creșteţi și vă înmulţiţi."

I.—*Ce arată Noul Testamen despre căsătorie?*

R.—Invăţăturile Domnului atîta în T. V. cât și în Testamentul Nou arată că căsătoria este un lucru sfînt. Părechia împreunată nu mai sunt doi, ci amândoi un corp: "Pentru aceea va lăsa omul pre părintele

său și pre muma sa, și se va lipi de femeea sa, și vor fi amândoi un corp" (Efes. 5:31).

I.—*Cari sunt datorințele celor căsătoriți?*

R.—Datorințele celor căsătoriți sunt să trăiască unul cu altul în iubire până la moarte. Bărbatul este dator să-și apere femeea și să se poarte față de ea cu blândeță; iar femeei să se supună bărbatului (în cele bune) și să grijească de casă dupre cuvintele apostolului care zice: "Deci precum biserica se supune Lui Christos, așa să se supună și femeile bărbaților lor în toate (cele cuviincioase)." Iar bărbaților le zice: "Bărbaților, iubiți-vă femeile voastre, precum și Christos a iubit biserica, și pre sine s'a dat pentru dânsa" (Efes. 5:24, 25).

I.—*Toți oamenii trebuie să se căsătorească?*

R.—Nu. Fecioria este mai bună de cât însoțirea, dacă cineva poate să o păzască întru curăție (1 Cor. 7:8-38).

Viața Viitoare.

I.—*Cred toți oamenii în toate locurile în viața viitoare?*

R.—In toate națiunile și generațiile au fost și sunt oameni cari cred în viața viitoare care va fi fără sfîrșit.

I.—*Întărește BIBLIA aceasta credință?*

R.—Biblia nu lasă nici o îndoială despre

viața cea viitoare, ci în toate o arată că va fi glorioasă și fără sfîrșit.

I.—*Ce se foce cu sufletul la moarte, când se desparte de corp?*

R.—Sufletul este nemuritor și pe dată ce se desparte de corp merge sau în fericire sau în chin, care precum a făcut (2 Cor. 5:8; Luca 16:23, 28).

I.—*Ce devine corpul după moarte?*

R.—Corpul după moarte să preface în țărînă, dar se va scula iară în ziua cea de apoi, când va veni Christos (Fac. 3:19; Eccl. 12:7; Fapt. 24:15).

I.—*Iară se va scula acela corp?*

R.—Tot acela corp se va scula, dară va fi schimbat din corpul cel muritor în corp nemuritor, în acord cu viața cea glorioasă (1 Cor. 15:42-44).

I.—*Dragă învățăcetule, unde vei petrece tu viața cea vecinică?*

ESCATALOGIA

A Doua Venire a Lui Christos.

I.—*Cum vorbeşte Sfânta Scriptură de venirea a doua a Lui Christos?*

R.—Sfînta Scriptură ne spune următoarele: "Acest Isus, care s'a înălţat dela voi la ceriu, va reveni aşa, precum l'aţi văzut mergând la ceriu" (Fapt. 1:11).

I.—*Când va reveni Christos?*

R.—Nimenea nu ştie timpul, nici îngerii nu ştiu, numai Dumnezeu Tatăl ştie (Mat. 24:36).

I.—*Ce trebuie să facem să ne afle gata?*

R.—Trebuie ca să priveghiăm neîncetat (Mat. 24:42).

I.—*Venirea cea viitoare a Lui Christos va fi oare ca cea dintâiu?*

R.—Nu! Ea va fi foarte deosebită de cea dintâi. Intâiu, El a venit ca să pătimească pentru noi, se pună preţ de rescumpărare pentru neamul omenesc; iar când va veni a doua oară va veni ca să ia cu sine pre cei ce aici pe calea încărcată cu spini, purtând crucea, i-a urmat, şi să condamne prin dreapta judecată pre cei nepăsători cari l'au despreţuit. Intâiu a venit într'o micşorare, a doua va veni întru mărirea Sa, şi toţi sfinţii îngeri cu dînsul. (Mat. 25:31). Cetește în cartea "Raiul şi Iadul" capitolul 3.

Invierea Morților.

I.—*Ce va să zică învierea morților pe care noi o așteptăm?*

R.—Invierea morților însemnează lucrarea Atotputernicului D-zeu, prin care toate trupurile oamenilor morți împreunându-se cu sufletele lor, vor învia și vor fi în corpuri cerești și nemuritoare (1 Cor. 15:44, 53).

I.—*Când va fi aceasta înviere a morților?*

R.—Când va veni Domnul Isus Christos a doua oară (Apoc. 20:13; 1:7; Mat. 25: 31-33).

I.—*Toți morții vor învia?*

R.—Fără de îndoială, când va veni Mîntuitorul vor învia toți morții și vor sta naintea Lui toate popoarele la judecata cea din urmă (Cetește din cartea "Raiul și Iadul" capitolul 3, partea 2 și 3).

Judecata Cea din Urmă.

I.—*Ce o să zică Judecata Cea din urmă?*

R.—Judecata Cea din Urmă va fi ziua când Christos va veni a doua oară să dee răsplată celor drepți și celor neleginți; și să-i deosebească pentru totdeauna pe toți drepții dintre cei nelegiuiți.

I.—*Pe cine va judeca Christos la judecata cea din uhmă?*

R.—Va judeca pe cei vii și pe cei morți dupre toate faptele lor, ce le-au făcut în viață (Mat. 12:46).

I.—*Ce va zice Christos, Judecătorul cel drept, către cei ce l'au servit?*

R.—Le va zice: "Veniți, binecuvîntați Părintelui meu! moșteniți împărăția cea gătită vouă dela întemeiarea lumei" (Mat. 25:34).

vI.—*Ce va zice Christos către cei nelegiuiți?*

R.—Le va zice: "Duceți-vă dela mine, blăstemaților, în focul cel etern, care este gătit diavolului și îngerilor lui" (Mat. 25: 41). Cetește în cartea "Raiul și Iadul" capitolele 4 și 5.

Viața de Veci.

I.—*Ce va sa zică viața cea de veci ce va să fie?*

R.—Aceasta însemnează viața care va fi după învierea morților și după judecata cea de obște a Lui Christos.

I.—*Ce fel de viață va fi aceasta?*

R.—Pentru cei credincioși, pentru cei ce din toată inima și din tot sufletul și pentru cei ce trăiesc viața lor Lui Christos Împăratul nostru cel fără de moarte, va fi atîta de fericită încât noi acum, aceasta fericire, nu putem nici a ne-o închipui (2 Cor. 12: 2, 4). Cetește în cartea "Raiul și Iadul"

cap. 5, partea 1.

I.—*De unde va izvorî o astfel de fericire pentru cei drepți?*

R.—Din vederea Lui D-zeu întru lumină și mărire, și din împărtășirea cu El; căci "D-zeu va fi toate întru toate" (1 Cor. 13: 12; Mat. 13:43; 1 Cor. 15:28).

I.—*Va fi părtași și trupul la fericirea sufletului?*

R.—Cu toată siguranța; și el va fi prea mărit cu lumina Lui D-zeu. 1 Cor. 15:49.

I.—*Ce se va face cu cei nelegiuiți?*

R.—Cei nelegiuiți vor fi dați focului vecinic, adecă vecinicei munci, la un loc cu diavolii (Apoc. 20:15, 14; Mat. 25:41, 46).

I.—*Pentruce se va urma cu păcătoșii așa de aspru?*

R.—Se va urma așa cu dînșii, nu că D-zeu ar fi voit a lor nefericire, ci pentrucă i-a îmbiat cu ea și ei au refuzat-o; "Pentru că dragostea adevărului n'au primit, ca să se mântuiască" 2 Thes. 2:10. Cetește în cartea "Raiul și Iadul" cap. 5, partea 2.

Cele zece Porunci

Despărţirea Poruncilor.

1. *Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, să nu aibi alţi dumnezei afară de Mine.*

2. *Să nu'ţi faci ţie chip cioplit, nici alta asemănare de cele ce sunt în cer sus, sau jos pe pământ, sau în apă supt pământ Să nu te închini înainta LOR, nici să le slujeşti LOR.*

3. *Să nu iai Numele Domnului Dumnezeului tău în deşert.*

4. *Adu-ţi aminte de ziua sabatului, ca să o sfinţăşti pe ea.*

5. *Onorează pre părinele tău, şi pre muma ta, pentrucă zilele tale să fie multe pe pământ.*

6. *Să nu ucizi.*

7. *Să nu preacurveşti.*

8. *Să nu furi.*

9. *Să nu mărturiseşti mărturie mincinoasă asupra aproapelui tău.*

10. *Să nu pofteşti casa aproapelui tău; să nu pofteşti femea aproapelui tău, nici sărvul lui, nici serva sa, nici boul lui, nici asinul lui, nicinimica din cele ce sunt ale aproapelui tău.* (*Exod.* 20: 1;17).

I.—*Incâte părţi să împart cele zece porunci?*

R.—Cele zece porunci să împart în doue părţi: Iubirea cătră Dumnezeu şi iubirea cătră de aproapele.

I.—*A zis Isus Mântuitorul nostru ceva despre acestea?*

R.—La înterbarea că care poruncă este mai mare în lege, Domnul a respuns: "Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată

inima ta, și cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Acesta este cel întâiu, și mai mare ordin. Iar al doilea și asemenea acestuia este: Să iubești pe aproapele tău, ca însuți pre tine. Intr'aceste doue ordine atîrnă toată legea și profeții (Mat. 22:36-40).

I.—*Dacă toată legea se coprinde în doue porunci, pentru ce sunt zece?*

R.—Pentru acea, ca mai lămurit să se arate datoriile noastre către Dumnezeu și către aproapele nostru.

I.—*In care porunci se coprind datoriile către Dumnezeu?*

.—In cele patru dintâi.

I.—*In care porunci se cuprind dotoriile către aproapele nostru?*

R.—Toate datoriile către aproapele nostru se cuprind în cele șease porunci din urmă.

Inchinăciunea cea Adevărată.

I.—*Care este închinăciunca cea adevărată?*

R.—Inchinăciunea cea adevărată este a ne închina Lui D-zeu în Duh și adevăr; că Părintele caută pe unii ca aceștia să i se închine (Ioan 4:23).

I.—*Ce oprește a doua poruncă?*

R.—Dumnezeu în a doua poruncă oprește pe cei credincioși a se închina la chi-

puri cioplite și la icoane.

I.—*Cum știm că D-zeu oprește icoanele?*

R.—Dumnezeu poruncește să nu se închine nici la chip, nici la alta asemănare de cele ce sunt în cer sus (îngeri, chierubimi și serafimi), sau jos pe pământ, etc.; și Dumnezeu ordină ca la chipuri cioplite, și iocane, nu numai să nu le slujiască omul, ci nici să se închine naintea lor (Exod. 20).

I.—*Cum dară-de să închină unii oameni la icoane?*

R.—Pentrucă acei oameni cari se închină la chipuri și icoane, sau naintea lor, n'au credința cea adevărată și învățătura Domnului. Deci, cei ce n'au adevărul sunt în rătăcire și merg spre pierzare.

I.—*Este potrivit de a întrebuința icoanele în locul de închinăciune sau în casa Creștinului?*

R.—Creștinii cei adevărați n'au trebuință de icoane ca să vază Cui se închină; credința lor nu este numai în cele ce văd, în care nici nu trebuie credință, ci în cele nevăzute, în Christos Dumnezeul și Mântuitorul nostru, în care ei să încred deși nu'L văd cu ochii trupești; și pentru Creștinii cei adevărați nu numai că nu este potrivit a se închina la icoane sau naintea lor, ci Sfînta Scriptură îi învață, D-zeu prin ordinele Sale, ca să nu se închine nici la chipuri cioplite, sau vre-o asemănare, și

nici naintea lor. Vezi a doua poruncă.

I.—*Cum putem doveai folosirae icoanelor pentru oameni?*

R.—Dacă punem la oparte Sfânta Scriptură și puterea Lui D-zeu și credem în mitologiile păgânești, atuncia se poate. Dară ce drept am avea atuncia ca să ne numim fiii Lui D-zeu, când am pune poruncile Lui supt picioare?

I.—*Cum putem dovedi că icoanele, și nici o asemănare, nu folosesc oameni-lor, Și cu ce?*

R.—Toată Sfînta Scriptură este doveditoare că chipurile și icoanele nu sunt ajutătoare oamenilor și tot așa nici asemănarea unei ființi fie cerească sau pământească. Dumnezeu oprește pe fiii săi de ale folosi, și noi voim să'L ascultăm pe El ca pe Creatorul și Tatăl nostru.

Părinții și Copiii.

I.—*Ce ordină Dumnezeu copiilor față de părinții lor?*

R.—D-zeu ordină ca copiii să cinstească pe părinții lor, că numai așa vor fi fericiți.

I.—*Ce trebuie ca să socotim despre greatatea păcatului necinstirei părinților?*

R.—Este un păcat de moarte. Pe cât de firesc și ușor lucru este a iubi pe părinți, cărora noi le datorăm viața noastra pe a-

tîta este de greu păcatul necinstirei lor. Pentru aceea în legea lui Moise, pentru vorbirea de rău împotriva tatălui sau mumei, a fost hotărîtă pedeapsa cu moarte. (Exod. 21:16).

I.—*Dăcă parintele este rău și îndeamnă pe copil a face rău, trebuie ca copilul să'l onoreze pe părintele cu ascultarea la astfel de lucru?*

R.—Nici la un caz, copilul cu minte nu va vroi să se supună a face rău, chiar dacă părinții lui l'ar învăța.

I.—*Ce fel de datorinți au copii către părinți și supușii către mai marii lor?*

R.—Datorințe de respect, de iubire și de supunere.

I.—*In ce chip sunt datori fii să onoreză pe părinții lor?*

R.—Cu cuvîntul, cu fapta și cu toată răbdarea.

I.—*In ce chip trebuie fiii să iubească pe părinți?*

R.—Prin bunăvoință, prin mulțămită și recunoștință pentru binefaceri, prin purtarea morală bună și prin tot ajutorul, de care vor avea lipsă în caz de năcazuri și de neputință.

I.—*In ce chip trebuie fiii să se supuna părinților lor?*

R.—In toate lucrurile cele bune, prin ascultarea și urmarea tuturor sfaturilor și poruncilor părintești (Col. 3:20).

I.—*Când păcătuiesc fiii contra cinstirei părinteşti?*

R.—Când îi despreţuiesc, când îi vorbesc de rău şi când îi vatămă atît cu vorba cât şi cu fapta.

I.—*Cum păcătuiesc fiii în contra iubirei, cu care datoresc părinţilor?*

R.—Când sunt nepăsători faţă de ei; când prin purtare rea le fac ruşine, întristare; când în nevoi şi în neputinţe nu le dau ajutor.

I.—*Când păcătuiesc fiii în contra părinţilor prin nesupunere?*

R.—Când nu ascultă şi nu urmează sfaturile şi nu împlinesc poruncile lor.

I.—*Ce răsplată vor avea fiii cei ce împlinesc datorinţele lor către părinţi?*

R.—Aceia fii în toată viaţa lor vor avea darul şi binecuvîntarea Lui D-zeu; iar după trecerea de aici fericire vecinică (Efes. 6:2, 3).

I.—*Şi ce răsplată vor avea aceia, cari nu-şi împlinesc datorinţele lor către părinţi?*

R.—Aceia vor avea în toată viaţa lor ocară, ruşine, şi nefericire; iar după moarte osîndă vecinică.

I.—*Dragă fiule, cum asculţi tu pe părinţii tăi?*

Datorinţele Fiilor către Superiori şi ale Servilor către Stăpâni.

I.—*Pe cine mai sunt fii datori să respecteză, în locmai ca pe părinţi?*

R.—Pre toți aceia, cari se îngrijesc de creșterea lor trupească, spirituală și morală, și anume: Tutori, dascăli, precum și pe lucrătorii Evangheliei și cârmuitorii țărei.

I.—*Cari sunt lucrătorii Evangheliei?*

R.—Lucrătorii Evangheliei sunt următorii: Păstorii, evangheliștii, dascălii, diaconii, și bătrânii bisericilor.

I.—*Cu ce datorim noi celor ce se ostenesc în Lucrul Domnului, pentru starea noastră cea bună în cele sufletești?*

R.—A ne ruga Domnului pentru ei, ca El să-i păzască și să le dee putere spre a aduce pre mai mulți la mântuire, și a-i onora, nu ca pre oameni, ci cum se cuvine a onora pe servii Lui Christos, cu iubire și cu supunere și să primim dela ei mustrarea pentru păcat cu tot dragul, îndreptându-ne spre bine.

I.—*In ce chip păcătuim noi contra servilor Lui Christos?*

R.—Prin nesupunere cuvântului L u i D-zeu când ei ni'l vestesc, și cu aceasta se intristă și Duhul Sfînt, prin defăimare și desprețuire (Luca 10:16; 2 Pet. 2:10).

I.—*Cine sunt cârmuitorii țărei, superiorii nostri seculari?*

R.—Cei ce sunt la puterea țărei puși în diregătorii de stăpânire.

I.—*Cu ce datorim noi superiorilor nostri de stat?*

R.—Cu onoare, cu iubire și cu supunere credincioasă, cu sustinerea lor și cu apărarea țărei (Rom. 13:1-7; Mat. 22:21).

I.—*Prin ce se păcătuiește contra acestor superiori?*

R.—Prin ură, prin desprețuire, prin răsvrătiri și prin trădare (Iud. 16).

I.—*Cum suntem datori să ne purtăm față de bătrâni?*

R.—Cu toată cinstea ascultând sfaturile lor cele bune și ajutându-i în neputințele lor.

I.—*Cu ce datoresc slujii față de stăpânii lor?*

R.—Cu onoare, cu ascultare, cu credință, și cu supunere (Titu 2:9-20).

I.—*Dragă învățăcelule, cumte supuni tu mai marilor tăi?*

Datorințele Părinților către Fii și ale Superiorilor către Supuși.

I.—*Cu ce datoresc părinții către fiii lor?*

R.—Cu creștere bună, religioasă și morală, cu apărarea lor de rău și îndreptarea lor spre bine; cu pilde bune și cu îngrijirea de viața și soartea lor viitoare (Efes. 6:4).

I.—*Când păcătuiesc părinții în contra fiilor lor?*

R.—Când nu se îngrijesc de creșterea lor religioasă, morală; când nu-i apără de societăți rele și de stricăciunea morală, ca

danț, cîrciumă, joc de cărți, șezători rele; când nu-i pedepsesc pentru neascultare; când le arată pilde rele; când își prădează averea și câștigul și când sunt nepăsători față de viitorul și de binele fiilor lor (Prov. 29:15; 23:13).

I.—*Ce datorințe mai au părinții Creștini față de fiii lor?*

R.—Părinții Creștini datoresc ca să educeză pe fiii lor acasă cât ei pot și pe lângă creșterea în învățătura Domnului să-i educeză în școli, ca să se facă fii lor factori luminători în bisericile Lui Christos.

Cei ce nu știu să grijiască de fiii lor, nu știu să-și păzască nici sufletele în sfințănie.

In casa în care Christos ocupă locul suprem, toți studiază Biblia, și unde Biblia este bucuria în casă, pacea Lui D-zeu domnește în toate și toți știu ceti, toți știu carte.

Pe Creștinul care nu face tot ce poate ca să-și învețe fiii carte ar trebui ocărît în fiecare lună de două ori naintea adunării poporului Lui Dumnezeu.

I.—*Cu ce datoresc superiorii față de supuși?*

R.—Cu iubire, cu dreptate și cu îngrijire de bunăstarea și de siguranța lor publică (Rom. 13:4; 2 Cron. 19:6, 7).

I.—*Cu ce datoresc stăpânii față de servitorii lor?*

R.—Cu iubire și cu dreptate; cu apăra-

rea lor de rău; a-i apăra de nefericiri în cât pot, a nu le trage din plată, a-i privi ca pe fapturile Lui D-zeu, în egalitate; cu cruțare și cu îndemnare la fapte bune și la viața religioasă, în toate arătând pilde bune (Col. 4:1; 1 Tim. 5:8).

Păcatul și Reputația Personală.

I.—*Ce este păcatul?*

R.—Păcat este orice fel de faptă, săvîrșită, din voință liberă, în contra cuvintelor și în contra voinței Lui D-zeu.

I.—*In ce chip putem păcătui?*

R.—Cu gândul și cu pofta, cu cuvîntul și cu fapta.

I.—*Ce oprește D-zeu prin poruncile Sale?*

R.—Dumnezeu oprește orice păcat; păcatul uciderei; păcatul desfrînării; păcatul furtului; păcatul mărturiei mincinoase; și păcatul lăcomiei.

I.—*Ce este reputația?*

R.—Reputația este umblarea omului, dacă este rea, omul are reputație rea, iar dacă umbalrea lui este bună, apoi și reputația lui este bună, fără că cineva face minciună despre dînsul ca să-i strice reputația.

I.—*Ce este minciuna?*

R.—Minciuna este, când cineva cu intenţiune, mărturisește de adevărate cele

ce într'adevăr nu sunt adevărate. Cel ce mărturisește minciuna ca să nimicească adevărul, este mărturie mincinoasă.

I.—*Ce este calumniarea?*

R.—Calomniarea este a învinui pe cineva de vre-un păcat pe nedrept (Eccl. 10: 11).

I.—*Ce datorințe are omul față de aceia, pe cari i-a vătămat prin calumniare?*

R.—Are datorință de a-și revoca calomniarea, a-și cere iertare și a le da satisfacție cuvenită (Prov. 22:1).

Nu uita: Orice minciună, orice faptă rea, este păcat.

Nădejdea Creștinească.

I.—*Ce promite Dumnezeu acelora, cari cred într'însul și împlinesc poruncile Lui?*

R.—Dumnezeu le promite fericire veșnică.

I.—*Cum să numește încrederea aceea, cu care omul așteaptă împlinirea celor promice de Dumnezeu?*

R.—Aceea încredere se numește **nădejde** sau **speranță.**

I.—*Ce este dară speranța?*

R.—Speranța Creștinească este odihna inimei întru Dumnezeu Mîntuitorul nostru, care s'a arătat prin Christos, că El necontenit se îngrijește despre a noastră mântuire și, ea ne îndeamnă să așteptăm cu

răbdare împlinirea bunurilor promise, fericirea cea făgăduită.

I.—*Care este temeiul nădăjdei Creştineşti?*

R.—Domnul nostru Isus Christos este nădejdea noastră (' Tim. 1:1; 1 Pet. 1:13).

I.—*Care sunt mijloacele pentru căştigarea nădejdei?*

R.—Mijloacele pentru aceasta sunt: RUGĂCIUNEA din inimă curată, şi învăţătura cea adevărată despre fericire şi urmarea acestei învăţături.

Rugăciunea.

I.—*Arată Cuvântul Lui D-zeu că rugăciunea este mijlocul pentru căştigarea nădejdei?*

R.—Domnul Isus Christos împreunează nădejdea cu rugăciunea spre a primi cele dorite: "Orice veţi cere dela Tatăl întru numele meu, aceea voiu face, ca să se mărească Tatăl întru Fiul" (Ioan 14:13).

I.—*Ce este rugăciunea?*

R.—Rugăciunea este vorbirea omului cu Dumnezeu, înălţând mintea şi inima către El şi cerând dela Tatăl cele de lipsă ca copilul dela părinte.

I.—*De câte feluri este rugăciunea?*

R.—Rugăciunea este de trei feluri, şi anume: (1) Rugăciune de cerere, prin care cerem dela Dumnezeu Tatăl cele de trebuinţă şi de folos; (2) Rugăciune de

laudă, prin care lăudăm pe Dumnezeu; (3) Rugăciune de mulțămită, prin care mulțămim Lui Dumnezeu pentru bunătățile ce ni le-a dat.

I.—*Se poate omul ruga fără cuvinte?*

R.—Se poate, însă în gând, numai cu mintea și în gând (Exod. 14:15). Aceasta este rugăciune dinlăuntru.

I.—*Poate să fie rugăciuneadin afară fără de cea dinlăuntru?*

R.—Poate să fie, când cineva se roagă dintr'o carte sau rostește cuvintele fără luare aminte că este în prezența Lui D-zeu. Unii oameni au obiceiu că să roagă pentru că alții se roagă, dară nu sîmt nici o pornire în inimile lor spre a se ruga. Astfel de rugăciune nu este primită Lui D-zeu.

I.— *Care este cea mai însemnată rugăciune?*

R.—Rugăciunea cea mai însemnată este Rugăciunea Domnească.

I.—*Ce este Rugăciunea Domnească?*

R.—Tatăl Nostru, rugăciunea, pe care Domnul nostru Isus Christos a învățat pe Apostolii Săi.

Tatăl Nostru.

Părintele nostru, Carele ești în ceriuri, sfințască-se numele Tău!

Vie împărăția Ta.

Fie voia Ta, precum în Cer, așa și pre pământ.

Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.

Şi ne iartă noua greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor nostri.

Şi nu ne duce pre noi în ispită.

Ci ne scapă de cel rău.

Că a Ta este împărăţia şi puterea şi mărirea în veci. Amin.

Faptele Indurărei Creştineşti.

I.—*De câte feluri sunt faptele îndurărei creştineşti?*

R.—Faptele îndurărei (milostivirei) creştineşti sunt de doue feluri: (1) Fapte de îndurare trupească; (2) Fapte de îndurare sufletească.

I.—*Cari sunt faptele îndurărei trupeşti?*

R.—Faptele îndurărei trupeşti sunt următoarele: Pe cel flămând a'l sătura; pe cel sătos a'l adăpa; pe cel gol a'l îmbrăca; pe cel închis a'l cerceta cu cele de lipsă; a cerceta pe cel bolnav, a sluji lui şi a-i da ajutor pentru însănătoşire şi a'l îndrepta în nădejde; a primi pe cel nemernic în casă şi a'l odihni; şi, a îngropa pre cei ce mor în sărăcie, neavând bunuri şi îngrijitori. Vai de cel ce nu face milostenie cu cei în lipsă, dacă poate.

I.—*Ce trebuie să facă Creştinii cu cei neputincioşi?*

R.—Dacă cei neputincioşi n'au pe cineva ca să-i păzască şi să se îngrijească ca cei

săraci în poporul Domnului să nu ducă lipsă şi să fie grijiţi cum se cade, a păzi pre cei neputincioşi.

I.—*Ce trebuie să facă Creştinii cu copiii cei orfani?*

R.—Să-i grijească şi să-i crească; să nu-i lase pe uliţi goi şi flămânzi, ci să se îngrijească de ei ca cum ar fi ai lor; a nu-i lăsa ca de mici să fie puşi la lucru greu, a apăra dreptul lor şi a-i creşte în toate spre lauda Lui Dumnezeu şi ca să aibă un viitor bun; a-i învăţa carte şi a le umbla în rând în toată privinţa, numai aşa avem drept a ne numi fiii Lui D-zeu, că altcum nu putem împlini toate zisele Lui.

I.—*Cari sunt faptele îndurării sufleteşti?*

R.—Faptele îndurării sufleteşti sunt următoarele: A îndrepta pe cei păcătoşi la Pocăinţă; a învăţa pe cel nepriceput; a da sfat celui ce-i terbueşte; a ne ruga pentru deaproapele nostru; a mângăia pe cel întristat; a suferi batjocuri şi persecutări pentru drept şi Evanghelie cu răbdare; şi, a ierta pe cei ce ne-au greşit fără ca să le mai amintim păcatele.

I.—*Ce promite Dumnezeu celor milostivi?*

R.—Le făgăduieşte cu toată siguranţa, că şi El se va îndura de ei şi îi va milui. (Mat. 5:7).

Dumnezeule, fii milostiv mie păcătosului!

CUPRINSUL:

Cunoștinți Pentru Adevărul Divin 7
Izvorul Credinței Creștine 11
Trebuința și Insușirile Credinței 12
Credeul 14

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Predania și Sfânta Scriptură 16
Inspirarea Și Autoritatea Bibliei 22
Despre Credința Adevarată Creștină 23
Declarația Credinței Noastre în general 27
1. Sfintele Scripturi 27
2. Adevăratul Dumnezeu 27
3. Căderea Omului 28
4. Calea Mântuirei 28
5. Indreptarea — desvinovățirea 29
6. Liberul Dar ai Mântuirei 29
7. Regenerarea — nașterea de nou 30
8. Pocăința și Credința 30
9. Scopul Charului Lui Dumnezeu 31
10. Sfințănia 31
11. Stăruința Sfinților 32
12. Legea și Evanghelia 32
13. Biserica Evanghelică 33
14. Botezul și Cina Domnului 33
15. Săbatul Creștin 34
16. Guvernul Civil — autoritatea pământească 34
17. Drepții și Nelegiuiții 35
18. Lumea Viitoare 35
Pentru Ce Stăm Noi In Deosebi 36

DUMNEZEU TATĂL

Credința In Dumnezeu Tatăl 38
Dumnezeu 40
Unitatea Lui Dumnezeu 42
Ființa și Însușirile Lui Dumnezeu 44
Providința Lui Dumnezeu 49

CHRISTOS MÂNTUITORUL

Isus Christos 50
Mântuitorul Cel Promis 51
Isus Christos Mântuitorul Nostru 53
Nașterea Lui Christos 54
Intruparea Lui Christos 58
Dumnezeirea Lui Christos 63
Patimile Lui Christos 69
Cele Șeapte Grăiri Ale Lui Christos Când Era Pe Cruce 80
Invierea Lui Christos 83
Aratările Lui Christos 84
Înălțarea Lui Christos 85
Insemnări Din Viața Domnului 86

PARACLETOS

Duhul Sfînt 89
Duhul Sfînt O Persoană 92
Lucrarea Duhului Sfînt 92

TREIMEA CEA DE O FIINȚĂ

Dumnezeu -Tatăl 95
Dumnezeu-Fiul 96
Dumnezeu Duhul-Sfînt 99
Sfânta Treime 100

LUCRAREA LUI DUMNEZEU

Creațiunea 103
Ingerii 105

Omul 108
Căderea Omului 109
Nădejdea Promisă 113

TAINELE NOULUI TESTAMENT

Botezul 115
Cina Domnului 120

BISERICA LUI CHRISTOS

Biserica Nouă Testamentală 127
Ministrii Evangheliei 132
Ispășirea Lui Christos 134
Regenerarea 136
Pocăința 137
Credința 138
Indreptarea Și Sanctificarea 140
Ziua Domnului 142
Căsătoria 144
Viața Viitoare 145

ESCATALOGIA

A Doua Venire A Lui Christos 147
Invierea Morților 148
Judecata Cea Din Urmă 148
Viața De Veci 149

CELE ZECE PORUNCI

Despărțirea Poruncilor 151
Inchinăciunea cea adevărată 152
Părinții Și Copiii 154
Datarințele părinților către fii etc 158
Păcatul și Reputația Personală 160
Nădejdea Cea Creștinească 161
Rugaciunea 162
Tatăl Nostru 163
Faptele îndurării Creștinești 164

Deacidified using the Bookkeeper proces
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: August 2005

PreservationTechnologies
A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATIO
111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

LIBRARY OF CONGRESS
0 012 059 217 8